

Τους συναντάω ακόμα και σήμερα.

Τους κοιτάω να αγορεύουν με απορία, με τρόμο, με οργή.

Τόσες δεκαετίες μετά το Άουσβιτς, την εξολόθρευση εκατομμυρίων αθάνων, τις σφαγές μικρών παιδιών, η μικρή χωρητικότητα του εγκεφάλου τους σε ολέθριο συνδυασμό με την οικονομική κρίση τους κάνει και πάλι να νοσταλούν το στιβαρό χέρι του νόμου και της τάξης, τον μεγάλο δικτάτορα που θα φέρει την ησυχία του νεκροταφείου τσακίζοντας ό,τι ζωντανό υπάρχει σ’ αυτή την κοινωμία.

Ο γκρινιάρης γείτονας, ο χαμογελαστός μεγαλομπακάλης, ακόμα ο γεμάτος πικρίες απολίτικος άνεργος, ζουν ανάμεσά μας, κλείνουν το μάτι ο ένας στον άλλον και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

Όπως σ’ εκείνη τη φωτογραφία της Κυριακής

Πάντα έτσι ήταν. Τα φυλλάδια της ζούγκλας παίζουν το ίδιο έργο απόψε. Οι ύαινες στήνουν με περίσκεψη ενέδρες. Καλύπτουν τα ίχνη. Μένουν στη σκιά δίχως βιασύνη. Μετρούν με ακρίβεια τα βήματα για το θανάσιμο άλμα. Ακόμα έτσι είναι. Τα θηράματα περιφέρονται στη δίνη των αντιφάσεων τους. Αναζητούν τροφή, μυρίζουν τον αέρα για ευκαιρίες, χεντίζουν τις μικρές αγγελίες, τη μισή τους ζωή την περνούν στις σκονισμένες ουρές των υπηρεσιών για το επίδομα. Είναι φανερό. Το ταξικό τους ένστικτο επιβίωσης έχει ατονήσει τελευταία. Ανάμεσά τους βλέπεις κάποια να χαμογελούν αφηρημένα

όπως σ’ εκείνη τη φωτογραφία της Κυριακής να κλείνουν τ’ αυτιά τους στις παράξενες προειδοποιήσεις ενοχλητικών πουλιών πως το κοπάδι των δολοφόνων είναι μια ανάσα μακριά πεινασμένο παραταγμένο έτοιμο πως καιρός για χάσιμο δεν υπάρχει πόσο μάλλον για χαμόγελα.

(<http://lathrometanastis.wordpress.com>)

Υπάρχει τόσος δόλος, μίσος, βία, ανοησία στο μέσο

ανθρώπινο πλάσμα ώστε να μπορεί να επανδρωθεί οποιοσδήποτε στρατός οποιαδήποτε ημέρα.

και οι καλύτεροι στον φόνο είναι αυτοί που κηρύττουν εναντίον του και οι καλύτεροι στο μίσος είναι αυτοί που κηρύττουν την αγάπη και οι καλύτεροι στον πόλεμο τελικά είναι αυτοί που κηρύττουν την ειρήνη

αυτοί που κηρύττουν τον θεό, χρειάζονται θεό αυτοί που κηρύττουν την ειρήνη δεν έχουνε ειρήνη αυτοί που κηρύττουν την ειρήνη δεν έχουνε αγάπη

να φοβάσαι τους χυρκες να φοβάσαι τους γνωρίζοντες να φοβάσαι αυτούς που πάντα διαβάζουν βιβλία να φοβάσαι αυτούς που είτε απεχθάνονται την φτώχεια είτε είναι περιφάνοι για αυτήν να φοβάσαι αυτούς που είναι γρήγοροι στους επαίνους γιατί αυτοί είναι που χρειάζονται επαίνους για αντάλλαγμα να φοβάσαι αυτούς που είναι γρήγοροι στην απαγόρευση αυτοί φοβούνται αυτά που δεν γνωρίζουν να φοβάσαι αυτούς που αναζητούν συνεχώς τα πλήθη γιατί είναι ένα τίποτα μονάχοι τους να φοβάσαι τον μέσο άντρα τη μέση γυναίκα να φοβάσαι την αγάπη τους, η αγάπη τους είναι μέτρια αναζητά το μέτριο

αλλά υπάρχει ιδιοφυία στο μίσος τους υπάρχει τόση ιδιοφυία στο μίσος τους

που μπορεί να σε σκοτώσει και μπορεί να σκοτώσει τον καθένα μας μη μπορώντας την μοναξιά μη καταλαβαίνοντας τη μοναξιά θα προσπαθήσουν να καταστρέψουν οτιδήποτε διαφέρει από αυτούς μη μπορώντας να δημιουργήσουν τέχνη δεν θα καταλάβουν την τέχνη θα θεωρήσουν την αποτυχία τους στην δημιουργία ως μια αποτυχία του κόσμου μη μπορώντας να αγαπήσουν πλήρως θα θεωρήσουν την αγάπη σου λειψή και θα σε μισούσαν και το μίσος τους θα είναι τέλειο

σαν λαμπέρο διαμάντι σαν μαχαίρι σαν βουδόν σαν τίγρη σαν κώνεο

η καλύτερη των τεχνών τους

(*Heinrich Karl Bukowski*)

Η οπτασία της δημοκρατίας λογοκοπούσε ασύστολα με ύφος σαράντα αμπελοφιλόσοφω ως άλλων καρδιάνάλιων... Κι αφού οι οπαδοί της βαρέθηκαν να στήνουν αυτή στα ίδια και τα ίδια άρχισαν ένας-ένας να την μουντζώνουν γυρνώντας της τις πλάτες, βλαστημώντας στους πέντε ανέμους...

Και τότε αυτή κοντοστάθηκε φρονώντας την ίδια κακόγουστη μάσκα σαν μακριά ξενυχτισμένος αποκριάτικος πανηγυριώτης κι άρχισε να τους φτύνει κατάμουτρα, τα σάλια της πετάγονταν μακριά ως εκεί που άλλοι πιστοί της προσεύχονταν γι’ αυτήν, σε κοινοβούλια όμοια με ναούς και κομματικά γραφεία όμοια με μαουσολεία περασμένων μεγαλείων κι η ξινισμένη της ανάσα σαν πολυκαιρισμένο γιαούρτι σε ελαττωματικό ψυγείο έστελνε τα βόλια της χλιόμετρα

τώρα να λήξουν οι απαθείς, οι ψυχροί, οι αδιάφοροι οι άνευ πάθους, οι παθητικοί, οι αδρανείς οι ουδέτεροι, οι μη αντιδρώντες οι διπλωμάτες που συγκλίνουν κάτω από το βλέμμα του Θεού τώρα ας καταλήξουν οι στέγες των λιπαρών κάφρων τα λιπαρά τσουτσέκια που διανύουν ανενόχλητα την άσφαλτο του κέρδους το κέρδος ας λήξει.

Το χάσμα, μέσα εκεί που λάμπει η υπεραξία της αγάπης ας λάμψει για όλες τις σπέκουλες της κοινωνίας της γης και ύστερα ας λήξουν καθώς και ο άνθρωπος που παίρνει χρώμα ζωντανού λίγο προτού πεθάνει

μακριά μέχρι που ξεψύχησε η ίδια πνιγμένη στα αναφιλητά της που έμοιαζαν με παλιοροακούς στρόβιλους αναληγρίας, αλαζονείας και σιχαμάρας.

(*Δημήτρης Τρωαδίτης*)

Ας λήξουν, ας λήξουν τώρα οι ερμηγείες όλες, τώρα ας λήξουν, οι δυνάστες του στείρου λόγου οι στεριανοί οι ασυνήθιστοι εις τα θαλάσσια ταξίδια του ουρανού οι συγκροτημένοι νόδες που γεννούν σκουριασμένα μέλλοντα τώρα ας καταλήξουν τα ηλεκτρόδια εκπομπής των ειωθότων οι χαμηλοί τόνοι και τα low profile των φιδιών της κοινωνίας της γης τώρα ας καταλήξουν ας λήξουν τώρα τα θεσπισμένα όλα τα θεσπισμένα διατάγματα τα ψηφισματα και οι νομοθετικές πράξεις η ψευτική συγκίνηση των δυναστών φιλόνηρωπων

τα περιτοχίσματα και οι περίβολοι που κρύβουν τον ουρανό ο ουρανός ας κρεμάσει τους χαμηλούς τόνους και τα προφίλ των φιδιών της κοινωνίας της γης τις ψυχρές καριέριστες που φυλάγουν την ευτυχία της ηδονής μέχρι να βρουν να την πουλήσουν στην υψηλότερη δυνατή τιμή ας τις αγνοήσουν οι αλήτες του Θεού στη γη μέχρι να λήξει η σπέκουλα, τα κέρδη, οι απολαβές, οι αμοιβές, οι μισθοί και οι αποζημιώσεις

τώρα ας ανθίσουν τα πάθη, τα έντονα συναισθήματα οι μανιές, οι έντονες ροπές οι εκρήξεις οργής, τα ξεσπάσματα θυμού, η θέρμη οι δραματικές αναπαραστάσεις των παθών τώρα ας ανθίσουν οι λύκοι της στέπας τώρα ας κατασπαράξουν αστούς, μικροαστούς, μεγαλοαστούς, τώρα να λήξουν οι έρευνες που μπολιάζουν τα ειωθότα τώρα ας δείξουν οι δορυφόροι τους καρτερικούς πεζόδρομους του ουρανού τους αλήτες του Θεού ας δείξουν

τώρα να λήξουν οι απαθείς, οι ψυχροί, οι αδιάφοροι οι άνευ πάθους, οι παθητικοί, οι αδρανείς οι ουδέτεροι, οι μη αντιδρώντες οι διπλωμάτες που συγκλίνουν κάτω από το βλέμμα του Θεού τώρα ας καταλήξουν οι στέγες των λιπαρών κάφρων τα λιπαρά τσουτσέκια που διανύουν ανενόχλητα την άσφαλτο του κέρδους το κέρδος ας λήξει.

Το χάσμα, μέσα εκεί που λάμπει η υπεραξία της αγάπης ας λάμψει για όλες τις σπέκουλες της κοινωνίας της γης και ύστερα ας λήξουν καθώς και ο άνθρωπος που παίρνει χρώμα ζωντανού λίγο προτού πεθάνει

με ανδία

έτσι και οι αστοί, μικροαστοί, μεγαλοαστοί τα γραφεία των υπουργών ας καταλήξουν τώρα και ας συσσωρευτούν υπό τον ανέμου οι κομποί αθεϊστές οι αλήτες του Θεού που αγαπούν και αγνοούν το πέρασμα του κοπαδιού και τους νόδες που το καθοδηγούν μες το τεράστιο μαντρί του παγκόσμιου χωριού για να το αρμεξούν, να το μπολιάσουν να μεγαλώσει να το βιάσουν ξανά και να του καταστρέψουν την ψυχή.

Τώρα ας ανθίσουν οι που συγκινούνται άνευ λόγου, τα αγόρια που ερωτεύονται όλα τα κορίτσια τα κορίτσια που ερωτεύονται όλα τα αγόρια οι νευρικοί και οι εύθικτοι, οι ευερέθιστοι, οι κομποί εξυβριστές τώρα ξανά ας ανθίσουν όσοι υποψιάστηκαν πως πάντα είχαν συντρόφους σε κάθε σάπια εποχή του παρελθόντος πως πάντα θα έχουν συντρόφους σε κάθε σάπια εποχή του μέλλοντος

να βγω κι εγώ στο φως που τόσα χρόνια μόνος περιμένω να δω τον πατέρα μου και να του πω κι εγώ, να συνεχίσω,

ας λήξουν όλα τα ποιήματα που πίστεψαν στον εαυτό τους περισσότερο από τη ζωή οι ακαδημίες των ληγμένων ψυχών που τα βραβεύουν καθώς πιστεύουν πως οι μικροί καρτέσιοι έχουν κάτι να δώσουν απ’ τις μικρές οπτασίες εδώ χάμου κι εκεί χάμου που χαμουρεύονται ας λήξουν τα νεύρα του ανθρώπου οι νόδες οι μινόρες ας γίνουν μηνόρροια

οι μη όροι της ψυχής που αγαπάει ex nihilo ας γίνουν όρια δάκρυα χαράς στη δημόσια ζωή φάκες στους μπολιαστές, ερευνητές, ποντίκια ας λήξουν οι πονηροί Πατέρες οι εργατοπατέρες οι μέλλοντες υπουργοί οι εκπρόσωποι τύπου ας καταλήξουν οι εργασιομανείς, οι ατάλαντοι τελειομανείς του τίποτα και της ανουσίας έρευνας που αξίζει λιγότερο από την επιχορήγησή της η θέση που εξασφαλίζει ασφάλεια και σταθερότητα ας λήξουν και ας ανθίσουν τα παλικάρια που ψήνονται όλη μέρα και όλη νύχτα πετούν τον κόπο τους και δε νοιάζονται για αποταμιεύσεις και ξαναψήνονται την άλλη μέρα και διατηρούνται νέοι μόνο για ν’ αγαπούν και να δίνουν τον κόπο τους σ’ ένα ζείμπεκικο η Λίλια που πέταξε στα σκουπίδια τα λεφτά ενώ ήταν φτωχή και ορφανή μόνο γιατί την προσέβαλαν άδικα η Λίλια η μόνη του κόσμου ελπίδα.

(*Μανόλης Πουλέτας*)

Ό,τι έχω κερδί: Να περιφρονώ τις συνθήκεςτων πολλών, τη λογική του κέρδους και την ηθική των συγγενών μου. Να αγαπώ με πάθος τους κοιμητηριούς, τους ανορθόδοξους και τους αναθεωρητές. Μάνος Χατζιδάκις

ο Αγ. Πανιελεήμονας, οι σιραιηγικές της άκρας δεξιάς

και οι προκλήσεις που απορρέουν από αυτές

σελ. 10

Οι ψηφοφόροι του φόβου αποφάνθηκαν:

να ζήσουμε σαν δούλοι, αρκεί να είμαστε ΕΥΡΩπαίοι

Οι φαντασιοκόμοι της Αριστεράς ανταπάντησαν: **μπορούμε να επιστρέψουμε στα**

Η γουρούνη ή Άνθρωπος - ειοιμασιείτε.

Επιτέλους σχηματίστηκε η πολυπόθητη κυβέρνηση προσφέροντας στους τρομοκρατημένους ψηφοφόρους που ένιωθαν σαν εγκαταλεημένα ορφανά τη “μητρική στοργή” της κυβερνητικής εξουσίας. Δεν γνωρίζουμε πόσο θα αντέξει αυτό το παρδαλό τσίρκο του συνασπισμού των συντηρητικών (ακρο)δεξιών, νεοφιλελεύθερων “σοσιαλιστών” και “τρέντυ με ολίγη αριστερά” ολόυμας και αν δεν αντισταθούμε θα γίνει η ταφόπλακα κάθε αγώνα και απειθαρχίας στα σχέδια τους. Το πιθανότερο είναι αυτή η κυβερνητική συμμαχία των πρόθυμων μνημονιακών να καταρρευθεί μέσα σε μερικούς μήνες, όχι απαραίτητα από την αντίσταση και τις κινητοποιήσεις του λαού, αλλά από την ολική οικονομική χρεοκοπία

- **διαβάστε**
- **Συνέντευξη με τους απεργούς της ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε. (Ανακύκλωση)** σελ. 3
- **Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου** σελ. 4
- **Δέκα χρόνια κατάληψη Ευαγγελισμού** σελ. 6
- **Αυτόνομο κοινωνικό ιατρείο Βόλου** σελ. 8
- **Φούρνοι αλληλεγγύης : Ανοιχτή πρόταση στο κίνημα** σελ. 9
- **Μπάτσοι και ναζί το ίδιο μαγαζί** σελ. 13
- **Ένα ζήτημα μεθόδου** σελ. 16
- **Από την κοινωνική ληστεία στην εξουσιαστική κατασκευή της εγκληματικότητας** σελ. 18
- **Γράμμα από έναν αστουριανό ανθρακωρύχο** σελ. 20
- **Ματίας Ζίντελαρ. Κάτι πολύ πιο σπουδαίο από ένας μεγάλος σεντερ φορ** σελ. 21

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΑΟΥ 19 ● ΚΡΗΤΗ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2012 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

χαρτογραφώντας την κοινωνική μηχανή...

Ανοιχτή πρόταση για το ζήτημα της οργάνωσης

σελ. 12

Είναι καλοκαίρι και χιονίζει. Η κυβέρνηση έχει πάθει αόχληση με τις κλιματολογικές μεταβολές. Δεν ελέγχει την κατάσταση.

να εκβιάσουμε την ιστορία

Η κοινωνική συγκυρία, το ζήτημα της οργάνωσης και του κοινωνικού προτάγματος. Στη θέση της δημοκρατικής διαπραγμάτευσης, ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης

σελ. 14

μέχρι στιγμής “πολεμά” τους φασίστες βγάζοντας ανακοινώσεις καταγγελίας και δελτία τύπου στα μ.μ.ε. κατόπιν εορτής, μετά από κάθε επίθεση των εθνικιστών ναζί σε μετανάστες και αριστερούς. Πρέπει η αριστερά να αναλάβει επιτέλους τις ευθύνες που της αναλογούν απέναντι στο φασιστικό μέτωπο και να αντιπαρατεθεί έμπρακτα με τον δρόμο με τους γκεσταπίτες, αλλιώς θα είναι άξια της μοίρας της.

Συντρόφισσες, σύντροφοι, φίλες και φίλοι. Όλοι εμείς που βρεθή-

καμε στους δρόμους αγωνιζόμενοι μέσα στα νέφη των κρατικών χημικών και τη βαρβαρότητα των αστυνομικών σκυλιών. Έχουμε θάλασσες μπροστά μας και σίγουρα πρέπει να τραβήξουμε κουπί. Όμως για να ελαφρύνει το φορτίο πρέπει πρώτα και χωρίς δισταγμούς να πετάξουμε μερικούς στη θάλασσα. Όλους αυτούς που θα αρχίσουν να κάνουν εκπτώσεις στον αγώνα και να λένε μισόλογα στηρίζοντας στην ουσία τη κυριαρχία. Εκεί θα φανεί και ο κάθε ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όποιο άλλο αριστερό μόρφωμα. Αν δεν

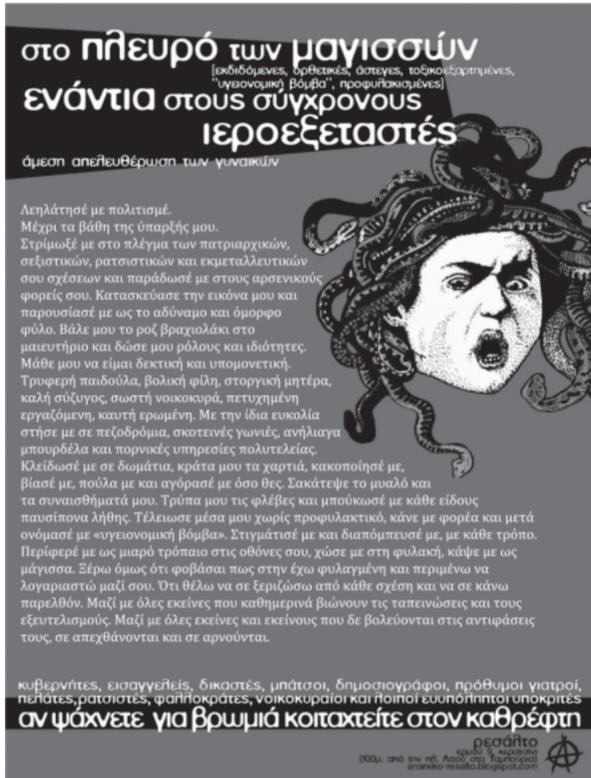

κάθε **Πέμπτη** στις **20:00**

Ανοιχτή συνέλευση αντιφασιστικού μετώπου

Ρέθυμνο, στο **στάδι των πολιτιστικών ομάδων**, Νικηφόρου Φωκά 82, Παλιά Πόλη

επί του πειστηρίου

οποίο αφαιρεί από τους ανθρώπους όχι μόνο τις περιουσίες τους, όχι μόνο τις ζωές τους, αλλά την ίδια την ουσία τους, δηλητηριάζοντας τους με μίσος όχι εναντίον του καταπιεστή τους αλλά εναντίον του ταξικά κατώτερου τους, του ίδιου του διπλανού τους.

Ανεκaden μέσα στην ψυχή κάθε ανθρώπου διεξάγεται μια ανελέητη μάχη μεταξύ δύο λύκων. Ο ένας λύκος είναι η καταπίεση, η εκμετάλλευση, η μοχθηρία, η μνησικακία, η ζήλια, η αυτολύπηση, η δουλικότητα, η προδοσία, το μίσος, το ψέμα, η ψεύτικη υπερφάνεια, η υπεροψία, ο εγωισμός, ο ρατσισμός, ο φασισμός, η εξουσία. Ο άλλος λύκος είναι η ελευθερία, η ειρήνη, η αγάπη, η ελπίδα, η ισότητα, ο σεβασμός, η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια, η φιλία, η συντροφικότητα, η καλή θέληση, η αλήθεια, η κατανόηση, ο αυτοπροσδιορισμός, ο αγώνας.

Αυτή η μάχη μαινεται μέσα μας από τότε που συλλαβίσαμε τις πρώτες μας λέξεις και ουσιά τώρα εδώ θα με ρωτήσεις: “και ποιος λύκος θα νικήσει;”

Σου απαντώ: Ο λύκος που εσύ τρέφεις.

▲/ **Firewater**

Η Απατρίς είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 12.000 φύλλα. Για την έκδοσή του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδώσουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλυπτείται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνεται ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: info@apatris.info

<p>ΑΠΑΤΡΙΣ</p> <p>εφημερίδα δρόμου ιδρύτης: Fr. Marotessa επικοινωνία: info@apatris.info Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.</p>	<p>ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφηση ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη αρκει να μην αγνοεί και να μην αντιτίθεται στους σκοπούς του κοινωνικού ανταγωνισμού.</p>
---	--

Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν *carpe diem*

Αμ, αν δε τα πω, θα σκάσω.
Όλο αυτό το διάστημα από την 6 Μαρτίου και μετά ένας ήταν ο κύριος προβληματισμός μου, ούτε ευρώ ή δραχμή, ούτε αριστερά η δεξιά, ούτε μνημόνιο ή αντιμνημόνιο... Όλα αυτά λίγο με απασχολούν, μιας και ούτε πατριώτης είμαι ούτε παλεύω για τη δημοκρατία όπως την εννοεί ο Τσίπρας. Αυτό που με βραδάνιζε ήταν πως έβλεπα ένα μεγάλο μέρος από συντρόφισσες-ους να εναποθέτουν τις ελπίδες τους για κοινωνική αλλαγή στην εκλογική διαδικασία.

Πολλά επιχειρήματα ακούστηκαν και πολλοί συναισθηματισμοί, η άνοδος των Χ.Α., το αντιμνημονιακό, το έτσι για σπάσιμο, ο αφοπλισμός των ματάντων (λες και το μεγάλο μας πρόβλημα είναι τα γκάνια που κουβαλάν), ακόμη και ότι θα βγάλουν τους δικούς μας από τα μπουντρούμια. Και εντάξει, καλά όλα αυτά, αλλά να τα περιμένεις από ποιους, και μέσα από ποιες διαδικασίες, μέσα από αγώνες ή μέσα από την ψήφο, την ανάθεση δηλ.

Αλλά μια ψήφος δεν θα εξιλεώσει την ιδιότητα, την αποπροσανατολισμό, την μιξέρια, την αδράνεια, την ντροπιστερική αδιαφορία για τα συντρόφια που είναι μέσα, την μικροαστίλα. Αυτή η μικροαστίλα των συντρόφων-ισών που αρνιόντουσαν να δουν το προφανές, πως γενικά η Αριστερή Σοσιαλδημοκρατία δεν ήταν και δεν θα είναι ποτέ συνεπής σύμμαχος μας, (ευκαιρία-κά μπορεί) αλλά μονάχα ένας πιο ήπιος διαχειριστής του συστήματος, στην καλύτερη με ένα είδος κρατικού καταπιετισμού. Αυτό επιθυμούμε κανονικότητα?

Ναι ναι, κοινοτυπίες, μακάρι να μην χρειαζόταν να τις επαναλαμβάνουμε. Λες και δεν έχουμε σαν Αναρχικοί-ες τόσα ιστορικά παραδείγματα όπου ο αριστερό σοσιαλδημοκράτες αλλά και οι κομμουνιστικές ηγεσίες τάισαν στα σκυλιά σκληρούς κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, από την ισπανία του 36, την Ελλάδα του 45 μέχρι την αργεντινή του 2012. Που και γιατί θα κολλούσαν τώρα δηλαδή. Όποιος-α έκαστο να ακούσει της τελευταίες προεκλογικές ομιλίες του Τσίπρα και δεν αηδίασε με την συχνότητα με την οποία

επαναλαμβάνονταν οι λέξεις πατριωτισμός και δημοκρατία (σκέπη) και δεν μετάνιωσε που έστω σκέφτηκε να τους ψηφίσει πραγματικά θα πρέπει να είναι πολύ απελπισμένος-η, αλλά η απελπισία είναι κακός σύμβουλος.

Να ξεκαθαρίσω, δεν αναφέρομαι στους ανθρώπους που γαλουχήθηκαν τα τελευταία χρόνια στους αντιμνημονιακούς αγώνες και της απεργίες, αυτοί έχουν κάθε δικαίωμα να το δοκιμάσουν και την ψήφο σε ένα σοσιαλδημοκρατικό σχηματισμό, πόσο μάλλον εν απουσία ενός συγκροτημένου μάχμου χειραφετικού αντιεξουσιαστικού κινήματος. Αναφορμαι σε οσους-όσες δεν είχαν δει ποτέ ως τώρα την βουλή ως ένα ακόμη μετερίζι αγώνα, στους Α/Α που (για πρώτη φορά ίσως) ψήφισαν.

Τώρα παιδιά που τελείωσε το πανηγυράκι. Ποιος (πολιτικός χώρος) θα παλέψει τους φασίστες ? Ποιος θα σταθεί στο πλευρό των αιχμηλών αγωνιστών-ών? Ποιος θα οργανώσει την ολομέτωπη επίθεση σε αυτό το σάπιο καθεστώς? Ποιος επιθυμεί να κάνει στόχη αυτό το μπουρδέλο του καπιταλισμό? Ποιος κωσοφορεί μέσα του ένα όμορφο (και όχι απλά υποφερτό) μέλλον? Ο ΣΥΡΙΖΑ ? Ουφφφ...

Αν όχι εμείς ποιοι ? Αν όχι τώρα, την γαμήσαμε. Ας μαζέψουμε τα κομμάτια μας από τους πεζόδρομους, τα πάρτι, τις εξεταστικές, τα διαμερίσματα μας. Καιρός να βρεθούμε και να κομμενταρίσουμε. Ξεχάστε τις μακρινές μοναχικές παραλίες και τα ηλιοβασιλέματα, οι ναζίδες αλωνίζουν στις πόλεις μας, μαχαίρουν, ξυλοκοπούν, τρομοκρατούν. Ούτε στιγμή μην ξεχνάμε τον Μπρεχτ, “όταν ήρθαν”...

Τα Αφεντικά και τα Σόμπι (οι ψηφοφόροι τους) αλωνίζουν καταστρέφοντας ζωές. Απέναντι στην ληηλασία του κεφαλαίου και της κοινωνικής μηχανής του, να προτάξουμε τις αρνήσεις μας, για την κοινωνικοποίηση (όχι την κρατικοποίηση που θέλει η αριστερά) του δημόσιου και όχι μόνο πλούτου, για την αυτοδιαχείριση των ζώων μας.

ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ.

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«φτάσαμε στην κατάσταση τη σημερινή που δεν ξέρω αν έχετε προσέξει. Όλοι χωρίς εξαίρεση οι άρρνες εκπρόσωποι κομμάτων σε όλα χωρίς εξαίρεση τα πάνελ της εποχής, είναι ξεκούμπωτοι και καμιά γραβάτα δεν καλύπτει τους χυδαίους μαλλιαρούς, ιδρωμένους, με σπυράκια, εν πάση περιπτώσει κάθε είδους σβέκρους και λαϊμούς τους».

(Θεόδωρος Πάγκαλος-άρθρο του στα "Νέα" 30/5/12)

Ο «μαζί τα φάγαμε» και γνωστός αγωνιστής των δικαιωμάτων της κυριαρχίας στο νέο του ρόλο, του στυλιστα του ελληνικού κοινοβουλίου. Φήμες ότι έχει δεχτεί δωροδοκία από τον Τζιόρτζιο Αρμάνι διαφεύστηκαν από την κεντρική επιτροπή του ΠΑΣΟΚ.

candia alternativa

Ανεξάρτητος μη εμπορευματικός χώρος ενημέρωσης & αντιπληροφόρησης στην Κρήτη

candiaalternativa.info

■ ο Μπόμπολας « ανακυκλώνει » τους εργαζόμενους στους κάδους ανακύκλωσης Ηρακλείου με μειώσεις μισθών και απολύσεις.

Ο Μπόμπολας « ανακυκλώνει » τους εργαζόμενους στους κάδους ανακύκλωσης Ηρακλείου με μειώσεις μισθών και απολύσεις

«Εμείς οι 41 εργαζόμενοι της ΕΠΑΝΑ ΑΕ (Ανακύκλωση) στο Ηράκλειο, απευθύνουμε στους εργαζόμενους του Ηρακλείου, σε όλο τον Ηρακλειώτικο λαό κάλεσμα να ακούσει τη φωνή μας. Είμαστε εμείς, Έλληνες και μετανάστες που δουλεύουμε όλη μέρα μέσα στα σκουπίδια, μέσα στις αρρώστειες και τις βρομιές με πραγματικό κίνδυνο για τη ζωή μας και τις οικογένειες μας. Είμαστε εμείς που δουλεύουμε με πολύ εντατικούς ρυθμούς εργασίας, σε συνθήκες πίεσης και τρομοκρατίας. Είμαστε εμείς, οι εργάτες, που τώρα η εργοδοσία μας ζητάει να ζήσουμε με 400-500 € μειώνοντας τους μισθούς μας κατά 22%, είμαστε εμείς που συμπαρασκευάσαμε και ζητάμε να γυρίσουν πίσω οι 3 συνάδελφοι μας που απολύθηκαν. Δεχόμαστε την ίδια επίθεση που δέχονται όλοι οι εργαζόμενοι είμαστε θύματα της αντεργατικής νομοθεσίας που κλέβει τον ιδρώτα μας για να πλουτίσουν μια χούφτα εργοδότες!

Έφτασε ο καιρός να πούμε: φτάνει πια! Ως εδώ, δούλι δεν είμαστε και ούτε θα γίνουμε!»(απόσπασμα από κείμενο των απεργών)

Εδώ και δύο μήνες (σ.σ. σχεδόν τρεις μήνες τώρα πια) οι εργαζόμενοι της ΕΠΑΝΑ Α.Ε., συμπεριφέρονται Μπόμπολα', απεργούν δυναμικά ενάντια στις περικοπές των μισθών τους και στις απολύσεις τριών συναδέλφων τους. Πολλές ήταν και είναι οι προσπάθειες της εργοδοσίας να

σπάσει η απεργία. Είτε γελιόσε προτάσεις να μειωθούν οι περικοπές από 22% σε 20% του μισθού, είτε με εξώδικα, είτε με ψέματα πως η μη απορρόφηση των ανακυκλώσιμων υλικών θα προκαλέσει προβλήματα που έχουν να κάνουν με τη δημόσια υγεία.

Μέσα σε μια εποχή τρομοκρατίας, όπου η επίθεση του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου οξύνεται, επιχειρώντας εντονότερα την υποτίμηση της εργασίας και της ζωής των «από κάτω», κομμάτια της κοινωνίας αντιστέκονται και βάζουν αναχώματα. Απέναντι στη θλίψη, τη παραίτηση και τις αυτοκτονίες, οι εργατικο-κοινωνικοί αγώνες και οι απεργίες που διεξάγονται στέλνουν τα πιο ελπιδοφόρα μηνύματα. Σε μια περίοδο όπου πολλοί εναποθέτουν τις ελπίδες τους στους εκλογικούς θιάσους, κάποιοι άνθρωποι επιλέγουν να αγωνιστούν για μια αξιοπρεπή ζωή και να « σκώσουν το κεφάλι », κοιτώντας κατάματα τον εχθρό, τους εκμεταλλευτές των ζώων μας, τους μεγαλοκαρχαρίες και τα τσιράκια τους.

* Ο Μπόμπολας έχει αναλάβει τη

διαχείριση των απορριμμάτων σε όλη την Ελλάδα, ήταν ο ίδιος που αματωκώ- λισε τη Κερατέα, όταν οι κάτοικοι αντιδρούσαν στη κατασκευή Χ.Υ.Τ.Α. Ο κοινός αγώνας ντόπιων και μεταναστών που διεξάγεται στην ΕΠΑΝΑ Α.Ε (10 διαφορετικές εθνικότητες), για την υπεράσπιση των κοινών συμφερόντων τους καταρρίπτει τους διαχωρισμούς που επιβάλλουν τα αφεντικά για να διασπάσουν την ενότητα των εργαζομένων.

Καταδεικνύει πως αυτοί που μας κλέβουν τις δουλειές και τη ζωή δεν είναι άλλοι από τα ντόπια και ξένα αφεντικά και τους λακέδες τους.

Η απεργία στην ανακύκλωση αφορά όλους όσους ζητούν μια ζωή με αξιοπρέπεια, όσους επιθυμούν να ζήσουν σε μια κοινωνία βιώσιμη, χωρίς επίπλαστους διαχωρισμούς, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με ισότητα και ελευθερία. Είναι σημαντικό να σταθούμε αλληλέγγυοι στους απεργούς και υλικά και ηθικά, γιατί ο αγώνας τους είναι αγώνας όλων των καταπιεσμένων.

▲/ **Κατάληψη Rosa Nera Ιούνιος 2012**

■ συνέντευξη με τους απεργούς της ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε. (Ανακύκλωση)

Απατρίς: Ποιο είναι το αντικείμενο της Ε.Π.Α.ΝΑ Α.Ε; Που έχει την έδρα της και πόσα άτομα απασχολεί πανελλαδικά;

Απεργιοί: Η ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε έχει ως αντικείμενο τη διαλογή υλικών με σκοπό την ανακύκλωση. Έχει την έδρα της στον νομό αττικής και απασχολεί συνολικά 240 εργαζόμενους

Απατρίς: Σε τι οικονομική κατάσταση βρίσκεται τώρα η εταιρεία;

Απεργιοί: Η ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε είναι μια εταιρία κερδοφόρα με αρχικό κεφάλαιο 5.000.000 ευρώ και θεωρείται από τις μεγαλύτερες εταιρίες στον ελλαδικό χώρο. Αξίζει να τονιστεί ότι 2010 έλαβε επιδότηση από το κράτος 1.250.000 ευρώ.

Απατρίς: Πως ξεκίνησαν οι κινητοποιήσεις;

Απεργιοί: Η αφορμή για τις κινητοποιήσεις ήταν η αδικαιολόγητη και χωρίς προειδοποίηση μείωση των μισθών μας κατά 22% (μείον 35% για τους συναδέλφους εκείνους που ήταν κάτω των 25 ετών) όταν εμείς σύμφωνα με την Γενική Συλλογική Σύμβαση πληρωνώμασταν 750 ευρώ μεκιά. Ως αντίδραση σε αυτό αμέσως κινητοποιήθηκαν 3-4 άτομα εκπροσωπώντας τους εργαζόμενους που απευθύνθηκαν στο Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων όπου είμαστε μέλη και έπειτα από Γενική συνέλευση που πραγματοποιήσαμε φτιάξαμε σωματειακή επιτροπή.

Απατρίς: Ποια η συμμετοχή του κόσμου; Υπάρχει αλληλεγγύη από εργαζόμενους, άλλους χώρους και φορείς;

Απεργιοί: Κατά τη διάρκεια του απεργιακού μας αγώνα είχαμε πολύ μεγάλη απήχηση από τον κόσμο με ψηφίσματα αλληλεγγύης από σωματεία και φορείς και στήριξη από μεμονωμένα άτομα.

Απατρίς: Τι ανάγκες υπάρχουν και πως μπορεί κάποιος να βοηθήσει;

Απεργιοί: Οι ανάγκες που υπάρχουν είναι κυρίως οικονομικές ώστε να καλύψουν τις βασικές μας ανάγκες. Υπάρχουν επίσης ανάγκες δημοσιοποίησης του αγώνα μας ώστε να γίνει ευρύτερα γνωστός και να πιστεί πιο πολύ η εργοδοσία. Τέλος, οποιαδήποτε άλλη βοήθεια μπορεί να δοθεί είναι δεκτή και καλοδεχούμενη.

Απατρίς: Τι προοπτικές αναγνωρίζετε στον αγώνα σας; Μέχρι πιο σημείο είσαστε διατεθειμένοι να φτάσετε σε περίπτωση που η στάση της εργοδοσίας είναι ανένδοτη; Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο είσαστε διατεθειμένοι να κλιμακώσετε τον αγώνα σας;

Απεργιοί: Οι προοπτικές μας είναι ξεκάθαρες. Είμαστε εδώ για να ικανοποιηθούν όλα μας τα αιτήματα και να έρθουν με το μέρος μας και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι-απεργισπότες- και να όλοι μαζί να συσπειρωθούμε έτσι ώστε να μην προβεί η εργοδοσία σε περαιτέρω μειώσεις.

Απατρίς: Τι συμβαίνει στα υπόλοιπα εργοστάσια της ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε ανά την Ελλάδα; Τι εργασιακές σχέσεις επικρατούν σε αυτά;

Απεργιοί: Η ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε έχει 6 εργοστάσια. Σε αυτά το μεγαλύτερο ποσοστό του ανθρώπινου δυναμικού αποτελείται από μετανάστες, πολλοί από αυτούς

όταν επιχειρήσαν να αντιδράσουν έστω και με ελάχιστες ενέργειες η εργοδοσία απαντούσε με απολύσεις. Όμως κατά την επίσκεψη μας σε άλλο εργοστάσιο της ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε. διαπιστώσαμε ότι δεν τους έβρινε καμία μείωση.

Απατρίς: Είναι γνωστό ότι, στα εργοστάσια της ΕΠ.Α.ΝΑ Α.Ε στην πλειοψηφία τους εργάζονται μετανάστες; Υπάρχει συμμετοχή από αυτούς στην απεργία; Τι προβλήματα αντιμετωπίζουν;

Απεργιοί: Στο δικό μας εργοστάσιο 9 εργαζόμενοι είναι Έλληνες και οι υπόλοιποι 30 μετανάστες. Όταν ξεκίνησαμε την απεργία και τους εξηγήσαμε τι σκοπεύουν να κάνουν με τους μισθούς και τη νέα νομοθεσία συμμετείχαν με συνέπεια και δυναμικότητα στον κοινό μας αγώνα παρά τις βιασπραγίες και τις απειλές. Το πιο σημαντικό για μας ήταν το γεγονός ότι κάποιοι από αυτούς ενώ θα μπορούσαν να μην συμμετάσχουν στην απεργία-εφόσον οι μισθοί τους εδώ είναι για τα δεδομένα των χωρών τους είναι υψηλοί εκείνοι στάθηκαν αλληλέγγυοι

Απατρίς: Ποιος είναι οι συνθήκες υγιεινής και γενικά οι συνθήκες εργασίας;

Απεργιοί: Λόγω της έλλειψης ενημέρωσης του κόσμου για το τι ανακυκλώνεται και τι όχι είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε διάλογη των απορριμμάτων χειροκίνητα η αποτέλεσμα να τριπλόμαστε από σπύριγγες. Η απουσία αεραγωγών δημιουργεί αποπικτική ατμόσφαιρα. Καθημερινά εργαζομαστε σε επαφή με επικίνδυνες χημικές ουσίες όπως καυστική ποτάσα θειάφι, Raudfar (πολύ τοξικό ζιανιοκτόνο) κ.α. Χωρίς να έχουν γίνει καθόλου εμβόλια και με τον καθημερινό κίνδυνο ασθενειών όπως ο τέτανος, η ηπατίτιδα και άλλων σοβαρών ασθενειών.

Σχετικά με τις συνθήκες εργασίας στο

Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου

Δημοσιεύουμε στο φύλλο αυτό ένα κείμενο αναφορικά με μια από τις πολυτιμότερες πρωτοβουλίες που στο ζοφερό περιβάλλον της "κρίσης" έχουν αναληφθεί από συμπολίτες μας στο Ηράκλειο: το Κοινωνικό Ιατρείο και Φαρμακείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου, εγχείρημα που υλοποιείται στο πλαίσιο του Δικτύου Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ηρακλείου. Η σημαντικότερη αυτή προσπάθεια, πέρα από το πρακτικό έργο που προσφέρει σε πολλούς συνανθρώπους μας που πλήττονται βίανασα από την επίθεση που έχει εξαπολύσει ενάντια σε όλους/ες μας το μπλοκ εξουσίας, μας αφορά άμεσα και για το λόγο ότι φέρνει στο προσκήνιο με τον πιο απτό και ανθρώπινο τρόπο κάποιες από τις βασικότερες αξίες/λύσεις που έχουμε ως κοινωνία, τόσο για να αντιμετωπίσουμε την επίθεση αυτή, όσο και γενικότερα για να δώσουμε πραγματικό περιεχόμενο στις λέξεις "Ανθρωπος", "Κοινωνία": την Αλληλεγγύη, την ανιδιοτελή προσφορά, τη συμμετοχή και την αυτενέργεια στο πλαίσιο αυτοοργανωμένων κινηματικών διαδικασιών.

Καλούμε όλους/ες τους συμπολίτες/τισες μας είτε να στριψούν το εγχείρημα αυτό, με τον τρόπο τους και το χρόνο που μπορούν να διαθέσουν, είτε να αναλάβουν άλλες, αντίστοιχα συνεργατικές και αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες στις συνοικίες που ζουν, για την κάλυψη των ποικίλων αναγκών που προκύπτουν επιτακτικά από τις απάνθρωπες πολιτικές που μας επιβάλλουν. Πρωτοβουλίες οριζόντιας οργάνωσης και προσφοράς από όλους/ες για όλους/ες, χωρίς διακρίσεις σε εθνικότητα, χρώμα, θρησκεία κλπ.

Το κείμενο παρουσίασης του Κοινωνικού Ιατρείου που ακολουθεί, είναι η ομιλία του γιατρού κ. Α.Κ., συντελεστή και συμμετοχού στην προσπάθεια αυτή, σε εκδήλωση που διοργάνωσε τον Ιούνιο ο Μορφωτικός Σύλλογος Πανεπιστημίου Κρήτης στην αίθουσα Ανδρόγεω, με σκοπό μεταξύ άλλων την παρουσίαση του εγχειρήματος. Παραθέτουμε αυτούσιο το κείμενο όπως εκφωνήθηκε, καθώς και την Ανακοίνωση Έναρξης Λειτουργίας της Δομής, και τον ευχαριστούμε πολύ που μας το παραχώρησε.

Το Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης ως ηθικό πρόταγμα πολιτικής οικονομίας απέναντι στην ύβριν της αγοράς.

Η εισήγησή μας θα προσπαθήσει να μεταφέρει στην αίθουσα αυτή ένα φως που καίει εκεί έξω στην πόλη, και που μαζί με άλλα παρόμοια φώτα φωτίζει αυτούς τους σκοτεινούς καιρούς. Το φως του Κοινωνικού Ιατρείου Αλληλεγγύης Ηρακλείου (ΚΙΑ).

Ευχαριστούμε τον Μορφωτικό Σύλλογο του Πανεπιστημίου Κρήτης για το βήμα που μας προσέφερε.

Μιλώ στο πρώτο πληθυντικό, μιας και τα λόγια μου είναι λόγια πολλών ανθρώπων. Τουλάχιστον όλων όσοι συλλάβαμε και υλοποιούμε το ΚΙΑ.

Η κρίση που ζούμε αυτόν τον καιρό είναι μία θαυμάσια ευκαιρία για να αντιληφθούμε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο το ευκαιριακό υπόβαθρο της κοινωνικής μας οργάνωσης, και κατά συνέπεια των κοινωνικών μας συστημάτων, όπως είναι και αυτό της υγείας, και, ειδικότερα, αυτό της δημόσιας υγείας. Το όλο θέμα παραπέμπει σε ανεπαρκή κοινωνική συνείδηση, ανεπαρκή, δηλαδή, αντίληψη της θεμελιώδους σημασίας της πρόληψης του κοινού μας τόπου και τρόπου, αυτού που μας συνδέει και μας συνέχει ως κοινωνία. Έτσι, δημόσια υγεία δεν μπορεί να υπάρξει. Και χωρίς ένα καλό επίπεδο δημόσιας υγείας δεν μπορεί να υπάρξει και καλή ατομική υγεία, αντίθετα από αυτό που εσφαλμένα πιστεύουν πολλοί, τουλάχιστον αυτοί που αδιαφορούν για τη δημόσια υγεία, πολίτες, πολιτικοί και υγειονομικοί.

Η επιστημονική βιβλιογραφία βρίζει στοιχείων που τεκμηριώνουν τη θετική συσχέτιση της κακής υγείας με τη φτώχεια, την ανεργία, την εσφαλλή εργασία, το άγχος, την άγνοια, ιδιαίτερα σε περιόδους οικονομικής κρίσης.

Η επιστήμη της επιδημιολογίας έχει προ πολλού αποδείξει ότι η μέση τιμή ενός χαρακτηριστικού σε μια κοινωνία –της χοληστερόλης, ας πούμε, της υπέρτασης, του άγχους, της παραβατικότητας, της διαφθοράς, του εμφολιασμού κ.α.- καθορίζει και τον αριθμό των παθολογικών περιπτώσεων σ’ αυτήν την κοινωνία. Στην πράξη, όταν δεν έχει διασφαλισί ένα υψηλό επίπεδο ανασίας, μέσω εμφολιασμού, στην κοινωνία που ζεις

–ανοσία αγέλης το λέμε οι επιστήμονες-, τότε δεν μπορείς να διασφαλίσεις και τη δική σου υγεία, ακόμη κι αν εσύ έχεις εμφολιαστεί.

Και έχουμε χιλιάδες ανασφάλιστους... Θα έχουμε και χιλιάδες ανεμβολίαστους; Το ίδιο δεν συμβαίνει και με την παραβατικότητά τη διαφθορά;

Το Ευρωπαϊκό Κέντρο Πολιτικής Υγείας του ΠΟΥ, με σκοπό την πρόληψη του φαινομένου όπου τα μέτρα πολιτικής που λαμβάνονται σε έναν τομέα είναι δυνατόν να έχουν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία του πληθυσμού, όπως «κακή ώρα» και στη δική μας περίπτωση, έχει προτείνει στα κράτη η μέλη των orthologικά εργαλεία εκτίμησης των δυνητικών αυτών επιπτώσεων, πριν ακόμα να εφαρμοστούν τα μέτρα αυτά, όπως είναι και το Health Impact Assessment (HIA). Καμία εφαρμογή. Καμία πρόνοια.

Τι δεν ξέραμε; Είμαστε υποκριτές;

Οι αντιλήψεις και οι πρακτικές που μας έφεραν εδώ δεν μπορούν να μας βγάλουν από ’δω. Χρειαζόμαστε ένα νέο λόγο, τέτοιο που να επαληθεύονται οι ιδέες στις καθημερινές ανάγκες. Χρειαζόμαστε ένα νέο όραμα, τέτοιο που να ολοκληρώνει ηθικά και πολιτικά τη δημοκρατική κοινωνία.

Πάνω σ’ αυτές τις παραδοχές συλλάβαμε και υλοποιούμε το ΚΙΑ, με σκοπό τη δωρεάν παροχή πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας σε ανασφάλιστους-άπορους κατοίκους του Δήμου Ηρακλείου, που δεν έχουν καμία θεσμική και οικονομική δυνατότητα πρόσβασης σε αυτήν. Αυτό, μέχρι να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα από την Πολιτεία, της οποίας αποτελεί θεσμική υπέρωση και η οποία στάθηκε τουλάχιστον ανεπαρκής.

Το ΚΙΑ δεν αποτελεί φιланθρωπική κίνηση, α priori εθελοντική ή συγκινησιακή απάντηση. Πρωτίστως, αποτελεί ένα ηθικό πρόταγμα πολιτικής οικονομίας απέναντι στην ύβριν της αγοράς.

Εξηγηόμαστε. Το ΚΙΑ, μέσα από τις διαδικασίες συγκρότησης, υλοποίησης και λειτουργίας του, αποκαθιστά τις έννοιες και τις εφαρμογές της ηθικής, της πολιτικής και της οικονομίας στο κοινωνικό πεδίο και, ειδικότερα σ’ αυτό της δημόσιας υγείας, που τόσο έχουν διασυνθεί στον καιρό μας, και κοινωνία στην πράξη ήθος και αλληλεγγύη, που τόσο έχουν λείψει στον καιρό μας.

Γιατί ηθικό πρόταγμα; Γιατί πρώτη η ηθική αναδύεται μέσα από την καθημερινή εναγώνα προσπάθεια των εν κοινωνία ανθρώπων να απαντή-

σουν στο ερώτημα: Τι να πράξουμε;

Θεωρούμε ότι δεν υπάρχει πιο ξεκάθαρη απάντηση στο ερώτημα «τι να πράξουμε με τους ανασφάλιστους-άπορους συνανθρώπους μας που έχουν ανάγκη;» από το: να πράξουμε ακριβώς αυτό που θα θέλαμε να πράξουν και οι άλλοι για μας, εάν βρισκόμασταν στη θέση τους. Είμαστε ηθικοί;

Γιατί ηθικό πρόταγμα πολιτικής οικονομίας;

Γιατί για να υλοποιηθεί ένα ηθικό πρόταγμα πρέπει και να παράξει τον τρόπο και τα μέσα υλοποίησής του, δηλαδή πρέπει να παράξει την κατάλληλη πολιτική. Η πολιτική εδώ θεραπεύει την ηθική. Η πολιτική αποτελεί κλάδο της ηθικής.

Η πολιτική με τη σειρά της πρέπει να φροντίζει για το διαμοίρασμα των πόρων, τη νομή του οικου της, δηλαδή την οικο-νομία. Εδώ, η οικονομία

αποτελεί κλάδο της πολιτικής. Η οικονομία

αποτελεί κλάδο της πολιτικής. Η οικονομία αποτελεί κλάδο της πολιτικής.

Νάτη η φυσική τάξη των πραγμάτων: η τέτοιο που να επαληθεύονται οι ιδέες στις καθημερινές ανάγκες. Χρειαζόμαστε ένα νέο όραμα, τέτοιο που να ολοκληρώνει ηθικά και πολιτικά τη δημοκρατική κοινωνία.

Οι αντιλήψεις και οι πρακτικές που μας έφεραν εδώ δεν μπορούν να μας βγάλουν από ’δω. Χρειαζόμαστε ένα νέο λόγο, τέτοιο που να επαληθεύονται οι ιδέες στις καθημερινές ανάγκες. Χρειαζόμαστε ένα νέο όραμα, τέτοιο που να ολοκληρώνει ηθικά και πολιτικά τη δημοκρατική κοινωνία.

Γιατί απέναντι στην ύβριν της αγοράς;

Από τον καιρό του Ομήρου ακόμη, η αγορά σήμαινε την συνέλευση του δήμου, τον κοινό τόπο και τρόπο όπου πραγματοποιούνταν όλες οι συναλλαγές της πόλης, και ο οποίος τελούσε υπό την προστασία των Θεών, όπως αναφέρει και ο Αισχύλος στους Επτά επί Θήβας (νάτη η φυσική τάξη των πραγμάτων, την απώλεια του μέτρου, τη διάπραξη ύβρεως από μεριάς του αγοραίου ανθρώπου και, στις μέρες μας, και πάλι, τη Νέμεση.

Με τον τρόπο αυτό έχουμε την ανατροπή της φυσικής τάξης των πραγμάτων, την απώλεια του μέτρου, τη διάπραξη ύβρεως από μεριάς του αγοραίου ανθρώπου και, στις μέρες μας, και πάλι, τη Νέμεση.

Μια συντεταγμένη και εννομούμενη Πολιτεία δεν θα έπρεπε να είχε αφήσει τα πράγματα να φτάσουν ως εδώ. Τουλάχιστον, θα έπρεπε να είχε κάνει τις απαραίτητες ενέργειες, ώστε να απαντήσει με αξιοπρέπεια στις νεοαναδυόμενες ανάγκες.

Τι δεν ξέραμε;

Τα θεμελιώδη ερωτήματα που ερωτώ-

μαστε σήμερα από την ίδια τη ζωή, και καλούμαστε σήμερα να απαντήσουμε είναι:

Τι κοινωνία θέλουμε να φτιάξουμε;

Τι δημόσια υγεία θέλουμε να έχουμε;

Σε αυτά τα ερωτήματα πρέπει να απαντήσει η ίδια η κοινωνία, μέσα από τις συλλογικότητες και τις θεσμικές εκφράσεις της. Έχει τις κατάλληλες; Από την απάντηση που θα δοθεί εξαρτάται το πώς θα αντιμετωπιστεί η υγεία: ως αγοραίο αγαθό ή ως συνθήκη ύπαρξης και κοινωνικό δικαίωμα.

Η επιστήμη, με τη σειρά της, δεν είναι παρά μόνο το φως που φωτίζει εκεί που το στρέφουμε. Αυτό που φωτίζεται είναι η οικο-νομία, αυτός που το στρέφει είναι η πολιτική και αυτός που δίνει την εντολή είναι η ηθική, η οποία ανέκαθεν ανταγωνίζεται την αγορά.

Σήμερα, την εντολή τη δίνει η αγορά. Τα αποτελέσματα μας έφεραν στην αίθουσα αυτή.

Είμαστε ηθικοί; Είμαστε υποκριτές; Τι δεν ξέραμε;

Όλα όσα επιτόθηκαν ως εδώ υποστασιοποιήθηκαν στην πράξη του ΚΙΑ.

Με αίτηση που κατατέθηκε από συμπολίτες μας στο Πρωτοδικείο Ηρακλείου, ιδρύθηκε ο Σύλλογος με την επωνυμία ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ, με έδρα το Ηράκλειο.

Η προσηρινή Διοίκηση του Συλλόγου επρόταξε ως δράση πρώτης προτεραιότητας τη δημιουργία ενός Κοινωνικού Ιατρείου Αλληλεγγύης στο Ηράκλειο.

Το Ιατρείο στελεχώνεται και υποστηρίζεται με γιατρούς, φαρμακοποιούς, νοσηλεύτριες, επισκέπτριες υγείας, κοινωνικούς λειτουργούς, φοιτητές ιατρικής, νοσηλευτικής και κοινωνικής εργασίας, γραμματείς, τεχνικούς και άλλο προσωπικό γενικών υποστηρικτικών καθηκόντων - να, τόσους πολλούς-, αποκλειστικά σε εθελοντική βάση, χωρίς καμία οικονομική, κομματική ή οποιαδήποτε άλλη δέσμευση, κατεύθυνση, εποπτεία ή υστεροβουλία.

Έχουν δημιουργηθεί Ομάδες Εργασίας από όλους τους προαναφερόμενους, οι οποίες οργανώνουν όλες τις διαδικασίες που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία του ιατρείου και του φαρμακείου που το υποστηρίζει, από μηδενική βάση, με όρους αυτοδιοίκησης.

Το Ιατρείο αυτό φιλοξενείται, προσωρινά, σε χώρο του Δήμου, στο Ιατροκοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου (Μούγλων 41, Αλικαρνασός) και λειτουργεί μόνο με ραντεβού. Τα εμβόλια που γίνονται σε ανασφάλιστα παιδιά παρέχονται δωρεάν από τον Δήμο.

Το ιατρείο αυτό υποστηρίζεται και από γιατρούς άλλων ειδικότητων, οι οποίοι είναι εθελοντές του Δικτύου, και δέχονται δωρεάν στα ιατρεία τους, μόνο τους ασθενείς που παραπέμπουν οι γιατροί του Κοινωνικού Ιατρείου.

Για την ανάπτυξη και την εύρυθμη λειτουργία όλων των παραπάνω, γίνεται εκκλήση προς όλους τους Ηρακλειώτες (φυσικά και νομικά πρόσωπα, δημόσιοι και ιδιωτικού δικαίου) να υποστηρίζουν την προσπάθεια αυτή και να συμβάλλουν έμπρακτα με μόνιμη ή μακροχρόνια στέγαση του Κοινωνικού Ιατρείου και του Κοινωνικού Φαρμακείου, σε σχετικά εύκολα προσβάσιμο σημείο της πόλης, υποστήριξη των λειτουργικών του δαπανών, παροχή βασικού ξενοδοχειακού, ιατρονοσηλευτικού και ηλεκτρονικού εξοπλισμού και , φυσικά, εθελοντική εργασία.

Γιατί να συμβάλλει κανείς;

Εκτός των όσων αναφέραμε, γιατί είναι και ένας τρόπος να διασώσει κανείς την αξιοπρέπεια του, να κοινωνήσει ήθος και αλληλεγγύη, και να σταθεί όρθιος και περήφανος απέναντι στα παιδιά του και τα παιδιά όλου του κόσμου, σ’ αυτούς τους σκουφτούς καιρούς και ανθρώπους,

Εμείς, οι άνθρωποι του Δικτύου (μέλη, φίλοι και εθελοντές), είμαστε εδώ για να συντρέξουμε όποιον συνάνθρωπό μας έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη. Εσείς, ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, είναι ζωτικής σημασίας να καταλάβετε ότι αυτή η προσπάθεια είναι και δική σας υπόθεση, ότι αφορά και σας τους ίδιους προσωπικά, και ότι χωρίς τη στήριξή σας δεν θα ευοδωθεί.

Είναι καιρός να μετρηθούμε με τα ψέματα και να βγούμε αληθίνοι.

■ ανακοίνωση έναρξης λειτουργίας του

Κοινωνικού Ιατρείου & Κοινωνικού Φαρμακείου Αλληλεγγύης στο Ηράκλειο Κρήτης

Με αίτηση που κατατέθηκε στο Πρωτοδικείο Ηρακλείου από συμπολίτες μας που διαπνέονται από αισθήματα ανθρωπισμού και αλληλεγγύης, ιδρύθηκε Σύλλογος με την επωνυμία ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ, με έδρα τον Δήμο Ηρακλείου (Α.Μ. 2467, Αρ. Απ. 170/2012). Ο Σύλλογος «Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης» ανακοινώνει την έναρξη λειτουργίας του Κοινωνικού Ιατρείου και του Κοινωνικού Φαρμακείου αλληλεγγύης Ηρακλείου, με σκοπό τη δωρεάν παροχή υπηρεσιών πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και φαρμάκων μόνο σε ανασφάλιστους-άπορους κατοίκους του Δήμου.

Η στελέχωση και η υποστήριξη του Ιατρείου και του Φαρμακείου, με γιατρούς, φαρμακοποιούς, νοσηλεύτριες, επισκέπτριες υγείας, κοινωνικούς λειτουργούς, γραμματείς, τεχνικούς, εργάτες και άλλο προσωπικό γενικών υποστηρικτικών καθηκόντων, γίνεται αποκλειστικά με εθελοντές μέλη ή φίλους του Δικτύου, στριζόμενες μόνο στην ανθρωπιά και την αλληλεγγύη, χωρίς καμία οικονομική, πολιτική, κομματική ή οποιαδήποτε άλλη δέσμευση, κατεύθυνση, εποπτεία ή υστεροβουλία. Έχουν δημιουργηθεί Ομάδες Εργασίας από όλους τους προαναφερόμενους, οι οποίες οργανώνουν όλες τις διαδικασίες που είναι απαραίτητες για το στήσιμο ενός ιατρείου και ενός φαρμακείου, από μηδενική βάση, με μόνο κοινωνικούς όρους.

Στο Ιατρείο αυτό μπορεί να προσέρχεται με ραντεβού οποιοσδήποτε ανασφάλιστος-άπορος κάτοικος του Δήμου, είτε μέσω κάποιου οργανωμένου φορέα (Κοινωνική Υπηρεσία του Δήμου, Εκκλησία, Σύλλογος Ανέργων, Εργατικό Κέντρο, Λαϊκές Συνελεύσεις κ.α.), με μόνη προϋπόθεση να είναι ανασφάλιστος-άπορος.

Το Ιατρείο αυτό φιλοξενείται, προσωρινά, στον χώρο του Ιατροκοινωνικού Κέντρου Ηρακλείου (Μούγλων 41, Αλικαρνασός) και, προς το παρόν, λειτουργεί μόνο με ραντεβού, κάθε Σάββατο πρωί 10 – 12, για παιδιά (παιδιατρική εξέταση και εμφολιασμός - τα εμβόλια παρέχονται δωρεάν από τον Δήμο Ηρακλείου για ανασφάλιστα παιδιά), κάθε Τρίτη απόγευμα 6 – 8, για ενήλικες (παθολογικό, γενικής ιατρικής) και κάθε Παρασκευή απόγευμα 6-8 για ψυχιατρικά περιστατικά και για ψυχοκοινωνική υποστήριξη. Τα ραντεβού κλείνονται τις παραπάνω ημέρες και ώρες λειτουργίας του Ιατρείου, καθώς και καθημερινά 10-12 το πρωί, στο τηλέφωνο της γραμματείας 281 300 8525.

Το ιατρείο αυτό υποστηρίζεται από διάφορες ιατρικές ειδικότητες, οι γιατροί των οποίων είναι εθελοντές του Δικτύου, και βλέπουν δωρεάν στα ιατρεία τους μόνο τους ασθενείς που παραπέμπουν οι ιατροί του Κοινωνικού Ιατρείου. Για την ανάπτυξη και την εύρυθμη λειτουργία όλων των παραπάνω, γίνεται εκκλήση προς όλους τους Ηρακλειώτες (φυσικά και νομικά πρόσωπα, δημόσιοι και ιδιωτικού δικαίου) να υποστηρίζουν την προσπάθεια αυτή και να συμβάλλουν έμπρακτα με:

■ η υπηρεσιακή μεν αλλά «εξυπηρετική» κυβέρνηση, και ένα πραξικόπημα

Οι Βιομηχανικές ΑΠΕ έχουν μπει στο στόχαστρο της κριτικής εκατοντάδων κοινωνικών και περιβαλλοντικών κινήσεων, έχουν προκαλέσει ισχυρό δημόσιο αντίλογο και έχουν γίνει πεδίο δικαστικών αντεγκλήσεων. Και όμως, παρά τη σοβαρότητα του θέματος, παρά την αποτελεσματώση άλλων ζητημάτων και αιτημάτων λόγω του υπηρεσιακού χαρακτήρα της σημερινής κυβέρνησης, προωθήθηκαν στο Φύλλο Εφημερίδας Κυβέρνησης (αρ. 1787 Β/6-6-12) τρία μεγάλα επενδυτικά σχέδια ΑΠΕ στην Κρήτη και άλλα τέσσερα – στα οποία συμπεριλαμβάνεται το σχέδιο εξόρυξης χρυσού στη Θράκη.

Πρόκειται για τα σχέδια:

«Αιολικό Σύστημα Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας (Α.Σ.Π.Η.Ε.), που περιλαμβάνει κατασκευή33 αιολικών σταθμών, συνολικής ισχύος 1.077 MW, στους τέσσερις νομούς της Κρήτης και κοινή διασύνδεσή τους με το Εθνικό Διασυνδεδεμένο Σύστημα Ενέργειας μέσω υποβρυχίου καλωδίου» κυριότητας της «ΤΕΡΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ Α.Β.Ε.Τ.Ε.»,

«Κρήτη Πράσινο Νησί, που περιλαμβάνει κατασκευή 36 αιολικών σταθμών, συνολικής ισχύος 1.005,10 MW, στην Κρήτη και διασύνδεσή τους με το Διασυνδεδεμένο Σύστημα Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας μέσω κοινού υποβρυχίου καλωδίου», κυριότητας του Ομίλου «ELICA GROUP» και

«Κατασκευή ηλιοθερμικού σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας συνολικής ισχύος 70 MW στη θέση Φουρνιά, του Δήμου Σητείας ενεργειακής παραγωγής 378.306 MWh ετησίως», κυριότητας της «ΣΟΛΑΡ ΠΑΟΥΕΡ ΠΛΑΝΤ ΛΑΣΣΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ Μ.Ε.Π.Ε.».

Σα να μην έφταναν όλες οι διευκολύνσεις,ένας τόπος ξέφραγο αμπέλι, όπου καθένας διαλέγει που θα στήσει το δικό του εργοστάσιο ηλεκτρικής ενέργειας,μα νομοθεσία που γελοιοποιεί την έννοια της προστασίας του περιβάλλοντος, επιτρέπει την αρπαγή δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας και την ακύρωση, παραγωγικών δραστηριοτήτων,σα να μην έφτανε ότι σήμερα το «επενδυτικό ενδιαφέρον» είναι 18 φορές όσο η μέση ετήσια ζήτηση σε ηλεκτρική ενέργεια σε όλη τη χώρα και στην Κρήτη πάνω από 11 φορές, οι τρεις εταιρείες έσπευσαν να «αξιολοήσουν» κι άλλη «ευκαιρία» -τον αντισυνταγματικό νόμο για τις Στρατηγικές Επενδύσεις (Ν. 3894/2010 ΦΕΚ Α΄ 204/02.12.2010), γνωστό ως FAST TRACK, η νόμο Παμπούκη -, που θεωρούν ότι θα τους επιτρέψει να προσηγηθούν όλων των άλλων και να διασφαλίσουν αδειοδοτήσεις για δεκάδες περιοχές στην Κρήτη που έχουν «καπαρώσει», μέσω των αδειών

απορος κάτοικος του Δήμου, είτε με απευθείας επικοινωνία με την Γραμματεία του Ιατρείου, είτε μέσω κάποιου οργανωμένου φορέα (Κοινωνική Υπηρεσία του Δήμου, Εκκλησία, Σύλλογος Ανέργων, Εργατικό Κέντρο, Λαϊκές Συνελεύσεις κ.α.), με μόνη προϋπόθεση να είναι ανασφάλιστος-άπορος.

Το Ιατρείο αυτό φιλοξενείται, προσωρινά, στον χώρο του Ιατροκοινωνικού Κέντρου Ηρακλείου (Μούγλων 41, Αλικαρνασός) και, προς το παρόν, λειτουργεί μόνο με ραντεβού, κάθε Σάββατο πρωί 10 – 12, για παιδιά (παιδιατρική εξέταση και εμφολιασμός - τα εμβόλια παρέχονται δωρεάν από τον Δήμο Ηρακλείου για ανασφάλιστα παιδιά), κάθε Τρίτη απόγευμα 6 – 8, για ενήλικες (παθολογικό, γενικής ιατρικής) και κάθε Παρασκευή απόγευμα 6-8 για ψυχιατρικά περιστατικά και για ψυχοκοινωνική υποστήριξη. Τα ραντεβού κλείνονται τις παραπάνω ημέρες και ώρες λειτουργίας του Ιατρείου, καθώς και καθημερινά 10-12 το πρωί, στο τηλέφωνο της γραμματείας 281 300 8525.

Το ιατρείο αυτό υποστηρίζεται από διάφορες ιατρικές ειδικότητες, οι γιατροί των οποίων είναι εθελοντές του Δικτύου, και βλέπουν δωρεάν στα ιατρεία τους μόνο τους ασθενείς που παραπέμπουν οι ιατροί του Κοινωνικού Ιατρείου. Για την ανάπτυξη και την εύρυθμη λειτουργία όλων των παραπάνω, γίνεται εκκλήση προς όλους τους Ηρακλειώτες (φυσικά και νομικά πρόσωπα, δημόσιοι και ιδιωτικού δικαίου) να υποστηρίζουν την προσπάθεια αυτή και να συμβάλλουν έμπρακτα με:

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 281 300 8525
Φαξ: info@koinoniah.gr
Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ηρακλείου

παραγωγής της ΡΑΕ, που έχουν ήδη πάρει.

Αρβύς τους ο υπηρεσιακός υπουργός Ανάπτυξης Γιάννης Στουρνάρας, που έσπευσε να ανανώσει -με την αραστή συνεργασία των υπηρεσιακών υπουργών- τις αποφάσεις που είχε πάρει η Διυπουργική Επιτροπή Στρατηγικών Επενδύσεων της INVEST in GREECE, «Επενδύστε στην Ελλάδα Α.Ε.»(!), τον περασμένο Μάρτιο και δεν είχαν υπογραφεί λόγω εκλογών και να τις δημοσιεύσει στο ΦΕΚ!

Με τις αποφάσεις αυτές οι εταιρείες καλούνται να καταθέσουν άμεσα στην «Επενδύστε στην Ελλάδα Α.Ε.» πλήρεις φακέλους των δικαιολογητικών που απαιτούνται για την έκδοση και έγκριση των αδειών.Αφού τα υποβάλλουν, η «Επενδύστε στην Ελλάδα Α.Ε.» θα προωθήσει εντός 5 ημερών τις μελέτες στο ΥΠΕΚΑ, και θα ακολουθήσει μια παρωδία περιβαλλοντικής αδειοδότησης που ολοκληρώνεται εντός 2μήνου, άλλως θεωρείται ότι η έγκριση έχει δοθεί και με απεληή την πιεθαραχική δίωξη των υπαλλήλων σε περίπτωση που δεν ανταποκριθούν όπως αρμόζει στις περιστάσεις!

ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟ ΔΙΚΤΥΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΑΠΕέχει δηλώσει σε όλους τους τόνους ότι δεν θα επιτρέψει τη μετατροπή της Κρήτης σε εργοστάσιο

εθελοντία με την Γραμματεία του Ιατρείου, είτε μέσω κάποιου οργανωμένου φορέα (Κοινωνική Υπηρεσία του Δήμου, Εκκλησία, Σύλλογος Ανέργων, Εργατικό Κέντρο, Λαϊκές Συνελεύσεις κ.α.), με μόνη προϋπόθεση να είναι ανασφάλιστος-άπορος.

Το Ιατρείο αυτό φιλοξενείται, προσωρινά, στον χώρο του Ιατροκοινωνικού Κέντρου Ηρακλείου (Μούγλων 41, Αλικαρνασός) και, προς το παρόν, λειτουργεί μόνο με ραντεβού, κάθε Σάββατο πρωί 10 – 12, για παιδιά (παιδιατρική εξέταση και εμφολιασμός - τα εμβόλια παρέχονται δωρεάν από τον Δήμο Ηρακλείου για ανασφάλιστα παιδιά), κάθε Τρίτη απόγευμα 6 – 8, για ενήλικες (παθολογικό, γενικής ιατρικής) και κάθε Παρασκευή απόγευμα 6-8 για ψυχιατρικά περιστατικά και για ψυχοκοινωνική υποστήριξη. Τα ραντεβού κλείνονται τις παραπάνω ημέρες και ώρες λειτουργίας του Ιατρείου, καθώς και καθημερινά 10-12 το πρωί, στο τηλέφωνο της γραμματείας 281 300 8525.

Το ιατρείο αυτό υποστηρίζεται από διάφορες ιατρικές ειδικότητες, οι γιατροί των οποίων είναι εθελοντές του Δικτύου, και βλέπουν δωρεάν στα ιατρεία τους μόνο τους ασθενείς που παραπέμπουν οι ιατροί του Κοινωνικού Ιατρείου. Για την ανάπτυξη και την εύρυθμη λειτουργία όλων των παραπάνω, γίνεται εκκλήση προς όλους τους Ηρακλειώτες (φυσικά και νομικά πρόσωπα, δημόσιοι και ιδιωτικού δικαίου) να υποστηρίζουν την προσπάθεια αυτή και να συμβάλλουν έμπρακτα με:

Εμείς, οι άνθρωποι του Δικτύου (μέλη, φίλοι και εθελοντές), είμαστε δίπλα σας για να συντρέξουμε όποιον συνάνθρωπό μας έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη. Εσείς, ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, είναι ζωτικής σημασίας να αγαλιάσετε και να κάνετε δική σας υπόθεση την προσπάθεια αυτή, αλλιώς δεν θα υπάρξει. Είναι καιρός να μετρηθούμε με τα ψέματα και να βγούμε αληθίνοι.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 281 300 8525

Φαξ: info@koinoniah.gr

Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ηρακλείου

κάθε **Τρίτη** **στις 20:00**

Ανοιχτή συνέλευση αντιφασιστικού μετώπου

στην κατάληψη **Ευαγγελισμού, Θεοτοκοπούλου 18.**

ενέργειας.

ΣΗΜΕΡΑ ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΘΑ ΠΡΟΣΦΥΓΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΤΕ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ που συνιστούν νομικό πραξικόπημα, 6 μέρες πριν τις εκλογές! που αν εφαρμοστούν, θα κάνουν το νησί αγνώριστο, θίγοντας τον πρωτογενή τομέα και τον τουρισμό, που βασιζόταν σε αντισυνταγματική νομοθεσία που καταστρατηγούν διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις, όπως αυτές για τους οικοτόπους, τη βιοποικιλότητα, την εργημοποίηση, το τοπικό αποτελούν προβολή για τον τόπο και τις τοπικές κοινωνίες, αφού έχουν ληφθεί ερήμην τους.

ΚΑΛΟΥΜΕ, ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΤΗ ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ, τα πολιτικά κόμματα, την τοπική αυτοδιοίκηση, όλους τους Κρητικούς να συμπαραταχθούν στον αγώνα, για να αποτρέψουμε αυτό το έγκλημα.

ΕΚΦΡΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΜΠΙΡΑΞΤΑΣΗ ΜΑΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ, που αποφασίζουν ή αυτές κάποιοι χωρίς αυτές και ιδιαίτερα στη Θράκη που έχει δηλώσει εδώ και χρόνια ότι η εξόρυξη χρυσού θα της δώσει τη χαριστική βολή και η αυτό είναι αποφασισμένη να την αποτρέψει.

ΠΑΓΚΡΗΤΙΟ ΔΙΚΤΥΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΑΠΕ

■ 10 χρόνια κουπί και ακόμα στεριά δεν είδαμε...

16 Μαΐου του 2002, μια μεγάλη ομάδα νέων, μετά από αλληπάλληλες συζητήσεις και συνελεύσεις αποφασίζει να στεγασεί τις ανάγκες και επιθυμίες της. Ο κατάλληλος χώρος που βρέθηκε, λόγω κατάστασης, μεγέθους και θέσης, ήταν το κτίριο Ευαγγελισμού, παλιάς κλινικής, ιδιοκτησίας πανεπιστημίου, εγκαταλελειμμένο για 10ετίες στο κέντρο του Ηρακλείου. Σκοπός της κατάληψης η πολιτική, κοινωνική και πολιτιστική δράση, καθώς και ένα σημείο αναφοράς και συνάντησης ατόμων και συλλογικοτήτων που κινούνται στο φάσμα της αντιεραρχίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Επίσης, η δημιουργία ενός χώρου που να προσφέρει στέγη σε όσους την έχουν ανάγκη. Η πρώτη πρόκληση ήταν το σπίτι να γίνει βιώσιμο, καθώς η απουσία νερού και ηλεκτρικού έκανε τη δουλειά πολύ δύσκολη, αλλά το πείσμα και η διάθεση αποδείχτηκαν πιο ισχυρά. Ξεκίνησαν εργασίες στο να διαμορφωθούν χώροι βιβλιοθήκης, προβολών, αρχείου, καφενείου, καθώς και ξενώνα για τους φιλοξενούμενους. Οι δουλειές συνεχίζονται μέχρι σήμερα, αλλά το κτίριο πλέον μπορούμε να πούμε ότι είναι κατοικήσιμο και προσφέρει τα απαραίτητα για να ζήσει ένας άνθρωπος, όπως και τις κατάλληλες υποδομές για να πραγματοποιηθούν εγχειρίματα και εκδηλώσεις.

Από την αρχή αρνηθήκαμε οποιαδήποτε σχέση με κάθε φορέα (κομματικό, τοπική αυτοδιοίκηση, πανεπιστήμιο) γνωρίζοντας ότι η συνδιαλλαγή με τους παραπάνω θα μας καθιστούσε δέσμιους και εξαρτημένους. Εξάλλου, οι κρατικοί και θεσμικοί φορείς ήταν και είναι στο στόχαστρο της αυστηρής «κριτικής» μας και ξέραμε ότι σύντομα θα βρισκόμασταν αντιμέτωποι. Η δραστηριότητα που ανέπτυξε η κατάληψη αυτά τα 10 χρόνια είναι πλούσια. Από τη διοργάνωση εκδηλώσεων και κινητοποιήσεων που αφορούσαν την κεντρική πολιτική σκηνή αλλά και τοπικά ζητήματα, τη συμμετοχή σε κοινωνικούς αγώνες και απεργίες, την ανάδειξη οικολογικών ζητημάτων και την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων, μέχρι κινήσεις αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους, διωκόμενους αγωνιστές, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις, καθώς και αντιρατσιστική και αντιφασιστική δράση.

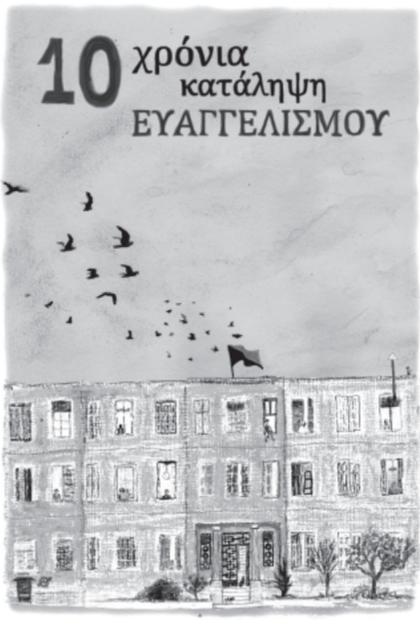
Κάποιες ημερομηνίες θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν ορόσημο για την εξέλιξη, την παρουσία και το στίγμα μας στην πόλη, όχι μόνο της Κατάληψης Ευαγγελισμού, αλλά και των ατόμων και των πολιτικών ομάδων που δραστηριοποιήθηκαν εντός και εκτός αυτής, όλο αυτό το διάστημα. Το καλοκαίρι του 2003 διεξάγεται στη Θεσσαλονίκη η σύνοδος κορυφής της ευρωπαϊκής ένωσης, όπου μετά από συγκρούσεις συλλαμβάνονται πολλοί διαδηλωτές. 7 από αυτούς προφυλακίζονται και ξεκινούν απεργία πείνας, ένα πρωτοφανές κίμα αλληλεγγύης ξεσπά σε όλη την Ευρώπη, με το ρυθμό να τον δίνουν οι αλληλέγγυοι στην Ελλάδα. Καταλήψεις σε δημόσια κτίρια και ραδιόφωνα, αλλά και πορείες πραγματοποιούνται και στην πόλη μας, όπως παντού.

Το Δεκέμβρη 2003 δολοφονείται από μπάτσους ο Ηρακλής Μαραγκάκης, το κτίριο της ασφάλειας Ηρακλείου σπάζεται από εξέγερση συγγενείς, διαδηλωτές και φίλους του θύματος. Η παρουσία μας στα γεγονότα, καθώς και η αλληλεγγυή στους

■ για τους άσιεγους της παλιάς Ηλεκτρικής οια Χανιά

Στην απομάκρυνση των αστέγων από χώρο της παλιάς ηλεκτρικής προώρσησ η Δημοτική Αρχή από την Δευτέρα 7-5-2012. Στο χώρο αυτό είχαν βρει καταφύγιο αρκετοί άστεγοι, κύρια μετανάστες μετά την από 10-1-2012 απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου. Η απόφαση αυτή αφορούσε στη φιλοξενία αστέγων μετά το τραγικό συμβάν του θανάτου αστέγου στις 7-1-12 και για την αντιμετώπιση ακραίων καιρικών φαινομένων.

Είναι γεγονός ότι σήμερα δεν έχουμε ακραία καιρικά φαινόμενα. Επίσης γεγονός είναι ότι ο χώρος δεν ήταν και ο πλέον κατάλληλος για τη φιλοξενία ανθρώπων, αφού δεν εξασφάλιζε ελάχιστες προϋποθέσεις για την υγιεινή τους. Οπόσο το πρόβλημα των αστέγων παραμένει, αφού όσοι φιλοξενούνταν στο χώρο αυτό, βρέθηκαν κυριολεκτικά στο δρόμο και προστέθηκαν σε όλους αυτούς που ήδη διαβιούν κάτω από άθλιες συνθήκες στην πόλη μας, σε τρώγλες, εγκαταλεϊμένα σπίτια, γαπιά

Η κατάληψη του κτιρίου Ευαγγελισμού, κέντρο της πόλης του Ηρακλείου.

συλληφθέντες των επεισοδίων ήταν και η πρώτη ανοιχτή αντιπαράθεση με το κράτος.

Το 2006 το φοιτητικό κίνημα συγκρούεται με την κυβέρνηση Καραμανλή, με αφορμή το νόμο Γιαννάκου. Εκτός από τις καταλήψεις στις σχολές του πανεπιστημίου και ΤΕΙ Ηρακλείου, καταλήφθηκαν επίσης δημόσια κτίρια, ενώ παράλληλα έγιναν δυναμικές πορείες, δράσεις και συγκρούσεις στο δρόμο.

Όλη αυτή η κινητικότητα αλλά και η πολιτική μας επιλογή να αντιπαρατεθούμε επιθετικά με το κράτος και τους μηχανισμούς του, καθώς και ότι το κτήριο αποτελεί «φιλέτο», είχαν και τις συνέπειές τους. Αρχικά οι αναφορές είχαν περιοριστεί σε υποκινούμενα ουκοφαντικά, ανώνυμα δημοσιεύματα εφημερίδων, και απειλές από την πρωταρεία, αλλά το καλοκαίρι του 2008 οι απειλές έγιναν πραγματικότητα. Επιτελείο από πρωτάνεις, εισαγγελέα και μπάτσους, μας δίνουν τηλεγράφο να αποχωρήσουμε από το κτίριο σε 15 μέρες (η κατάληψη δεν προστατεύεται από πανεπιστημιακό άσυλο). Η απάντησή από την πλευρά μας ήταν άμεση, με ένα μαράτζ εκδηλώσεων και παρεμβάσεων στην πόλη. Παράλληλα, οι κινήσεις αλληλεγγύης από συντρόφους και φίλους που έγιναν σε όλη την Ελλάδα, έκοψαν (προς το παρόν) την όρεξη των αρπακτικών.

Το Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου, μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου από μπάτσο, ξεσπά η πιο σφοδρή εξέγερση της μεταπολιτευσης στην Ελλάδα. Χιλιάδες νεοελαίοι (και όχι μόνο) σε όλες τις γωνιές της χώρας βγαίνουν στους

δρόμους, συγκρούονται με τα ΜΑΤ, καταστρέφουν κρατικούς και καπιταλιστικούςτόχους. Η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 πανελλαδικά, άνοιξε νέα μονοπάτια και δρόμους για να εκπληρωθεί η ανάγκη για ακόμα περισσότερους απελευθερωμένους χώρους. Μετά από 6 μήνες καταλαμβάνεται το ΠΚΠΑ, κτίριο ιδιοκτησίας του Υπουργείου Υγείας (πίσω από μουσείο στο Ατλαντίς). Μετά από 2 χρόνια το 2011 και ενώ η κατάληψη υπολειτουργούσε, κατ' εντολή του Φραγκιαδουλάκη (πρώην βουλευτή του ΠΑΣΟΚ και αρμόδιο του υπουργείου Υγείας) γίνεται εισβολή και εκκένωση του κτιρίου από μπάτσους.Τα τελευταία δυο χρόνια μας βρήκαν στους δρόμους και τις πλατείες μαζί με την αγωνιζόμενη κοινωνία.

Μια κρίση είναι μια ευκαιρία που βαθαίνει τον άνεμο του κινδύνου.

10 χρόνια κατάληψη και πολλά έχουν αλλάξει (σίγουρα ο μέσος όρος ηλικίας), όλοι όσοι δραστηριοποιήθηκαν, βοήθησαν ο καθένας με τον τρόπο του να εδραιωθεί, να εξελιχτεί και να συνεχίζει να υπάρχει μέσα από πολλές δυσκολίες. Σήμερα η κατάληψη, πέρα από την τακτική συνέλευση της ίδιας, φιλοξενεί και στεγάζει συνελεύσεις πολιτικών ομάδων και συλλογικοτήτων, καθώς και εγχειρήματα αντιληποφόρησης. Αποτελεί ένα εργαλείο για τον Αναρχικό - Αντιεξουσιαστικό χώρο, που προσπαεί να αντι-σταθεί με τα μέσα που διαθέτει σε καιρούς παγκόσμιας καπιταλιστικής «κρίσης» (ανακατανομή του πλούτου).

Η επίθεση που δέχεται η κοινωνία σε όλους τους τομείς με την ισοπέδωση των εργασιακών δικαιωμάτων, τη φτωχοποίηση μεγάλων κομματιών του λαού, τη ληθασία του φυσικού περιβάλλοντος, έρχονται παράλληλα με την άγρια καταστολή από το κράτος και την άνοδο του φασισμού. Μέσα σε αυτήν την ιστορική συγκύρια, έχοντας ανοιχτά πολλά μέτωπα αγώνα, οι καταλήψεις μπορούν και πρέπει να παίξουν ουσιαστικό ρόλο, αξιοποιώντας την εμπειρία τους στα επίπεδα της οργάνωσης, δίνοντας πρακτικές λύσεις σε ζητήματα επιβίωσης, αλλά και να αποτελέσουν ορμητήρια πολιτικής δράσης. Είμαστε πλέον «αναγκασμένοι» να κάνουμε τη δουλειά του μυρμηγκιού, κτίζοντας νέες δομές και εξελισσοντας τις υπάρχουσες, και ταυτόχρονα να αποτελούμε ένα από τα πιο προωθημένα κοινωνικά κομμάτια, που θα είναι σε θέση να αντιπαρατεθεί ουσιαστικά και αποτελεσματικά με κράτος, αφεντικά και φασίστες.

Επειδή οι έτοιμες συνταγές δεν υπάρχουν, ούτε θα μας σώσουν οι αυτόκλητοι σωτήρες, επιλέγουμε να αναζητήσουμε λύσεις συλλογικά και να παλέψουμε μαζί με όποιον αντιλαμβάνεται, ότι ο πολιτισμός της φτώχιας και της εξαθλίωσης, της εκμετάλλευσης και της μείζονας δε σπάνει μακιγιάρισμα, αλλά γκρέμισμα. Γιατί η σαπίλα και η αποσύνθεση του παλιού κόσμου αποτελεί το καλύτερο λίπασμα για να γεννηθεί το καινούριο, για να ανθίσουν τα πιο όμορφα λουλούδια της ελευθερίας, που θα στολίσουν το μπαζέε μας πραγματικά δικαιοκ και αταξικής κοινωνίας.

Κατάληψη Ευαγγελισμού - Θεοτοκοπούλου 18 - Ηράκλειο Κρήτης, Μάης 2012 - http://evangelismos.squat.gr

έμφυχο δυναμικό. Ενός χώρου που θα ήταν άξιος του πολιτισμού μας και θα ανταποκρινόταν στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Για το θέμα των ξενώνα αστέγων το δημοτικό συμβούλιο στις 24-1-2012 αποφάσισε τη δημιουργία του στο πρώην Ψυχιατρείο. Αν και έχουμε ενστάσεις για την επιλογή του συγκεκριμένου χώρου λόγω απόστασης από την πόλη, πολύ φοβόμαστε ότι του χρόνου το χειμώνα θα έχουμε πάλι την ίδια συζήτηση για την αντιμετώπιση του προβλήματος και το πιθανότερο με μεγαλύτερη ένταση, αφού η οικονομική κρίση σπρώχνει όλο και περισσότερους ανθρώπους στην ανεργία, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Το πρόβλημα δεν αφορά βεβαίως μόνο στους μετανάστες αλλά ολόκληρο τον πληθυσμό.

Τη στιγμή που πολλοί συνάνθρωποι μας ζουν στο δρόμο, πολλά δημόσια κτίρια στην πόλη παραμένουν άχρηστα και ανεκμετάλλεα όπως το κτίριο της αιμοδοσίας στο πρώην νοσοκομείο Χανίων. Αυτό υπογραμμίζει τις

■ ο γιος της Χρυσουγίτουσας, «τα μαχαίρια» και οι ναζιουκικές επιθέσεις σε μετανάοιες

Την Πέμπτη 21 Ιουνίου το βράδυ ανεγκέφαλων πιτσιρικάδων με επικεφαλής έναν Χρυσουγίτη και γιό υποηφίας της Χ.Α. (όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων) έπιναν τον καφέ τους καμαρώνοντας για τα κατορθώματα τους. Πιο συγκεκριμένα το παρέακι είχε ξυλοκοπήσει και κλέψει μετανάστη, με τα πράγματα του οποίου ο χρυσουγίτης εθεάθη να καθάριζει επιδεικτικά το αυτοκίνητο του. Τα γέλια κόπηκαν όταν ομάδα αντιφασιστών τους πλησίασε, χωρίς κανείς να φέρε κανένα αντικείμενο, ο συγκεκριμένος φασίστας δεχτηκε τρεις γροθιές και δυο σφαλιάρες σαν εντελώς ελάσθητη απάντηση σε ένα σκουλήκι που αρέσκειται να χτυπάει αδύναμους για να σπείει πλάκα. Ούτε ενέδρα υπήρξε , ούτε μαχαϊρώματα. Όλα αυτά αποτελούν την γκεμπελική προπαγάνδα του Καρεφυλλάκη και της συμμορίας του και τίποτα περισσότερο.

Το ίδιο βράδυ το ναζιστικό κοινοβουλευτικό κόμμα της Χ.Α ανέβασε στην τοπική ιστοσελίδα το εξής : “Εκτακτο Γενικό: Αναρχικοί μαχαίρωσαν τον γιο υποηφίας της Χ.Α.”, κάνοντας λόγο για 10 άτομα που μαχαίρωσαν έναν που όμως απέφυγε τις μαχαϊριές και ψιλοτραυματίστηκε. Τα ψέματα των νεοναζί αναπαρήχθηκαν από διάφορα site με τίτλους όπως “Ενέδρα θανάτου καταγγέλει η Χ.Α.” ή “Μαχαϊρωμένος στο λαμό γιος υποηφίας της Χ.Α.” και

ελεύθερο κάμπινγκ παντού

Γιατί επιλέγουμε το ελεύθερο κάμπινγκ; Επειδή είναι πιο ωραίο να ζηνάες με τους ήλιους των κήματων, το κελάρωμα του ποταμού, το θρόισμα των φύλων, το τιτίβισμα των πουλιών, από ότι με το ζυνητήρι, τη κίνηση και τους θορύβους της πόλης.

Επειδή προτιμούμε τα βράδια να καθόμαστε παρά και να γελάμε κάτω από τα αστέρια με το φως μιας φωτιάς, από το να στριμχνώμαστε σε πανάκριβα αποπνικτικά άθλια δωμάτια και να διασκεδάζουμε σε in καλοκαιρινά bar και club σαν άψυχες μάζες με φωτογραφικά ψεύτικα χαμόγελα.

Επειδή μας αρέσει να νιώθουμε τη γη στα γυμνά μας πόδια και όχι να τη βλέπουμε στη τηλεόραση μέσω ταξιδιωτικών ντοκιμαντέρ από το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου ή το σαλόνι του σπιτιού μας.

Επειδή θέλουμε να ζούμε πιο ελεύθερα και ανθρωπινά μέσα σε έναν κόσμο γεμάτο από το ψέμα του “φαίνεσθαι” που τρέφει ένα σύστημα κατανάωσης, life style, και της πανάκριβης “υποχρεωτικής χαράς” των διακοπών.

Για αυτούς και άλλους τόσους λόγους επιλέγουμε το ελεύθερο κάμπινγκ σε κάθε νησί, κάθε βουνό,κάθε παραλία με σεβασμό στη φύση και στους διπλανούς μας και χωρίς να αφήνουμε τις βλαπτικές συνθήκες που μας έχουν επιβάλει να τις μεταφέρει ο άνεμος μαζί με τα σκουπίδια μας.

Καλό καλοκαίρι και μην ξεχνάτε όχι πλαστικά, φασίστες και σκουπίδια σε θάλασσες, βουνά και ακτές.

■/ Όμιλος κατασκηνωτών “το δροσερό αλμυρικό”

μικρά-μεγάλα νέα

Συμπλοκή με υποηφίσιους βουλευτές της χρυσής αυγής στα κτελ στα χανιά

Την Πέμπτη 3 Μαΐου και ενώ μοιραζόταν ατνφασιστικό κείμενο στα ΚΤΕΛ από συντρόφους-ισες, εμφανίζονται οι αρχιχρυσουγίτες Καρεφυλλάκης και Βλαμάκης μαζί με άλλους 2-3 και επιτίθενται σε σύντροφο από πίσω. Οι σύντροφοι αμέσως αντεπιτέθηκαν μέχρι που τα φασιστοειδή τράπηκαν σε φυγή με αυτοκίνητο που έφτασε να τους πάρει. Το μοίρασμα συνεχίστηκε κανονικά, ενώ πολύς κόσμος προσέγγισε με θετικό τρόπο τους αντιφασίστες και αρνητικά σχόλια για τους χρυσουγίτες.

Κατάληψη στον τηλεοπτικό σταθμό ΚΥΔΩΝΤV

Την Πέμπτη 31/5 στις 18:30 περίπου 60 αντιφασίστες-στριες κατέλαβαν τον τηλεοπτικό σταθμό ΚΥΔΩΝ TV, στα Χανιά μετά από πληροφορίες ότι ο σταθμός επρόκειτο να προβάλει συνέντευση του αρχιχρυσουγίτη Καρεφυλλάκη. Η ροή του προγράμματος διακόπηκε και απετράπη η προβολή της συνέντευξης του. Αντί αυτού προβλήθηκε 2 φορές αντιφασιστικό βίντεο που είχε φτιαχτεί από τους καταληψίες.

Η αλληλεγγυή το όπλο των λαών!

Το βράδυ στις 6 Ιουνίου το βράδυ μηχανάκια με φασιστοειδή που κρατούσαν παλούκια στα χέρια τους έσκασαν έξω από ένα γιαπί στη Μπότσαρη όπου μένουν μετανάστες. Μια γειτόνισσα που τους αντίληφθηκε βγήκε στο μπαλκόνι να τους διώξει, φωνάζοντας ότι οι μετανάστες είναι

στον Αγ. Παντελεήμονα και την πλ.Αττικής, στους σταθμούς του Μετρό και στο Πέραμα. Αυτά για τα οποία οι “αντικαθεστωτικοί” της Χ.Α σπανίως δικάζονται και ποτέ δεν τιμωρούνται από το καθεστώς που τείνει όλο και πιο αποκάλυπτα προς τον φασισμό.

Οι χρυσουγίτες και οι φασίστες δεν είναι τίποτα περισσότερο από το ίδιο το καθεστώς που, αφού αδυνατεί πλέον να επιβληθεί με το καρότο, θα πρέπει να το κάνει με το μαστίγιο. Ανέκαθεν αποτελούσαν το βαθύ κράτος, σκοπός τους είναι η πλήρης υποταγή της ίδιας της κοινωνίας και όπλο τους η βία στους αδύναμους. Εμείς από την μεριά μας ξεκαθαρίζουμε προς όσους ενδιαφέρονται, ότι δεν θα ανεχτούμε ρατσιστικές επιθέσεις στην πόλη μας και θα τσακίσουμε τις ναζιστικές συμμορίες. Ο κόσμος που ονειρευόμαστε και για τον οποίο πολεμάμε βασίζεται στην αλληλεγγυή, την ισότητα και την συνεχή εξέγερση ενάντια στην εξουσία. Ο κόσμος των νεοναζί αποτελείται από τον ρατσισμό, την φυλή, την πλήρη υποταγή στον αρχηγό, τον ολοκληρωτισμό και τον πόλεμο. Γι’ αυτό και είμαστε δυο κόσμοι σε σύγκρουση. Στην πορεία προς την κοινωνική απελευθέρωση και την αταξική κοινωνία οι φασίστες αποτελούν ακόμα ένα εμπόδιο και συνεπώς θα περάσουμε από πάνω τους. Ο καθένας ας διαλέξει στρατόπεδο και ας αναλάβει τις ευθύνες του.

Να τσακίσουμε το φασισμό - να μην ζήσουμε σαν δούλοι. Αλληλεγγυή στον διωκόμενο σύντροφο.

■/ **Αναρχικοί Ηρακλείου και Αντιφασίστες σύντροφοι**

Δημος χανίων, έμποροι και παρακράτος...

Ο δήμος χανίων σε πλήρη συμπόρευση με τους καταστηματαρχες και το παρακράτος της χρυσής αυγής έχουν ανοίξει πόλεμο στην Κοινωνική Κουζίνα.

Η Σχολική Επιτροπή της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης του Δήμου Χανίων, που της είχε παραχωρήσει χώρο στην Τσουδεράν, ζητάει μετά από ένα χρόνο την έξωση της.Έτσι στις 31 Μαΐου στις 18:30 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα γραφεία της Σχολικής Επιτροπής στο Μέγαρο Πάνθεον, από μέλη της Κοινωνικής Κουζίνας και αλληλέγγυους-ες για να ασκηθεί πίεση και να αναβρεθεί η αγωγή έξωσης.

Ο πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου Χανίων, Τάκης Ζερβουδάκης σε δήλωσή του, που το θέμα: «Η χωροθέτηση του σσοιτίου της Κοινωνικής Κουζίνας προκαλεί πρόβλημα στους συναδέλφους εμπόρους, διότι, εν όψει της καλοκαιρινής σαζόν, πολύς κόσμος, βλέποντας συγκεντρωμένους τόσους αλλοδαπούς, του δημιουργείται μια φοβική εικόνα...».

Τον τελευταίο καιρό η Κοινωνική Κουζίνα έχει δεχτεί πολλές φορές απειλές από κάποιους καταστηματαρχές της περιοχής, οι οποίοι καλούν τα φιλάρκια τους της χρυσής αυγής και την αστυνομία να τους βοηθήσουν. Και όλα αυτά ενώ ο δήμος έχει μπει στη διαδικασία ανάπλασης της γύρω περιοχής με το άνοιγμα νέων μαγαζιών.

Τραγική ειρωνεία στην εποχή που ζούμε με την κρηπ την ανεργία στα ύψη και την δυσκολία επιβίωσης πολυ κόσμου, ο δήμος να επενδνει στις αναπλάσεις και οι έμποροι να λένε ότι οι μετανάστες φταίνε που δεν έχουν δουλειά!

Δολοφονικές Επιθέσεις φασιστών σε μετανάστες στα Χανιά με εμπλοκή “επιχειρηματία”

Επιμερήματα της μέρας των εκλογών 17/06 ομάδα τεσσάρων φασιστών επιτέθηκαν και λήστεψαν δυο αλγερινούς άστεγους μετανάστες στη Νέα Χώρα, με σιδηρολοστός και μαχαίρια. Τα ζημερήματα της επόμενης μέρας δολοφονική επίθεση από 2 φασιστοειδή δέχτηκε 25χρονος Αιγύπτιος καταγωγής στην πλατεία Τάλας της παλιάς πόλης των Χανίων, με σιδηρολοστός, με αποτέλεσμα να του αφαιρεθεί το ένα νεφρό. Την Παρασκευή στις 22/06 σχηματίστηκε δικογραφία σε βάρος 39χρονου χανιώτη για την επίθεση στη νέα χωρα για πρόκληση σωματικών βλαβών σε βάρος των μεταναστών. Η ανακοίνωση των μπάτσων λέει ότι τα κίνητρα δεν είναι πολιτικά, καλύπτοντας για άλλη μια φορά τα φιλάρκια της.

Πρόκειται για τον “ευπόληπτο επιχειρηματία” Αυγουσιανάκη Γεώργιο, ψηφοφόρο της Χρυσής Αυγής, που διαθέτει κομμωτήριο-τατουάζ στον Πλατανιά.Έγγραφο που δημοσιεύτηκε στο 15ο τεύχος της Απατρικς αποκάλυπτε την οργάνωση ιδιωτικής εταιρείας ασφάλειας στον Πλατανιά υποβοηθώντας το έργο της δημοτικής αστυνομίας και της ε.λας. Μέλη της ήταν γνωστά φασισταριά της πόλης που επιτίθονταν και ξυλοκοπούσαν μετανάστες μικροπωλητές στην τουριστική περιοχή στον Πλατανιά, την Αγία Μαρίνα κ.ά. και χρηματοδοτούταν από καταστηματαρχες και ξενοδόχους της περιοχής, ανάμεσα τους και τον εν λόγω πληρωμένο δολοφόνο καταστηματαρχή!

■ άμεση απελευθέρωση των φυλακισμένων οροθετικών γυναικών

Όχι στη ποινικοποίηση του γυναικείου σώματος

Μαζί με το Μνημόνιο της λιτότητας προχωράει και το Μνημόνιο της Βίας και του κανιβαλισμού, όπως κορυφώθηκε προεκλογικά με τη διαπόμπευση και την φυλάκιση δεκάδων των οροθετικών γυναικών κατ' εντολήν Λοβέρδου - Χρυσοχόι-δη , με τη συνεοχή γιατρών που λειτουργησαν ως ανθρωποφύλακες. Πρόκειται για μια πρωτοφανή παραβίαση θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων πέρα κι έξω από κάθε διεθνές κεκτημένο με σκοπό όχι μόνο την εξυπηρέτηση μικροπολιτικών συμφερόντων αλλά μια ευρύτερη προσπάθεια διαμόρφωσης μιας αντιδραστικής και αυταρχικής πολιτικής που καταλλήγει στον εκφασισμό της κοινωνίας.

Υγειονομική βόμβα δεν είναι οι οροθετικές γυναίκες, αλλά το μαύρο μέτωπο του Μνημονίου που διαλύει τις δομές υγείας και ψυχικής υγείας, περικόπτοντας τα προγράμματα για το AIDS κατά 50% και τα προγράμματα για την απεξάρτηση κατά 30%. Είναι βαθιά υποκριτικό λοιπόν να μιλούν για την προστασία της δημόσιας υγείας, αυτοί που την καταστρέφουν, ενώ είναι επιπονητικά αποδεχόμενοι ότι ο στιγματισμός λειτουργεί αποτρεπτικά για την αναζήτηση διάγνωσης και θεραπείας. Σ’ αυτή

την επιχείρηση δημόσιου λινταρισμάτος, η διοίκηση του ΚΕΕΛΠΝΟ κατά παράβαση οποιασδήποτε ιατρικής δεοντολογίας:

- ακώρωσε την έννοια του ιατρικού απορρήτου και προώρησε σε αιμοληψίες χωρίς τη συναίνεση των γυναικών

- παρέδωσε στην αστυνομία, η οποία και τα δημοσιοποίησε, τα στοιχεία των οροθετικών ατόμων.

- λειτουργήσε ως βραχίονας της αστυνομίας συμβάλλοντας στην κατασταλτική μεταχείριση ανθρώπων που χρειάζονται θεραπεία και όχι φυλακή και διώξεις.

Είναι βαθιά υποκριτικό, αυτοί που χρόνια υποθάλπουν τα δίκτυα σαματεμπορίας, καθιστώντας την εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος κερδοφόρα μπίτζνα και βάζουν λουκέτο σήμερα στις ελάχιστες δομές φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών που υπήρχαν, να ποινικοποιούν τα θύματα του σεξουαλικού καταναγκασμού. Σε μια άνευ προηγουμένου αντιστροφή της πραγματικότητας, αναπαράγοντας τον πλέον ακραίο σεξισμό, η επίσημη πολιτεία τιμώρησε τις γυναίκες που εξαναγκάζονται τόσο στην πορνεία όσο και στο

σεξ χωρίς προφυλακτικό και άφησε στο απυρόβλητο τους πελάτες της «πορνείας» αλλά και ολόκληρο το κύκλωμα νταβατζήδων και μαστροπών.

Κανάλια και εφημερίδες που εδώ και δυο χρόνια αποτελούν το στυλοβάτη της μνημονιακής πολιτικής λιοδιωρώντας και διαστρεβλώνοντας τους κοινωνικούς αγώνες, επιδόθηκαν τώρα σ’ ένα κυνήγι μαγισμών μεσαιωνικής έμπνευσης. Τα media της διαπλοκής, υποδαύλισαν το συντηρητισμό και τον αυταματισμό του κοινωνικού σώματος, επιδιώκοντας την καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας και ανοίγοντας το δρόμο για τη νομιμοποίηση φασιστικών νοοτροπιών, μορφωμάτων και πρακτικών. Μετά τις οροθετικές, τους μετανάστες, τους τοξικοεξαρτημένους, θα ακολουθήσουν οι άστεγοι και οι φτωχοί καταλήγοντας στην ποινικοποίηση της εξαθλίωσης.

Σήμερα 24 γυναίκες βρίσκονται ακόμα έγκλειστες, χωρίς καμία πρόσβαση σε θεραπεία και αντιμετώπις με ανυπόστατες βαριές κατηγορίες. Καλούμε όλους τους φορείς του μαζικού κινήματος να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα και να αντισταθούν

στην κοινωνική βαρβαρότητα.

- ΟΧΙ στην ποινικοποίηση του γυναικείου σώματος.

- ΑΜΕΣΗ απελευθέρωση όλων των συλληφθεισών οροθετικών, αποζημίωσή τους για ηθική βλάβη.

- ΟΧΙ στη διαπόμπευση και το στιγματισμό των οροθετικών.

- ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση στο σύστημα υγείας για όλες και όλους, ντόπιους και μετανάστες/μετανάστρες.

- ΑΜΕΣΗ κατάργηση της υγειονομικής διάταξης «Ρυθμίσεις που αφορούν τον περιορισμό της διάδοσης λοιμωδών νοσημάτων» που έχει σαν αποτέλεσμα την ποινικοποίηση των όποιων ασθενών.

- ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ την πολιτική της κάθαρσης και του εφρονισαισμού που καταρκώνει την πραγματική πρόληψη.

- ΖΗΤΟΥΜΕ την ποινική δίωξη όσων συνεργήσαν στις ανωτέρω παράνομες πράξεις.

31 Μαη 2012

■ / ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ ΟΡΟΘΕΤΙΚΩΝ

■ ο αγώνας οη Βιομηχανική Μεταλλευική Θεσσαλονίκης

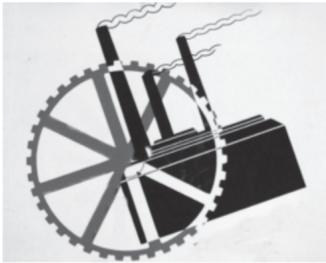
Η διοίκηση της ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ, η οποία είναι θυγατρική του ομίλου ΦΙΑΚΕΡΑΜ & JOHNSON, έχει εγκαταλείψει το εργοστάσιο από τον Μάιο του 2011, και μαζί τους εργαζόμενους σε αυτό. Ως απάντηση οι εργάτες του εργοστασίου, διεκδικώντας να πληρωθούν τα δεδουλευμένα και να μην χαθούν οι θέσεις εργασίας, είναι σε επίσχεση από το Σεπτέμβριο του 2011. Το Σωματείο Εργαζομένων Βιομηχανικής Μεταλλευτικής έχει οργανώσει 40 εργάτες, όλοι εκ των οποίων είναι ως και σήμερα, ένα χρόνο μετά την διακοπή λειτουργίας του εργοστασίου, δραστήριοι, κρατώντας βάρδιες στο εργοστάσιο, ώστε να μην μετακινηθεί από τη διοίκηση ή κλαπεί ο εξοπλισμός και συμμετέχοντας στις γενικές συνελεύσεις.

Η πρόταση του Σωματείου για να λυθεί το αδιέξοδο, καθώς η διοίκηση έχει δηλώσει ότι το εργοστάσιο δεν θα επαναλειτουργήσει λόγω έλλειψης κεφαλαίων, είναι να περάσει σε καθοστές αυτοδιαχείρισης, πρόταση που υπερηφνήστηκε από το 98% των εργαζομένων στη Γενική Συνέλευση. Συγκεκριμένα ζητούν να έρθει το εργοστάσιο στα χέρια των εργατών και να παραιτηθούν, χωρίς καμία απαίτηση από την μελλοντική εργατική αυτοδιαχείριση, όλα τα μέλη της διοίκησης και οι υπάλληλοι που συμμετείχαν στο ΔΣ.

Όσο αφορά το αρχικό κεφάλαιο, που είναι απαραίτητο για τη λειτουργία του εργοστασίου, η πρόταση των εργαζομένων είναι να δοθούν προκαταβολικά από τον ΟΑΕΔ τα ποσά που ούτως ή άλλως δικαιούνται.

Τέλος, οι εργάτες της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής διεκδικούν την δημιουργία νομοθεσίας για τη λειτουργία συνεταιριστικών επιχειρήσεων, ώστε να είναι κατοχυρωμένο νομικά τόσο το δικό τους όσο και ανάλογα μελλοντικά εγχειρήματα.

Εμείς, στον αγώνα των εργατών της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής, πέραν της αυτονόητης αξίας που βλέπουμε σε κάθε εργατικό αγώνα και κάθε εργατική διεκδίκηση, αναγνωρίζουμε μία πρόσθετη αξία, η οποία έγκειται ακριβώς σε αυτή την πρόταση αυτοδιαχείρισης. Θεωρούμε ότι η κατάληξη και επαναιειτουργία των εργοστασίων και των επιχειρήσεων από τους εργάτες είναι η μόνο ρεαλιστική εναλλακτική πρόταση απέναντι στην διαρκώς εντεινόμενη εκμετάλλευση της

εργατικής τάξης. Η αυτοδιαχείριση των εργοστασίων που κλείνουν είναι η μόνη που έχει τη δύναμη να κινητοποιήσει την εργατική τάξη, η οποία, ζώντας διαρκώς υπό τον φόβο της ανεργίας, δεν βλέπει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να αντισταθεί.

Γνωρίζουμε ότι οι δυσκολίες που θα αντιμετωπίσουμε στον αγώνα για αυτοδιαχείριση του εργοστασίου θα είναι πολλές, αφού κράτος και κεφάλαιο θα είναι λυσσαλέα εναντίά του, καθώς η πιθανή νίκη του θα αφήσει προηγούμενο και παράδειγμα για κάθε άλλο αγώνα στην χώρα. Όμως το ερώτημα σε ποιου τα χέρια βρίσκεται η παραγωγή ανάγεται σήμερα σε ζήτημα ζωής και θανάτου για την εργατική τάξη που ωθείται στην εξαθλίωση. Γι’ αυτό οι εργατικοί αγώνες που προσανατολίζονται προς αυτή την κατεύθυνση αλλά και οι δυνάμεις που στέκονται αλληλέγγυες σ’ αυτούς τους αγώνες θα πρέπει να είναι έτοιμοι να συγκροστούν με κράτος και εργοδοσία προκειμένου να πραγματοποιήσουν την κατάληψη των μέσων παραγωγής και την εργατική αυτοδιαχείριση.

Καλούμε κάθε σωματείο, οργάνωση, παράταξη και εργαζόμενο να σταθεί αλληλέγγυος/α στον αγώνα των εργατών της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής και να βοηθήσει ενεργά τους εργάτες, οικονομικά και πολιτικά.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ:

ΤΕΤΑΡΤΗ 11/7/2012,

ΣΤΙΣ 18:00 ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

■/ **Κίνηση Εργατικής Χειραφέτησης και Αυτοοργάνωσης**

http://federacion-salonica.blogspot.gr/

■ φούρνοι αλληλεγγύης: ανοιχτή πρόταση στο κίνημα

Σήμερα περισσότερο από ποτέ γίνεται φανερό ότι δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από «τα πάνω» και ότι η μόνη δυνατότητα που έχουμε να ζήσουμε πέρα από το κράτος και το κεφάλαιο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αν πάρουμε συλλογικά τα πράγματα στα χέρια μας. Όλο και περισσότερο όμως γίνεται κατανοητό ότι για να κατακτήσουμε την κοινωνική αυτονομία πρέπει παράλληλα να δουλέψουμε πολύ σκληρά ώστε τα κινήματά μας να δημιουργήσουν τις υλικές συνθήκες που θα την κάνουν δυνατή. Η πρόταση που ακολουθεί είναι μία μικρή συνεισφορά σε αυτό τον σκοπό. Παρακαλώ διαδώστε την.

Η Ίδέα

Η βάση της τροφής στην κοινωνία μας είναι το ψωμί. Σήμερα, η παραγωγή και διανομή του ψωμιού εκτελείται στα πλαίσια της καπιταλιστικής αγοράς. Μπορούμε να πάρουμε στα χέρια μας το ψωμί, μετασηματίζοντας τις κοινωνικές σχέσεις παραγωγής και διανομής του σε μη εκμεταλλευτική και αλληλέγγυα βάση. Και μπορούμε να το καταφέρουμε αυτό με ένα δίκτυο φούρνων σε όλη τη χώρα, που θα λειτουργούν σε συνεταιριστική / συνεργατική βάση με τους εργαζόμενους να παίρνουν ισότιμα όλες τις αποφάσεις και μετά την κάλυψη του κόστους παραγωγής τους θα διανέμουν ελεύθερα το παραγωγικό πλεόνασμα στην κοινωνία.

Παράδειγμα

Ας σκεφτούμε ως παράδειγμα ότι το κίνημα ιδρύει τον φούρνο αλληλεγγύης Εξαρχείων «Όλα για Όλους». Ιδρύεται ένας συνεταιρισμός με 20 μέλη, άλλα από τα οποία συνεισφέρουν το αρχικό κεφάλαιο και άλλα την εργασία τους. Στον φούρνο αλληλεγγύης αναρτώνται οι κανόνες λειτουργίας ή, καλύτερα, το συμβόλαιο αλληλεγγύης με την τοπική κοινωνία, για να είναι ορατό και κατανοητό το τί πάει να κάνει

μικρά μεγάλα νέα

Απεργοσπασία στην Ελληνική Χαλιβουργία με κάλεσμα σε βοήθεια στη «Χρυσή Αυγή»

Ανοιχτό κάλεσμα στο φασιστικό μόρφωμα της «Χρυσής Αυγής» να βοηθήσει για να σπάσει η απεργία των χαλιβουργών, απήχθηκε στις 15/5, γνωστός πλέον απεργοσπάστης μέσα από τη ραδιοφωνική συχνότητα του ΣΚΑΪ. Συνομιλώντας με τους Α. Πορτοσάλτε και Μπ. Παπαδημητρίου αναφέρθηκε στη «Χρυσή Αυγή» λέγοντας: «Θα ζητήσουμε τη βοήθειά τους. Στο φινάλε θα τους ψηφίσουμε άμα είναι να μας βοηθήσουν!» Θα ζητήσει δηλαδή να σπάσουν την απεργία, να τσάκισουν τους απεργούς εργάτες. Και αυτό το κάλεσμα δεν είναι καθόλου τυχαίο.

Η «Χρυσή Αυγή» από την πρώτη στιγμή τάχθηκε κατά της απεργίας. Είναι αυτή που παρενέβη για να τρομοκρατήσει τους εργάτες. Ο «πυρήνας» της στη Μαγνησία έλεγε το Γενάρη του 2012 πως:

«Μην το λημόσετε να απεργήσετε. Κάντε ό,τι σας ζητάει ο εργοδότης. Αλλιώς θα χάσετε τη δουλειά σας. Η πρόταση της Ελληνικής Χαλιβουργίας προς τους εργαζόμενους (σ.σ. για απολύσεις και περικοπές των μισθών) ήταν λογική υπό τις δύσκολες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην αγορά».

Όποιοι δεν αποδέχεται την πρόταση της εργοδοσίας είναι «αδιάλλακτος» όπως « το συνδικάτο του Ασπρόπυργου», που με τη στάση του στέκεται ενάντια στο ζητούμενο, το οποίο «είναι να μην

από τους κατοίκους. Μετά την έναρξη της λειτουργίας του η συνέλευση των εργαζομένων υπολογίζει μηνιαίως το καθημερινό κόστος λειτουργίας και τοποθετεί την τιμή του προς πώληση ψωμιού λίγο παραπάνω, όπως συμβαίνει στις κερδοσκοπικές επιχειρήσεις. Αν μία μέρα το κόστος λειτουργίας ξεπεραστεί, η συνέλευση των εργαζομένων ανακινώνει στην τοπική κοινωνία ότι μετά τις 12.00 της επόμενης ημέρας θα διανείμει ελεύθερα Χ αριθμό καρβελιών.

Γιατί θα Πετύχει

Κάθε γείτονας, που θα διαβείνει το κατάφλι του φούρνου αλληλεγγύης, θα ξέρει ότι το ποσό που δίνει για το δικό του ψωμί μπορεί να σημαίνει ότι κάποιος άλλος άνθρωπος θα αποκτήσει ελεύθερα πρόσβαση στην τροφή του. Και βεβαίως, αν οι περισσότεροι γείτονες πηγαίνουν μετά τις 12.00, για να πάρουν δωρεάν το ψωμί τους, τότε θα αντιλαμβάνονται πως ο λόγος που δεν υπάρχει πλεόνασμα καρβελιών είναι η έλλειψη αλληλεγγύης τους. Επιπρόσθετα, οι φούρνοι αλληλεγγύης θα μπορούν να ανταγωνιστούν ευθέως τους φούρνους που θα δουλεύουν με καπιταλιστικά κριτήρια, ακριβώς γιατί θα προτάσουν την αλληλεγγύη, την συναπόφαση και την μη εκμετάλλευση ανάμεσα στους ανθρώπους.

Τεχνικές Λεπτομέρειες

Για την επιτυχία του εγχειρήματος είναι αναγκαία η πρόβλεψη και ο σχεδιασμός ενός καλά κοστολογημένου οικονομικού (και όχι επιχειρηματικού) πλάνου. Για την συγκρότηση ενός δικτύου φούρνων αλληλεγγύης είναι προτιμότερη η ίδρυση ενός και όχι περισσότερων συνεταιρισμών, ώστε να είναι λιγότερο κοστοβόρος η νομική και φορολογική του κάλυψη, να μπορεί να επιτύχει οικονομίες κλίμακας αλλά και να αποκτήσει μεγαλύτερη δυναμική συνολικά στην κοινωνία. Αν όχι άμεσα, τότε στο εγγός μέλλον θα πρέπει να

επιδοωθεί ένας τέτοιος συνεταιρισμός να γίνει μεικτός με την είσοδο και γεωργών, που θα παράγουν την πρώτη ύλη του ψωμιού (σιτάρι) με συγκεκριμένα κοινωνικά κριτήρια.

Πολιτικό (όχι Ιδεολογικό) Πλαίσιο

Κάθε φούρνος αλληλεγγύης θα πρέπει να προβάλλει στους γείτονες τις αρχές και τους κανόνες λειτουργίας του, ώστε η επιλογή τους να τον στηρίζουν να είναι πλήρως συνειδητή και συνειδητοποιημένη. Δεν πρέπει όμως τέτοια προβολή να καταφεύγει σε ιδεολογικές κατασκευές, που εδώ και καιρό λειτουργούν διαχωριστικά ανάμεσα στους κοινωνικούς αγωνιστές και την κοινωνία ενώ στέκονται εμπόδιο στην άμεση κοινωνική δράση, αφού παραλλάσσουν την πραγματικότητα. Επίσης, κάθε φούρνος αλληλεγγύης θα μπορεί να στηρίζει τις τοπικές κινηματικές υποδομές, να λειτουργεί σε άμεση όμοση με αυτές και τα μέλη του να συμμετέχουν σε κοινωνικές δράσεις

και εγχειρήματα. Έτσι, οι φούρνοι αλληλεγγύης μπορούν να παίξουν διττό ρόλο : τόσο μετασηματίζοντας μέχρι κάποιον βαθμό τις κοινωνικές σχέσεις παραγωγής και διανομής του ψωμιού στην κατεύθυνση της αυτονομίας από κράτος / κεφάλαιο, της αλληλεγγύης και της μη εκμετάλλευσης όσο και λειτουργώντας ως κύτταρα του κινήματος σε κάθε γειτονιά.

Κατακλείδα

Η δημιουργία των υλικών συνθηκών της πολιτικής και κοινωνικής αυτονομίας μας είναι ένας δύσκολος δρόμος, που πρέπει να βαδίσουμε μαζί. Το μόνο όμως που έχουμε να χάσουμε είναι τα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς και την αλλοτρίωση / εξαχρείωση που αυτή συνεπάγεται. Σήμερα είναι καιρός να χτίσουμε το κίνημά μας σε άλλη πιο στέρεα βάση, είναι καιρός να απαντήσουμε στα αφεντικά ότι τα θέλουμε όλα (για όλους).

http://inlovewithlife.wordpress.com/

του είπαν ότι θα δε

γίνεται παρανάλωμα του πυρός. Τα «τάγματα εφόδου» της Χρυσής Αυγής έρχονται πολύ πιο γρήγορα απ’ όσο πιστεύουμε. Όσοι αρνούνται να το καταλάβουν αυτό, ίσως αναγκαστούν να το συνειδητοποιήσουν βίαια, όταν κάποια στιγμή, ζημιρώματα, τους χτυπήσουν την πόρτα και δεν θα είναι ο γαλατάς αλλά ο μελανοχίτων “Καιάδας”.

Αστυνομικό πογκρόμ κατά μεταναστών στη Μανωλάδα

Δεν έχει τέλος η εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών στη Μανωλάδα, με τους παραγωγούς να ζυλοκοπούν τους εργάτες που έχουν προχωρήσει σε απεργία, διεκδικώντας αύξηση στα ημερομίσθια τους.

Οι παραγωγοί βρήκαν την υποστήριξη και της τοπικής αστυνομικής διεύθυνσης, που αφού κατά τη διάρκεια επεισοδίων έλαβε σαφή θέση υπέρ των παραγωγών.

Στις 16/5 προχώρησε σε πογκρόμ στην ευρύτερη περιοχή, συλλαμβάνοντας δεκάδες αλλοδαπούς χωρίς χαρτί. Νωρίς το πρωί, σημειώθηκαν εκτεταμένα επεισόδια στην περιοχή της Μανωλάδας μεταξύ αλλοδαπών εργατών, που απεργούσαν για τρίτη ημέρα και παραγωγών φράουλας. Κατόπιν παρέμβασης της Αστυνομίας συνελήφθησαν τουλάχιστον 10 άτομα, κυρίως μετανάστες.

Στο μεταξύ αγρά το βράδυ της Τρίτης 15/5 υπήρξαν συμπλοκές μεταξύ εκπροσώπων

του ΠΑΜΕ και των παραγωγών φράουλας, όταν οι πρώτοι επισκέφθηκαν το χώρο των καλλιερειών και διαμαρτυρήθηκαν για τις συνθήκες διαβίωσης των αλλοδαπών εργατών.

Η νεολαία της Ν.Δ. "δολοφόνησ" για δεύτερη φορά τον Δ. Χριστού-Λα

Παρ’ ότι η Ν.Δ. πήγε στις εκλογές σφιχταγκασισμένη με τη Χρυσή Αυγή και τις ιδέες της, οι "γαλάζιοι" νεολαίοι και οι οπαδοί της Δεξιάς έχχασαν βασικές αρχές της αρχαίας Ελλάδας της οποίας ισχυρίζονται ότι είναι κατευθείαν απόγονοι, όπως το "κήδος" και τον σεβασμό για τον νεκρό. Δεν σεβάστηκαν ούτε τον νεκρό. Ο λόγος για τον Δ. Χριστούλα, τον συνταξιούχο που στις 4 Απριλίου του 2012 αυτοκτόνησε στην πλατεία Συντάγματος, εξαιτίας των πολιτικών που υπερηφήσισε και στηρίξε ο Αντ. Σαμαράς.

Τη Παρασκευή 15/6, ο Σαμαράς μιλούσε στην πλατεία Συντάγματος. Ο κόσμος δεν ήταν πολύς. Μάλλον ήταν από τις μικρότερες συγκεντρώσεις που είχε κάνει ποτέ η Δεξιά. Οστόσο, οι "γαλάζιοι" "Ρέντζερς" και "Κένταυροι" ήταν αρκετοί, ώστε να βεβηλώσουν το μνημείο του νεκρού.
Όστε να σπάσουν την μαρμάρινη πλάκα του.
Όστε να ρημάξουν το στεφάνι και τα λουλούδια που είχαν εναποτεθεί στη μνήμη του. Αυτούς τους κάπρωι ανέδειξε ο ελληνικός λαός σε πρώτη εκλογική δύναμη.

Χαρτογραφώντας την κοινωνική μηχανή... ανοιχτή πρόταση για το ζήτημα της οργάνωσης

Ορός κοινωνική μηχανή δεν είναι τυχαίος, ούτε λογοτεχνικός, ούτε υποκατάστατο για λάνγες προσεγγίσεις σε αυτό που άλλες πολιτικές δυνάμεις αποκαλούν λαό, εργατική τάξη, κοινωνία. Από όποια κατεύθυνση, αριστερή ή δεξιά και να προέρχεται η προσέγγιση προς το ακροατήριο πάντα γίνεται με όρους αποπλάνησης, με έναν τρόπο που μοιάζει με ερωτικό παιχνίδι, όπου με γλυκόλογα, υποσχέσεις και χάρδια μεθοδεύεται η κατάκτηση του. Τέτοιου είδους προσεγγίσεις δεν μας αρμύζουν, και δεν είναι δουλειά μας το να χαιδεύουμε αυτά.

Αντίθετα, όσο πιο γρήγορα κατακτήσουμε τη βεβαιότητα ότι ο καπιταλισμός επιβιώνει μονάχα λόγω και μέσω της αναπαραγωγής του από το λαό, την εργατική τάξη, την κοινωνία, από τον καθένα μας δηλαδή τόσο καλύτερα.

Ο εχθρός μας (που ορίζεται σαν το κυρίαρχο οικονομικό-πολιτικό-κοινωνικό μοντέλο) δεν μπορεί να οριοθετείται σε επίπεδα θεματικά (βουλευτές, μπάτσοι, δικαστές), οικονομικά (τράπεζες, εφοπλιστές, βιομήχανοι, αφεντικά) μονάχα. Μια τέτοια αντίληψη, καιρό τώρα, έχει ενουηχίσει την αναρχική, ριζοσπαστική, ελευθεριακή θεώρηση και πράξη. Είναι βασικό πλέον να εντάξουμε στα παραπάνω επίπεδα-στόχους και άλλο ένα, την κοινωνική μηχανή. Γιατί ο λαός, η κοινωνία, η εργατική τάξη κτλ παράγουν τις ίδιες (ίσως και χειρότερες) εχθρικές σχέσεις και αντιλήψεις.

Σαφώς έχουν γίνει βήματα προς αυτή την κατεύθυνση, αν και οι κύριοι εκφραστές τους το έθεσαν με ιδιαίτερα προβληματικό και εγωκεντρικό τρόπο, χάνοντας έτσι τις όσες αλήθειες κουβαλάνε μέσα τους. Ας δούμε όμως την ουσία, ας εντάξουμε στις μικρές και καθημερινές μάχες μας και την επίθεση στην κοινωνική μηχανή, αναλαμβάνοντας δίχως ίχνος ενοχής την ευθύνη για κάθε διατάραξη της λειτουργίας της. Πιο απλά; να τριψύουμε στα μούτρα των ξεπεσμένων λόγω κρίσης μικρό-μεσό-μεγαλό αστών τη δυσφορία που μας προκαλούν οι επιθυμίες τους, και να ξεκαθαρίσουμε πως ο αγώνας για την κοινωνία που ονειρευόμαστε πρέπει να περάσει πάνω από αυτές.

«**Άτιμη**» κοινωνία...

Είναι σημαντικό για την όποια εξέλιξη να κάνουμε κάποιες εκτιμήσεις. Η περασμένη περίοδο των εκλογών προσφέρει απλόχερα τροφή για κάτι τέτοιο σε όλο το φάσμα της ελληνικής κοινωνίας (σαν σύνολο τάξεων και τάσεων κτλ). Τα όποια συμπεράσματα καλά θα ήταν να οδηγήσουν σε επανακαθορισμό πολιτικών στοχεύσεων αλλά και στην ανίχνευση των υποκειμένων που αποτελούν τους εν δυνάμει συνοδοιπόρους μας.

Ο βόθρος στον οποίο για 30 χρόνια τώρα (μεταπολίτευση) κατέληγαν τα υπολείμματα των ονείρων του νεοέλληνα πλέον ξεχειλίσει και στην επιφάνεια βγήκαν κάθε είδους "νούμερα". Αν και ομολογούμενως είναι σχεδόν αδύνατον να μπει κανείς στο μυαλό και την ψυχολογία του Έλληνα ψηφοφόρου, ας κάνουμε μια προσπάθεια, έχουμε λοιπόν:

2.966.185 (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) ψηφοφόρους που παρόλα όσα έγιναν και αποκάλυφθηκαν τα τελευταία 3 χρόνια, παρόλο το ξύλο, τα χημικά, τα μέτρα, το δούλεμα, επιμένουν μνημονιακά. Είναι αυτοι που το νερό έχει φτάσει ως το πηγούνι τους, που γαντζώνονται σε όσους-ες παλεύουν για να μην πνιγούν στον ίδιο βούρκο, παρασέρνοντάς τους μαζί τους. Συντηρητικά, διαπλεκόμενα, φοβισμένα υποκειμένα, υποταγμένοι... αμετάκλητα προσκνημένοι.

888.357 (ΑΝΕΞ.ΕΛΛΗΝΕΣ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ) άκρως επικίνδυνους ψηφοφόρους που εκφράζονται από το ανοιχτά ακροδεξιό μπλοκ. Απομεινάρια της μοναρχίας, της χούντας, των ταγμάτων ασφαλείας, χίτες, δοσίλογοι, μπάτσοι, καραβανιάδες κτλ. ένα κράμα Εθνικισμού με μπλόκι δόση από Ναζιστική ιδεολογία. Εχθροί κάθε ελευθερίας, λήθαρο της καθαρότητας της φυλής, η πλήρης υποταγή στον αρχηγό, η βία εναντίον του διαφορετικού. Εκφραστές και καθοδηγητές μιας όλο και αυξανόμενης μάζας ανεγκέφαλων υποκειμένων που θέλει να αφανίσει ξένους, ταγγάνους, ομοφυλόφιλους, ανθελλήνες, αριστερούς, κομμουνιστές, αναρχικούς... Αμετάκλητα εχθροί.

277.131 (ΚΚΕ) ψηφοφόρους που ότι και να γίνει, από το μακρί δε θα βγουν. Μπορεί η στάση του κόμματος να ήταν ξεκάθαρη και τίμια, μπορεί η ανάλυση του να ήταν σωστή, αλλά αν η εναπομεινούσα βάση του ΚΚΕ πραγματικά θεωρεί πως ο υπαρκτός σοσιαλισμός και οι κομμουνιστικές δικτατορίες του παρελθόντος είναι μια θεμιτή κατεύθυνη... Αμετάκλητα Ξεπερασμένοι.

1.654.896 (ΣΥΡΙΖΑ) ψηφοφόρους που όσο και να θέλει κανείς δεν μπορεί να τους βάλει σε ένα τσουβάλι. Η αυταπάτη πως μπορεί να υπάρξει και ένας ανθρώπινος

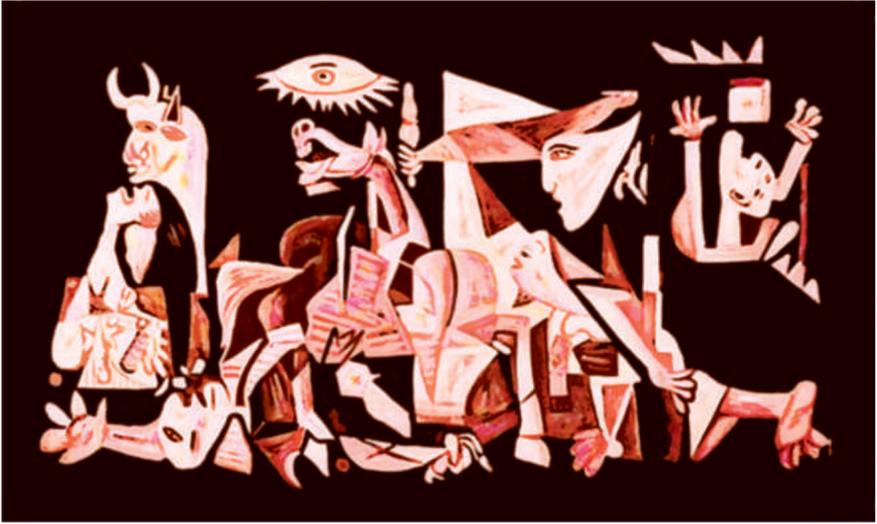
καπιταλισμός (ο κρατικός) βαφτίστηκε ΕΛΠΙΔΑ. Η ρητορεία του ΣΥΡΙΖΑ έχει κοντά ποδάρια, και αυτό θα αποδειχθεί λίαν συντόμως. Η αυτοψία δείχνει:

Ένα μεγάλο ποσοστό απογοητευμένων πασόκων και νεοδημοκρατών που λόγω κενού στο κέντρο και αναξιοπιστίας της ΔΗΜΑΡ είπαν να κάνουν την επανάσταση τους, η οποία (εκτιμούμε) θα μείνει εκεί, στην κάληη. Η ψήφος αυτή, προερχόμενη σε πολύ μεγάλο βαθμό από το δημόσιο τομέα είναι σε ένα βαθμό συνέχεια μιας πελατειακής πολιτικής-λογικής που μας έφτασε εδώ που είμαστε.

Ένα κομμάτι από τους ψηφοφόρους του ΚΚΕ που δεν εκτίμησαν τη στάση του κόμματος.

Ένα μικρότερο ποσοστό κόσμου με προοδευτικής τάσης, με καταβολές από τις συνελεύσεις γειτονιών, τις μάχες που έχουν δοθεί τα περασμένα χρόνια στις πλατείες και στους δρόμους.

Ένα ακόμη μικρότερο ποσοστό αριστερών που αποτελούν τις διάφορες

συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ (το κλασσικό 4%), τις επίδοξες ηγεσίες του οποίου φάγαμε στη μάπα πέρι το καλοκαίρι στις πλατείες.

Ένα πολύ μικρό ποσοστό του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος, για το οποίο γίνεται λόγος σε άλλο άρθρο της εφημερίδας μας. Τίποτα αμετάκλητο δεν υπάρχει εδώ.

37% ΑΠΕΧΟΝΤΕΣ. Εδώ είναι το ζουμί, για να το πούμε λαϊκά. Το ποσοστό είναι εντυπωσιακό αν αναλογιστούμε πως 2.200.000 και βάλε άνθρωποι έστρεψαν την πλάτη τους στην κάληη, και αυτό σε μια κρίσιμη εκλογική αναμέτρηση, με πολλή τρομοκρατία, πολλούς εκβιασμούς και ένταση. Οπότε μπορούμε βάζαμα να εκτιμήσουμε πως το ποσοστό των αδιάφορων, των απολιτικ είναι σχετικά μικρό. Σίγουρα αρκετοί-ες απλά δεν είχαν την οικονομική άνεση να πάνε στις ιδιαίτερες πατρίδες τους για ριζούν το χαρτάκι. Ένα μεγάλο ποσοστό लोगάκι δεν βρήκε καμιά πολιτική δύναμη στην οποία θα μπορούσε να δείξει εμπιστοσύνη και να τον εκφράζει. Και το σημαντικότερο, ένα μεγάλο ποσοστό που δεν πιστεύει πια στην κοινο-βουλευτική δημοκρατία, που δεν πιστεύει πως οι εκλογές μπορούν να φέρουν μια θετική αλλαγή στην ζωή του.

Συμπέρασμα: Το συντριπτικό ποσοστό αυτού που λέμε κοινωνία δεν μπορεί και δεν θέλει να φανταστεί το ξεπέρασμα του καπιταλισμού (φιλελεύθερου, κρατικού ή ανθρώπινου) και των σχέσεων-αξιών του. Εδώ καλά-καλά πολλοί-ες από όσους-ες τάσσονται ανοιχτά και κάθεται εναντίον του δεν λένε να ξεφορτωθούν τους εκβιασμούς, αλλά και τις ανέσεις του ώστε να παραματιστούν με βιώματα και καταστάσεις "έξω" από το σύστημα ή έστω λίγο βαθύτερα από το life style της αντίστασης. Και αυτό σε εποχές που ο καπιταλισμός δεν έχει να προσφέρει και πολλά.

Το γεγονός αυτό στο σύνολο του, αλλά και η ίδια η πραγματικότητα αποδεικνύουν πως δεν αρκούν μονάχα οι όποιες άσχημες οικονομικές συνθήκες και η όξυνση των αντιθέσεων του συστήματος για να επέλθει μια καθολική ρήξη, μια εξέγερση που θα πεία παραπέρα, μια επανάσταση. Το σύστημα είναι σάπιο, οι συνθήκες να μεν είναι ώριμες, αλλά αυτό δεν αρκεί.

Οι επαναστάσεις γίνονται από αποφασισμένες μειοψηφίες που παρσούρουν στο διάβα τους τον ρου της ιστορίας. Ένα ποσοστό των ανθρώπων που απειخان από τις εκλογές αλλά και καμψό-ες από τους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσαν να αποτελέσουν αυτήν την κρίσιμη μάζα (ωθούμενη κατά κύριο λόγο από τις επιλογές των κυρίαρχων πολιτικών και λιγότερο από τα δικά της θέλω). Αυτό που αναζητείται είναι δυο πράγματα: Όραμα που να είναι σαφές (ο κοινός στόχος) και ένας φορέας που θα κατευθύνει (κοινός σπας). Η οπτική αυτή γωνία μπορεί να έχει μαρξιστικές-Λενινιστικές καταβολές, όμως ας κρατήσουμε και από αυτό το μετερίζι τα θετικά και σωστά που (έχει) προσφέρει στους αγώνες.

Μπορούμε να φανταστούμε;

Η ουσία της πολιτικής θα λέγαμε ότι είναι να προσφέρει όραμα, προοπτική, όχι τόσο να λύνει πρακτικά προβλήματα. Η έλλειψη στο φαντασιακό πεδίο είναι που μας έχει καθηλώσει, αποτέλεσα μια αντίληψης που τόσα χρόνια αρκούνταν να είναι ενάντια... αντί. Η αντίληψη αυτή (καιρό τώρα) έχει φτάσει στα όρια της, αυτό είναι ξεκάθαρο. Ζούμε σε ένα περιβάλλον εχθρικό, μαζί, κι μόνο μαζί, μπορούμε να σταθούμε όρθιοι, να επιβιώσουμε με αξιοπρέπεια, λιποτακτώντας από το σύστημα και φτύνοντας τις όποιες λύσεις (π.χ. βασικός μισθός) που αυτό μας προσφέρει.

Ο κόσμος που έχει κατακτήσει πια αυτήν τη βεβαιότητα και έχει μπει στη διαδικασία του ξεπεράσματος της στήνιει κοινότητες αγώνα και επιβίωσης στη βάση της κοινωνίας, με αντισεραρχικά και ελευθεριακά χαρακτηριστικά. Εκεί είναι το μέλλον.

αίμα, τιμή, «αντιουστημική»;

Ελεύθεροι αφέθηκαν οι 6 συλληφθέντες λόγω της επίθεσης κατά Αιγύπτιων μεταναστών ψαράδων στο Πέραμα. Στους πέντε από τους έξι κατηγορούμενους επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι, όπως εμφάνιση σε τακτά χρονικά διαστήματα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους, απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και καταβολή εγγύησης 2.000 ευρώ ο καθένας. Η απόφαση στηρίχθηκε στο γεγονός ότι οι Αιγύπτιοι στην προφορική τους κατάθεση για την αναγνώριση των δραστών έπεσαν σε αντιφάσεις. Συγκεκριμένα, οι δύο έκαναν διαφορετικές καταθέσεις, ενώ ο ένας δεν αναγνώρισε κανέναν από τους συλληφθέντες. Η κατάθεση του Αιγυπτίου, ο οποίος είναι σοβαρά τραυματισμένος στο κεφάλι και νοσηλεύεται στο νοσοκομείο ίσως φωτίσει περισσότερο την υπόθεση η οποία δεν έχει κλείσει καθώς αναμένονται συμπληρωτικά στοιχεία, όπως τα δακτυλικά αποτυπώματα από το σημείο της επίθεσης.
Εναντίον των κατηγορουμένων ασκήθηκε χθες από τον εισαγγελέα ποινική δίωξη για ένα κακούργη-μα και δύο πλημμελήματα, που αφορούν βαριά σωματική βλάβη, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς και διατάραξη οικιακής ειρήνης.

Ελεύθεροι οι 8 χρυσαυγίτες που προκάλεσαν επεισόδια στη Βέροια. Αναβλήθηκε για δεύτερη φορά χθες η δίκη των οκτώ χρυσαυγιτών που το περασμένο Σάββατο προκάλεσαν επεισόδια στη Βέροια και στη συνέχεια εισέβαλαν σε καφενείο όπου χτύπησαν τον ιδιοκτήτη του, τους θάμβωνες και κατέστρεψαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους. Η νέα δικάσιμος ορίστηκε για τις 27 Ιουνίου, ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι ανάμεσα στους κατηγορούμενους είναι και δύο υποψηφιοί βουλευτές της νεοναζιστικής οργάνωσης. Το Αυτόφωρο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Βέροιας, ενόπιον του οποίου επρόκειτο να δικαστούν το μεσημέρι οι κατηγορούμενοι, έκανε δεκτό το σχετικό αίτημά τους και, σε συνδυασμό με την απουσία βασικού μάρτυρα, ανέβαλε εκ νέου την εκδίκαση της υπόθεσης. Η πρώτη αναβολή δόθηκε την προπερασμένη Δευτέρα, όταν το δικαστήριο ήρε ταυτόχρονα την κράτησή τους. Εις βάρος τους απαγγέλληκαν κατηγορίες για επικίνδυνη σωματική βλάβη, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, εξύβριση και απειλή.

Ελεύθερος κυκλοφορεί ο Κασσιδιάρης μετά την επίθεση σε γυναίκες βουλευτές της αριστεράς σε “ζωντανή μετάδοση”, παρόλο που τον έναλμα της εισαγγελείως Ράικου είχε ισχύ 48 ωρών. Τελικά δεν προσάχθηκε γιατί δεν τον “βρήκαν”. Ωστόσο, αναβλήθηκε για 7η φορά η δίκη που είχε για ανάμειξη σε ληστεία.

Ελεύθερος κυκλοφορεί και ο Λαγός που εμφανίστηκε σε εκδήλωση της Χρυσής Αυγής στο Πέραμα να λέει πως “έχουν θέμα με κάτι Αιγύπτιους”, μερικές ώρες πριν από την δολοφονική επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες.

Ελεύθερος και ο άλλος φασίστας Παναγιώταρος που απειλήσε να πάει σε βρεφονηπιακός σταθμός και νοσοκομεία και να πετάξει έξω παιδιά μεταναστών και νοσηλεύόμενους.

Ελεύθερη και η κόρη του Μιχαολιάκου και 2 ακόμη υποήφιοι μετά την επίθεση σε μετανάστες και τον τραυματισμό τους στην Πειραιώς και στην Ιερά οδό.

Καμία σύλληψη-προσαγωγή εναντίον των αμέτρητων πια επθέσεων γύρω από την ΑΣΟΕΕ και στους σταθμούς του ΗΣΑΠ σε μετανάστες. **Όλοι οι φασίστες ελεύθεροι!**

Καμία σύλληψη-προσαγωγή στους διαχειριστές του σάιτ της χρυσής αυγής στη Κρήτη μετά την ανάρτηση άμεσων απειλών και στοχοποίηση στελέχους της αριστεράς με δημοσίευση της φωτογραφίας του και του ονοματεπωνύμου του στα Χανιά.

Το κράτος για μία ακόμη φορά, ανάβει το πράσινο φως στο παρακάτος των γκεσταπιτών να συνεχίσει τις δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε όσους βολεύει να στοχοποιεί το κεφάλαιο. Ετσι λοιπόν τα “λεβεντόπαιδα”, πιστοί στο “αίμα, τιμή, δεν ήμουνα εκεί” είναι πλέον ελεύθερα με περιοριστικούς όρους να σουλατσάρουν και να στέλνουν στα νοσοκομεία μετανάστες, αριστερούς και όποιον δεν τους αρέσει το ντύσιμο του ή φάτσα του.

Ας το καταλάβουν βαθιά οι ελάχιστοι που δεν το πήραν χαμπάρι ακόμα:

Σύστημα και ναζί το ίδιο μαγαζί.

✎/ **The Bear Jew**

ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Θέλω να ξεκουμπιστούν όλοι οι ξένοι που ζούνε στην Ελλάδα. Να; Γιατί;

Αν φύγουν 2 εκατομμύρια άνθρωποι θα μείνουν ξενοικια-στα τουλάχιστον 300.000 σπίτια που θα τα βάλουν στον κώλο τους οι ιδιοκτήτες που τώρα φωνάζουν για τα χαράτσια αλλά και τους...ξένους.

Αν φύγουν, και αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι αγοράζουν έστω και ένα μπουκάλι μόνο νερό την ημέρα, θα κλείσουν τουλάχιστον άλλες 100.000 μαγαζιά που τα έχουν αυτοί που ουρλιάζουν κατά των ξένων.

Θα κλείσουν όλα τα σχολεία των απομα-κρυσμένων περιοχών της Ελλάδας που χρόνια τώρα μένουν ανοικτά επειδή έχουν μαθητές αυτούς τους σιχαμερούς ξένους.

Θα αναγκαστούν όλες οι Ελληνίδες που θρέφουν κώλο να ξεβρωμίσουν τα σπίτια τους οι ίδιες και όχι αυτές οι βρωμιάρες οι φιλιπινέζες κι οι πολωνέζες.

Θα αναγκαστούν οι μεγαλοκυ-ράτσες να ξεσκατίσουν οι ίδιες τους γέγρους γονείς τους και όχι οι βρωμοβουλγαρές που πάνε να τυλίξουν τους γέγρους για την σύνταξη τους.

Επιτέλους θα ξεκουνηθούν οι φερέλπιδες γόνοι των μικροαστών από την καφετέρια

μπάτσοι και ναζί το ίδιο μαγαζί

Το τελευταίο ανέκδοτο που ακούγεται στη χώρα που τη βάφτισαν Ελλάδα και που δυστυχώς δεν βγάζει καθόλου γέλιο, είναι αυτό που λέει ότι η ναζιστική οργάνωση “Χρυσή Αυγή” είναι ένα αντισυστημικό κόμμα που πολεμά το σύστημα. Αυτό πιστεύουν τουλάχιστον πεντακόσιες χιλιάδες γελοίοι (γιατί το λιγότερο γελοίος είναι κάποιος που ψηφίζει τους φασίστες και μάλιστα για δεύτερη φορά πιστεύοντας ότι αυτοι θα πολεμήσουν το σύστημα). Η ανάλυση των εκλογικό αποτελέσματος όμως και η προέλευση των ψήφων προς τη Χ.Α. μας φανερώνει το πόσο “αντισυστημ-κοί” είναι οι φασίστες. Σύμφωνα λοιπόν με τη καταμέτρηση των ψήφων προς αυτούς βλέπουμε ότι σε όλη την ελληνική επικράτεια ένας στους δύο αστυνομικούς ψήφισε τους χρυσαυγίτες. Η μισή δύναμη της ελληνικής αστυνομίας, του κατεζοχίην κατασταλτικού μηχανισμού του κράτους, ψήφισε τους έλληνες ναζί. Αναλυτικότερα και βάση τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο εσωτερικών, προκύπτουν από την ανάλυση των ψήφων σε 11 εκλογικά τμήματα της Αθήνας στα οποία ψήφισαν, στις 17 Ιουνίου- με βάση ειδικούς εκλογικούς καταλόγους - χιλιάδες αστυνομικοί που υπηρετούν στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής και σε υπηρεσίες όπως η Άμεση Δράση, η ΔΙΑΣ, η Ασφάλεια Αττικής και άλλες. Τα τμήματα αυτά - από το 806 ως και το 816 εκλογικό τμήμα - βρίσκονται στα σχολικά συγκρο-τήματα στην οδό Αμπελακίων 24 και στην οδό Πανόρμου, κοντά στο κτίριο της ΓΑΔΑ, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Σε όλα αυτά τα τμήματα η «Χρυσή Αυγή» έλαβε ποσοστό 17,2% έως 23,04% που είναι σχεδόν ίδια με αυτά που είχε λάβει, το ίδιο κόμμα, στα ίδια τμήματα και στις εκλογές του περασμένου Μαΐου. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε ένα εξ αυτών -στο 809- η «Χρυσή Αυγή» έλαβε ποσοστό 21,7% ενώ στις εκλογές της 6ης Μαΐου το ποσοστό αυτό ήταν 21,06%. Στα υπόλοιπα τμήματα οι «απόλειες» της «Χρυσής Αυγής» είναι εξαιρετικά μικρές. Στο 811 τμήμα, στις εκλογές της Κυριακής της «Χρυσή Αυγή» έλαβε ποσοστό 23,04% έναντι 23,08% τον Μάιο, στο 814 πήρε 21,58 έναντι 21,88% και στο 806 21,99% έναντι 22,2%.Για να γίνει αντιληπτή η

και θα πάνε να μαζέψουν φράουλες για 10ε μεροκάματο, να πάνε οικοδομή , ή να ξεβουλώσουν βόθρους όπως οι ξένοι που μας τρώνε τις δουλειές.

Θα κατέβουν οι τίμιες Ελληνίδες να κάνουν πίτες για 3 ευρώ και όχι οι γεμίτες αρρώστειες αφρικάνες.

Και τέλος θα πάνε στα φανάρια να πουλάνε χαρτομάνηλα τα παχύσαρκα καμάρια

✎/ **Σοφία Λ.**

μαζικότητα της «ψήφου» των αστυνομικών προς την «Χρυσή Αυγή» αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι σε γειτονικά αστυνομι-κά τμήματα όπως το 804 και το 805 το ποσοστό αντίστοιχα της «Χρυσής Αυγής» είναι 5,35 και 6,57%.

Όσον αφορά τις υπόλοιπες πολιτικές προτιμήσεις των αστυνομικών, όπως προκύπτει από τις ίδιες αναλύσεις, εκτός των φασιστών φαίνεται να δίνεται μαζικά ψήφος στο...αδελφό κόμμα της Χ.Α. (σύμφωνα και με τα λεγόμενα του πρώην νομάρχη Θεσ/νίκης Π. Ψωμάδη) της Νέας Δημοκρατίας. Είναι ενδεικτικό ότι σε ένα από αυτά τα τμήματα - το 814 - με συμμετοχή ένστολων ψηφοφόρων η ΝΔ έλαβε ποσοστό 33,14% έναντι 16,16 του περασμένο Μάιο. Όσο αφορά τη Κρήτη, ιδιαίτερα αποκαλυπτικά είναι τα αποτελέ-σματα στα εκλογικά τμήματα σε Χανιά, Ηράκλειο και Λασιθί στα οποία ψήφισαν βάση ειδικών εκλογικών καταλόγων, οι αστυνομικοί των διευθύνσεων και οι κρατούμενοι που έχουν δικαίωμα ψήφου.

Σε ότι αφορά στο Ηράκλειο, εκεί οι μεν αστυνομικοί ήταν διασκορπισμένοι σε περισσότερα του ενός εκλογικά τμήματα, ενώ οι κρατούμενοι μαζί με τους δεσποφύ-λακες και την αστυνομική φρουρά των φυλακών ψήφισαν σε εκλογικό τμήμα στο

τους που τους τρέχουν οι σάλτσες απ τα μπέργκερς και όχι αυτά τα λιπόσαρκα ξένα κωλοπαιδιά. Να!

Γι’αυτό θέλω να φύγουν όλοι οι ξένοι, για να ξεβρωμίσουμε απο του μικροαστό νοικοκυραίο.

Ας πάρει επιτέλους τη θέση του σκουληκι-ού που του αρμύζει.

✎/ **Αλβανός Ακινώδης**

να εκβιάσουμε την ιστορία

η κοινωνική συγκυρία, το ζήτημα της οργάνωσης και του κοινωνικού προτάγματος

1. Εκλογές, η ενσωμάτωση της κοινωνικής αναταραχής

Η κυριαρχία, μέσα από την εκλογική διαδικασία, κατάφερε σε αξιοσημείωτο βαθμό να απορροφήσει την κοινωνική αναταραχή και να την ενσωματώσει σε θεσμικό/κρατικό επίπεδο, δίνοντας κομματική έκφραση στις διάφορες αντιμαχόμενες κοινωνικές δυνάμεις του καταρρέοντος ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού. Αδρανοποίησε τους, “μεγάλης κλίμακας”, κοινωνικούς αγώνες και μετατόπισε τη δημόσια συζήτηση στην κυρίαρχη ατζέντα και τα τρομοκρατικά διλήμματα που έθεσε. Και οι δύο εκλογικές αναμετρήσεις διεξήχθησαν με όρους έντονης πόλωσης που μετέφρασαν την κοινωνική σύγκρουση σε εκλογική. Η πολιτική διεξάγεται πλέον με πολεμικούς όρους και αθών τον καθένα να πάρει θέση στα κοινωνικά στρατόπεδα που διαμορφώνονται σταδιακά.

2. Η αποκατάσταση της πολιτικής σταθερότητας

Η πρόσκαιρη αποσταθεροποίηση που αναδείχθηκε από τα εκλογές τον μάη και η αδυναμία συγκρότησης μιας αξιόπιστης πολιτικής διαχείρισης της κρατικής μηχανής και της κρίσης, αποκαταστάθηκε προσωρινά με τις εκλογές του Ιούνη. Η αστική τάξη κατάφερε να ξεπεράσει τον τρόπο μιας αναδιάταξης σε επίπεδο κρατικής διαχείρισης με μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Ένας τρόμος που ουσιαστικά αφορά τη διαμάχη για τη θέση του ελληνικού κράτους στη διεθνοποιημένη οικονομία και τους διεθνείς πολιτικούς οργανισμούς, όσο και τις εσωτερικές συγκρούσεις τμημάτων του κεφαλαίου (είτε μεταξύ ντόπιων και ξένων, είτε εντός της σφαιρας του ελληνικού κεφαλαίου). Η ελπίδα που δημιουργήθηκε σε πολλούς ψηφοφόρους διαευθίστηκε με την επανασυγκρότηση του Δεξιού ρεύματος με επίκεντρο τη ΝΔ, το νέο ρυθμιστικό ρόλο του σκληρού πυρήνα του ΠΑΣΟΚ και την αταλάντευτα υπεύθυνη στάση της ΔΗΜΑΡ απέναντι στα προβλήματα που ταλανίζουν το έθνος.

3. Για την ήττα του δικομματισμού και τη χαρά της Αριστεράς

Η, από δεκαετίες, προσδοκία της Αριστεράς για κατάρρευση του δικομματισμού και η χαρά για το αποτέλεσμα των εκλογών τον μάη αρχούε ότι η αδυναμία πολιτικής διαχείρισης του συστήματος δεν οδηγεί αυτόματα στην κατάρρευση του, ούτε αφυπνίζει το λαϊκό κίνημα ώστε να συνειδητοποιήσει τη δύναμή του, ούτε αναπτύσσει αριστερή δυναμική. Οδηγεί την κυριαρχία στην εγκατάλειψη των ανεπαρκών πλέον μηχανισμών πειθάρχησης, την υιοθέτηση νέων, την επανασυγκρότηση των κομματικών μηχανισμών και την επαναξιολόγηση και όξυνση την στρατηγικών τους.

Η κατάρρευση της δαναικής ευημερίας, η αναξιοπιστία του πολιτικού προσωπικού, η εγκατάλειψη των ιδεολογημάτων της ανάπτυξης, η προδοσία των υποσχέσεων των πελατειακών σχέσεων, απελευθερώνουν πλήθος αντικρουόμενων δυνάμεων με όρους κοινωνικής σύγκρουσης με πολλαπλές κατευθύνσεις και σίγουρα όχι μόνο δημοκρατικών, προοδευτικών, αριστερών ή ανταγωνιστικών.

4. Η Δεξιά λύση διαχείρισης της κρίσης ως η μόνη ικανή

Τα εκλογικά αποτελέσματα αναδεικνύουν σε πλειοψηφικό ρεύμα τις Δεξιές αντιλήψεις και αξίες. Η λαϊκή, η φιλελεύθερη, η εθνικιστική και φασιστική Δεξιά συγκεντρώνουν χοντρικά ένα 47% (απ’

όσους ψήφισαν) με περίπου 2.900.000 ψηφοφόρους. Αυτό το διαταξικό κοινωνικό σώμα αποτελεί τη βάση για την υποστήριξη μιας Δεξιάς διαχείρισης της κρίσης, ανεξάρτητα από τη μορφή που μπορεί να πάρει και ποιες τάσεις της Δεξιάς θα ηγεμονεύσουν. Η κοινή τους ιδεολογική πλατφόρμα κινείται γύρω από την αυταρχικοποίηση του κρατικού μηχανισμού, τον εκφασισμό του κρατικού λόγου, την ενίσχυση του εθνικισμού και του ρατσισμού, την πολεμική, και άνευ όρων, καταστολή αριστερόστροφων/ριζοσπαστικών κοινωνικών αγώνων, απεργιών και διαδηλώσεων, την επιβολή του νόμου και της τάξης, τη βίαιη-ναζιστική διαχείριση του πολυεθνικού προλεταριάτου των μεταναστών. Η Δεξιά λύση είναι αφενός η δικλείδα ασφαλείας για μια σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος διαχείρισης, και αφετέρου ο εγγυητής μιας απροκάλυπτης διασφάλισης των

συμφερόντων του κεφαλαίου, της επιχειρηματικότητας και των συμφερόντων των εθνικοφόρων μοιροδιδοκτητών, εμπόρων και ελευθέρων επαγγελματιών με την ταυτόχρονη βίαιη πειθάρχησή του προλεταριάτου και των επικίνδυνων τάξεων.

5. Οι ρυθμιστές του πολιτικού συστήματος

Το καταρρέον, αλλά σίγουρα όχι ανύπαρκτο, “κέντρο” επαναπροσδιορίζει το ρόλο του. ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ αποτελούν πλέον ρυθμιστικούς παράγοντες στην κυρίαρχη πολιτική σκηνή. Ο ένας προσφέρει την ισχυρή δύναμη που διατηρεί τόσο στον κρατικό μηχανισμό, όσο και σε τμήματα του κεφαλαίου. Ο άλλος προσφέρει την αξιοπιστία της νομιμόφορης υπευθυνότητας, δίνοντας το απαραίτητο δημοκρατικό, και με εθνική συναίσθηση, άλλοθι για την κατακρούρηση του προλεταριάτου.

6. Η Καθεστωτική Αριστερά

Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί την κύρια μορφή ενσωμάτωσης των δημοκρατικά ευαίσθητων και καταρρέοντων μικροαστών, του επισφαλούς προλεταριάτου, των ανέργων και ενός μεγάλου κομματιού του πολύμορφου αστερισμού των αυτο-οργανωμένων εγχειρημάτων, των συνελέσεων γειτονιάς και των κοινωνικών αγώνων. Αυτή η πρωτοφανής ενσωμάτωση αναδεικνύει, με τον πιο τραγικό τρόπο, τις οργανωτικές αδυναμίες των κινημάτων και τις προοπτικές που αδυνατούν να συνθέσουν με όρους κοινωνικής δύναμης. Ένα κενό που έρχεται να συμπληρώσει ο ΣΥΡΙΖΑ ποδοπατώντας τις όποιες κινηματικές δυνάμεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί μια σουπα αντιφατικών δυνάμεων, χωρίς πολιτική συνοχή, που αφομοιώνει πολιτικά την ανάγκη ενός κοινωνικού κομματιού να μπει ένα τέρμα στον κατήφορο του μνημόνιο.

Το ΚΚΕ φαίνεται να ασφρακτιά στις νέες κοινωνικές

συνθήκες. Είναι εκείνος ο μηχανισμός που θέλει να διατηρήσει και, ει δυνατόν, να αυξήσει την επιρροή του στον κρατικό μηχανισμό για να διασφαλίσει τα συμφέροντα που απορρέουν για το Κόμμα. Οι ελεγχόμενοι αγώνες που κινητοποιεί έχουν ως μόνο σκοπό να διατηρούν τη νομιμοποίηση του κομματικού μηχανισμού στα μάτια της λαϊκής οικογένειας και να μεσολαβούν τα συμφέροντα επαγγελματικών κλάδων στους οποίους έχει πρόσβαση. Έτσι αρνείται την αριστερή συνδιαχείριση της κρίσης για να μην αναλάβει το κόστος να χρεωθεί την κρατική χρεοκοπία. Απ’ την άλλη, ο χαρακτήρας της ανάπτυξης των αγώνων είναι τέτοιος που δεν μπορεί να βουτήξει τα

κού/μυθολογικού τύπου οι συνοδείες των γραιών στα ΑΤΜ, ας μην υποτιμάμε τη δυνατότητά τους (με κρατική χρηματοδότηση) να στήσουν δομές πρόνοιας. Αυτό ενέχει τον κίνδυνο να προσδώσει στους νεοναζι κοινωνικά ριζώματα, αφού θα δίνουν οργανωτικές απαντήσεις σε υλικά ζητήματα, ακόμη κι αν είναι με όρους μαφίας και νταβαντζιλικού.

8. Η εγκατάλειψη της δημοκρατικής διαχείρισης

Μιλώντας για την ελλαδική περίπτωση, και χωρίς να ανιχνεύσουμε τους ιστορικούς και γενικούς λόγους αυτής της στρατηγικής, η αριστερά, σχεδόν στο σύνολό της, παραμένει δέσμη της θέσης που κατέλαβε στο δημοκρατικό πολίτευμα μετά τη μεταπολίτευση, και συνεπώς δέσμη μιας συγκεκριμένης πολιτικής αντίληψης που καλλιέργησε. Αποτέλουσε το θεσμικό διαμεσολαβητή μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας με τα αντίστοιχα φυσικά οφέλη. Αντιλαμβάνεται την πολιτική και τους αγώνες με όρους δημοκρατικής αντιπολιτευτικής άσκησης πίεσης προς το κράτος για την ικανοποίηση των αιτημάτων της. Μια πίεση που διαμεσολαβείται από κόμματα/κοινωνικούς-εργατικούς θεμούς και φορείς, όπου οι απεργίες, οι διαδηλώσεις και οι μάζες έχουν το ρόλο της απλής αριθμητικής υποστήριξης της διαμεσολάβησης (όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο πιο πολύ θα τους πιέζουμε). Δεν αντιλαμβάνεται την πολιτική ως μια υλική σύγκρουση κοινωνικών δυνάμεων.

Η δημοκρατική διαχείριση ως το κεντρικό πλαίσιο λύσης των κοινωνικών συγκρούσεων καταρρέει. Η σημερινή συνθήκη διαμορφώνει στη θέση της δημοκρατικής διαπραγμάτευσης, ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Ένα τέτοιο καθεστώς δεν μπορεί πλέον

7. Ο πολιορκητικός κρύος

Η Χρυσή Αυγή είναι ο πολιορκητικός κρύος της κυριαρχίας. Εκφράζει πολιτικά τα εκφασισμένα κομμάτια της κοινωνίας (μικροαστικά και προλεταριακά), του κρατικού μηχανισμού, των σωμάτων ασφαλείας και του οργανωμένου εγκληματίου, του παρακράτους και της μαφίας. Ο τεράστιος κίνδυνος με τη χρυσή αυγή είναι η ενδεχόμενη μετατροπή της από περιθωριακή παρακρατική συμμορία σε φασιστικό κίνημα. Δεν θα αναφερθούμε εδώ στο ρόλο που μπορεί να παίξει αλλά θέλαμε να επισημάνουμε δύο πράγματα. Κεντρική της γραμμή είναι η βία του πεδοδρομίου για την υλοποίηση του προγράμματος άμεσης εκδίωξης του πολυεθνικού προλεταριάτου. Μια βία που νομιμοποιεί και το κνηγί αριστερών, αναρχικών, κοινωνικών αγωνιστών και αντεθνικών στοιχείων ειδικότερα αν θα καταφέρει να αποκτήσει ισχυρές οργανώσεις βάσης που θα κινητοποιούν εθνικοφόρα πλήθη. Η δεύτερη κεντρική και διακρυσμημένη γραμμή είναι το στήσιμο ρατσιστικών/μαφιζόζικων δομών κοινωνικής πρόνοιας. Όσο κι αν χαρακτηρίζονταν προπαγανδιστι-

την αναμαλία.

Επομένως, και αφήνοντας εκτός την κριτική στον μεταρρυθμισμό της αριστεράς, η αντιπολιτευτικού τύπου δημοκρατική κουλτούρα της αριστερής άσκησης πολιτικής, όχι μόνο δεν έχει περιθώρια να αναπτυχθεί, αφού δεν υπάρχουν πλέον οι προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο, αλλά είναι καταδικασμένη να οδηγή το κίνημα συνεχώς σε ήττα, σαν ένα σκύλο που υποχωρεί αδιάκοπα γαυγίζοντας στο αφεντικό του. Η πολιτική πλέον ασκείται με πολεμικούς όρους, με όρους πεζοδρομίου, ως μια υλική σύγκρουση εχθρών/αντι-μαχόμενων κοινωνικών δυνάμεων.

9. Το κοινωνικό πρόταγμα και το ζήτημα της οργάνωσης

Το πρόβλημα της οργάνωσης και του κοινωνικού προτάγματος δεν προκύπτει απλώς από τις εσωτερικές αντιφάσεις και τις αδυναμίες του κινήματος. Είναι κοινωνικό από την άποψη ότι η όξυνση της αποσταθεροποίησης του πολιτικο/οικονομικού συστήματος και η ανάπτυξη αγώνων θέτουν από μόνα τους ζητήματα οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Είναι το εύρος, η ένταση και το βάθος των κοινωνικών ζητημάτων που μένουν να λυθούν και θέτουν επιτακτικά την αναγκαιότητα οργανωτικών απαντήσεων. Τόσο ως πολιτικές οργανωτικές μορφές αγώνα, όσο και ως κοινωνικές οργανωτικές μορφές αυτοδιαχείρισης της κοινωνικής ζωής.

Πλήθος ζητημάτων τα οποία παλεύαμε να διαχθούν στο κοινωνικό σώμα για δεκαετίες, κατά κάποιο τρόπο γίνονται καθημερινότητα. Ξεπερνούν τους αναρχικούς, οικειοποιούνται από ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Η αλληλεγγύη, η προλεταριακή αντι-βία ως αναγκαίο μέσο, η αυτοοργάνωση, η αποκίρυξη των κομμάτων και του πολιτικού συστήματος, η αναγκαιότητα της εξέγερσης. Όμως ακριβώς αυτή η οικειοποίηση τα μοιάζει και με αντιδραστικά περιεχόμενα. Η αλληλεγγύη μπορεί να είναι κρατική, εκκλησιαστική, επιχειρηματική, φασιστική, μαφιζόζικη. Η προλεταριακή βία μπορεί να είναι μαφιζόζικη, τραμπούκικη, ρατσιστική. Η αποκίρυξη των κομμάτων μπορεί να στρέφεται στην αποπολιτικοποίηση και τον προσεταιρισμό της μαφίας και των νεοναζι. Η εξέγερση μπορεί να είναι ρατσιστική και εθνικιστική.

Αναφερόμενοι στη συγκυρία, υπάρχουν μια σειρά λόγοι που θέτουν την αναγκαιότητα αρχικά του ζητήματος της οργάνωσης. Η αυτοάμυνα και η υπεράσπιση δομών, διαδικασιών και αγωνιστών απέναντι στην κατασταλτική πολιτική του κράτους, τόσο σε υλικό όσο και σε ιδεολογικό απομόνωση θα γίνεται όλο και πιο κατανοητό στο μέλλον. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης θα επιτίθεται πλέον στο σύνολο των αξιών και αντιλήψεων που συγκροτεί το ανταγωνιστικό κίνημα. Η εκφορά το κρατικού λόγου εκφασίζεται και τείνει να ορίσει εκ νέου την κανονικότητα για το ποιος χωράει και ποιος όχι στο νέο περιβάλλον. Έτσι οι μετανάστες δεν είναι μόνο εγκληματίες, αλλά και υγειονομική βόμβα, οι πόνρνες εκτός από πλέγμα είναι και εγκληματίες που σκορπούν το θάνατο στα ελληνικά νοικοκυριά, οι αριστεροί δεν καλύπτουν μόνο τους κοκκουλολόφρους, αλλά συμμετέχουν και σε gay parade. Νέοι πληθυσμοί, οι απόκληροι, οι απόβλητοι, οι επικίνδυνες τάξεις και με επίκεντρο το αγωνιζόμενο προλεταριάτο τα στοχοποιηθούν και θα συγκροτούν τον κατεξοχήν εσωτερικό αντ-εθνικό εχθρό που αποσκοπεί στην αποσταθεροποίηση του καθεστώτος και

• Ποιες προϋποθέσεις ενυπάρχουν στους σημερινούς κοινωνικούς αγώνες για μια τέτοια κατεύθυνση; (εδώ χρειάζεται μια ανάλυση των ετερόκλητων κοινωνικών αγώνων και των πολιτικών περιεχομένων που θέτουν)

• Ποιες προϋποθέσεις υπάρχουν για τη συγκρότηση ενός κοινωνικού προτάγματος; (εδώ χρειάζεται μια ανάλυση των κοινωνικών ζητημάτων που τίθενται προς επίλυση και των υλικών δυνατοτήτων που υπάρχουν).

• Ποια συμμαχία κοινωνικών/πολιτικών δυνάμεων θα σηκώσει το βάρος της κοινωνικής/ταξικής σύγκρουσης, θα συγκροτήσει το κοινωνικό πρόταγμα και θα το υλοποιήσει; (εδώ χρειάζεται μια ανάλυση της κοινωνικής πυραμίδας που διαμορφώνεται γενικά και κατ’ επέκταση των υποτελών τάξεων, τη συνείδηση που διαμορφώνουν, τα συμφέροντά τους, τη συμμετοχή τους στους αγώνες και τις δυνατότητές τους).

• Το ζήτημα του Κοινωνικού και του Πολιτικού. Ποια είναι δηλαδή η σχέση μεταξύ των πολιτικών μορφών οργάνωσης (συλλογικότητες, κόμματα, πολιτικές οργανώσεις, πολιτικοί φορείς εν γένει) και των κοινωνικών μορφών οργάνωσης (συνελεύσεις γειτονιάς, σωματεια βάσης, αυτοοργανωμένα κοινωνικά εγχειρήματα);.

Για την περίπτωση τέλους του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα τίθεται ειδικότερα το ζήτημα της ανασύνθεσης της οργανωτικής μορφής που έχει ιστορικά. Το γεγονός δηλαδή ότι συγκροτείται μέσα από αυτόνομους αναρχικούς πυρήνες (καταλήψεις, συλλογικότητες, στέκια, πρωτοβουλίες) σε όλο τον ελλαδικό χώρο οι οποίοι είτε συντονίζονται ανά καιρούς, είτε συγχρονίζουν την πολιτική τους δράση αυθόρμητα και αντανακλαστικά. Αυτή η οργανωτική μορφή αφενός επιτρέπει στους αναρχικούς να είναι ευέλικτοι και να ριζώνουν κοινωνικά στους τόπους που δραστηριοποιούνται αλληλεπιδρώντας άμεσα με άλλα κοινωνικά κομμάτια. Αφετέρου όμως είναι και η αδυναμία τους αφού οι αντανακλαστικές, αυθόρμητες και αποσπασματικές απαντήσεις δεν μπορούν πλέον να ανταποκριθούν στο εύρος και την ένταση των ζητημάτων που μας τίθενται. Ποια θα είναι εκείνη η οργανωτική μορφή που απ’ τη μια θα διατηρήσει την ευελιξία και τη διεύδωση στο κοινωνικό σώμα και απ’ την άλλη θα την καταστήσουν καθοριστική στη συγκρότηση ενός κινήματος με όρους πολιτικής/κοινωνικής δύναμης ικανής να ανταποκριθεί στο βάρος της κοινωνικής/ταξικής σύγκρουσης;

Η κουβέντα έχει ήδη ανοίξει. Ας την κάνουμε πράξη μέσα από τη διεύδωση στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο, τους αγώνες και τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα.

Για τη μετατροπή του αναρχικού χώρου σε αναρχικό κίνημα. Για τη συμβολή μας στη διαμόρφωση και συγκρότηση ενός ανταγωνιστικού κινήματος με όρους κοινωνικής δύναμης ικανής να εκβιάσει την ιστορία.

■/ **Βλάσσης**

δικαιολογίες τέλος...

Ο φασισμός έχει 2 πλευρές... Εκφράζεται τότε χαμηλόφωνα και πότε δυνατά... Ξεκινάει από τον πατέρα που βρίζει το μεσημέρι στο τραπέζι τους μετανάστες, περνάει από τη δασκάλα που βλέπει τα παιδιά να τραμπούκουν έναν μετανάστη μαθητή στο σχολείο και καταλήγει στην εκλογική αντιπροσώπευση όλων αυτών με προκάλυμμα κάποιες αστέιες δικαιολογίες. Ο φασισμός έχει 2 πρόσωπα, το ένα πρόσωπο είναι αυτό που φαίνεται στην τηλεόραση ή στις φωτογραφίες (που δεν φτάνουν όμως ποτέ ως την tv) και δείχνουν ξυρισμένα κεφάλια με μαχαίρια στα χέρια... το άλλο πρόσωπο είναι εσύ, που σήμερα γελούςες στη δουλειά με τους συναδέλφους σου για τον ξυλοδαρμό μιας γυναικάς 60 χρονών από ένα θρασυδειλο ανθρωπάριο. Είσαι εσύ που είπες “καλά της έκανε” και κρύβεις πίσω από μια τόσο μικρή φράση ένα βουνό από μίσος, κόμπλεξ και ψυχολογικά προβλήματα... το άλλο πρόσωπο του φασισμού είναι εσύ που επικροτείς τον νεοναζι και τον σπλίζεις για την επόμενη επίθεση.

Η ΧΑ πήρε βήμα στην τηλεόραση, αύξησε τις επιθέσεις σε βάρος μεταναστών και απεργών επειδή κάποιον την ψήφισαν, επειδή κάποιον έριξαν ένα ψηφοδέλτιο στην κάλπη με την χαζή δικαιολογία “να ψηφίσουμε κάτι μικρό μαρέ, ότι να ναι”, ή με ηλίθια επιχειρήματα του στυλ “να πάνε στη βουλή να τους δείρουν” ή “να κάνουν κάτι για τους λαθρομετανάστες”. Όμως το κόμμα που ψήφισες δεν είναι “οτι να ναι”... είναι ένα νεοναζιστικό μόρφωμα που μαχαίρώνει και ξυλοκοπεί αδύναμους ανθρώπους, είναι ένα συνονθύλευμα από τραμπούκους της νύχτας που δρουν σαν δολοφονική συμμορία υπό την κάλυψη της αστυνομίας. Και εσύ το ψήφισες. Όχι, δεν θα δειρεί τα λαμόγια της βουλής... χτυπάει μετανάστες και νέα παιδιά επειδή δεν τους αρέσει η εμφάνισή τους, χτυπάει αριστερούς, χτυπάει κομμουνιστές, χτυπάει αναρχικούς, χτυπάει απεργούς εργάτες.

Η ΧΑ πήρε βήμα στην τηλεόραση, αύξησε τις επιθέσεις σε βάρος μεταναστών και απεργών επειδή κάποιον την ψήφισαν, επειδή κάποιον έριξαν ένα ψηφοδέλτιο στην κάλπη με την χαζή δικαιολογία “να ψηφίσουμε κάτι μικρό μαρέ, ότι να ναι”, ή με ηλίθια επιχειρήματα του στυλ “να πάνε στη βουλή να τους δείρουν” ή “να κάνουν κάτι για τους λαθρομετανάστες”. Όμως το κόμμα που ψήφισες δεν είναι “οτι να ναι”... είναι ένα νεοναζιστικό μόρφωμα που μαχαίρώνει και ξυλοκοπεί αδύναμους ανθρώπους, είναι ένα συνονθύλευμα από τραμπούκους της νύχτας που δρουν σαν δολοφονική συμμορία υπό την κάλυψη της αστυνομίας. Και εσύ το ψήφισες. Όχι, δεν θα δειρεί τα λαμόγια της βουλής... χτυπάει μετανάστες και νέα παιδιά επειδή δεν τους αρέσει η εμφάνισή τους, χτυπάει αριστερούς, χτυπάει κομμουνιστές, χτυπάει αναρχικούς, χτυπάει απεργούς εργάτες.

Κάθομαι πολλές φορές και εγώ μουνδιασμένος απέναντί σου και δεν σηκώθηκα μια φορά να σου πω ότι όσες δικαιολογίες και να βρεις η αλήθεια δεν αλλάζει...δικαιολογίες μαχαίροβγάλτες, χάρεσαι με τις επιθέσεις στους μετανάστες, γουστάρεις να βλέπεις γυναικας να τρώνε έξλο, μισείς τους ομοφυλόφιλους, γουστάρεις να βλέπεις αίμα.

...είσαι φασίστας, τόσο δειλός που φοβάσαι να αναλάβεις το βάρος αυτών που υποστηρίζεις.

Δικαιολογίες τέλος...

http://parallhlografos.wordpress.com

δεν λύγισαν, έμειναν πιστοί στις αρχές

ένα ζήτημα μεθόδου

Οι καιροί που θα έρθουν θα προσφέρουν πιθανά αξιοσημείωτες δυνατότητες παρέμβασης στους επαναστάτες. Αν η κοινωνική ένταση οξυμένη από την προοδευτική χειροτέρευση των συνθηκών ζωής είναι προορισμένη να αυξηθεί, θα εξαρτηθεί επίσης και από εμάς ο χαρακτήρας που αυτή η σύγκρουση θα μπορούσει να προσλάβει.

Η ανάλυση της πραγματικότητας, να εκτιμηθεί σωστά ποιες είναι οι πραγματικές μας δυνάμεις σαν ιδιαίτερο κίνημα και να καταστεί εφικτό να επεξεργαστούμε κατά συνέπεια ένα σχεδιασμό, αποφεύγοντας να συνεχίσουμε να πλέουμε στη θάλασσα με βάση μονάχα ότι βλέπουμε στον ορίζοντα, είναι σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, μια προσπάθεια επιτακτική.

Πριν από περίπου τριάντα χρόνια, σε μια χρονική στιγμή ισχυρής υποχώρησης είτε των κοινωνικών συγκρούσεων είτε και των επαναστατικών κινήματων, ορισμένοι σύντροφοι – όσον αφορά την Ιταλική πραγματικότητα – πρότειναν μια εξεγερσιακή παρέμβαση που θα ξεκινούσε από περιορισμένους στόχους, οριακούς αλλά συγκεκριμένους. Μια απόπειρα οργάνωσης μαζί με άλλους αποκλεισμένους όχι πάνω σε ιδεολογικές βάσεις αλλά ούτε και με αφετηρία μια κοινωνική αντίληψη του κόσμου.

Κατά βάθος, αν το σκεφτούμε καλά, αν οι εκμεταλλεόμενοι αγωνιζόνταν για να ξεμπερδέψουν με την εκμετάλλευση μια ώρα αρχύτερα καθώς και για μια κοινωνία ίσων και ελεύθερων, και όχι αντίθετα για ένα σπίτι, ενάντια στις απολύσεις ή ενάντια την οικολογική μόλυνση, δε θα ήταν ίσως ήδη σύντροφοι και όχι αντίθετα – όπως συμβαίνει σήμερα – εν δυνάμει συνένοχοι μας;

Να σκεφτούμε ότι την παρούσα εποχή η συνάντηση με άλλα άτομα μπορεί να γίνει πειθόντας τους σχετικά με την γενναιοδωρία των ιδεών μας, των αρχών μας και του μέλλοντος που, κατά τα άλλα με θόλο τρόπο έχουμε στο μυαλό μας, είναι μια διαφωτιστική ψευδαισθήση από την οποία πρέπει να απαλλαγούμε γρήγορα.

Η κοινωνική απομόνωση που επιβλήθηκε από το κεφάλαιο διαμέσου της αναδιοργάνωσης του αστικού χώρου, η κατασκευή εκείνου του εικονικού και η προώθηση των αντίστοιχων πολιτισμικών αξιών , δεν υπήρξε ποτέ πιο λυσιπääκια και εμπόδιζε την αυξανουσα δυσαρέσκεια να μεταβληθεί σε ανοιχτή εχθρότητα. Η έλλειψη κοινών ιδανικών αρχών στους καταπιεζόμενους και η γενικευμένη οργανωτική αδυναμία συνεισφέροιν στο να καθιστούν τις εκρήξεις οργής, όπως αυτές που σημειώθηκαν στην Αγγλία τον περασμένο Αύγουστο, μια από τις χαρακτηριστικές μορφές που οι συγκρούσεις θα πάρουν στο άμεσο μέλλον, χαρακτηριστικές όχι μόνο επειδή θα γίνουν πιο συχνές απ’όσο δεν υπήρξαν μέχρι τώρα.

Αυτές οι μαζικές εκρήξεις αποκαλύπτουν με σαφήνεια τον διαφοροζόμενο χαρακτήρα της παρούσας κοινωνικής δυσαρέσκειας που μπορεί να πάρει το δρόμο της αντίδρασης ή αντίθετα αυτό τον επιθυμητό του κοινωνικού πόλεμου. Ένα λεπτό σύνορο που ορισμένες φορές, όπως σε μικρογραφία δείχνουν αυτές οι εξεγέρσεις, τείνει να εξαφανιστεί εντελώς αφήνοντας να συνυπάρχουν εντάσεις αντίθετης κατεύθυνσης. Μια δύσκολη πραγματικότητα όχι τόσο για να την κατανοήσουμε ορθολογικά, όσο για να την βιώσουμε συνεχίζοντας να πορευόμαστε κατά μήκος της πορείας που πήραμε.

Χωρίς να αφεθούμε να ακινητοποιηθούμε από απρόβλεπτες συνέπειες , αλλά ούτε να καταφύγουμε πίσω από την καταστροφική ιδέα ότι

υπάρχει ένα άνετο καταφύγιο μέσα στο οποίο μπορούμε να μείνουμε με ασφάλεια μαζί με τις πεποιθήσεις μας

Αν λοιπόν δεν μπορούμε παρά να χαϊρόμαστε μπροστά από την καταστρεπτική δύναμη και τη δυνατότητα εξαπλώσης που οι αγγλικές εξεγέρσεις έλαβαν. Διαρρηγνύοντας το πέπλο σχετικά με την υποτιθέμενη παντοδυναμία του κράτους και καταδεικνύοντας πόσο εύθραστο είναι, θα ήταν σοβαρό απόημμα να παρακάμψουμε τις διάφορες προβληματικές απόψεις που αναφάνηκαν.

Στο πλιάτσικο και την καταστροφή των βιτρινών και των εμπορικών κέντρων

δεν αντιστοιχούν δυστυχώς αυτόματα μια καταστροφή των διαίρεσεων που συνήθως χαρακτηρίζουν το στρατόπεδο των εκμεταλευόμενων. Το μίσος ενάντια στις δυνάμεις της τάξης ταυτίζει τους πάντες, όμως δεν δημιουργεί φυσικά σχέσεις σχέσεις συννοχής, έτσι η εχθρότητα που κανονικά θρέφεται ενάντια στους ανθρωπους μας άλλης συνιοικίας ή μιας διαφορετικής εθνικής ομάδας μπορεί να διατηρηθεί ακόμη και αν όλοι αυτοί γίνονται περιστασιακοί σύντροφοι του δρόμου.

Αυτές οι εξεγέρσεις δεν κατέχουν την αλημική δύναμη να μετατρέψουν τον καθημερινό ανταγωνισμό και την αδιαφορία σε αλληλεγγύη. Για να μπορέσουμε να αισθανθούμε και όχι μονάχα να βρεθούμε στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος, είναι σημαντικό ώστε οι ζωές όποιων τα υψώνουν να έχουν σημαδευτεί από προηγούμενες κοινές αγωνιστικές εμπειρίες.

Αγώνες αυτόνομοι από τα κόμματα, τα συνδικάτα και διάφορες άλλες οργανώσεις (Μ.Κ.Ο π.χ), μέσα στους οποίους να πειραματιστούμε πάνω στην δυνατότητα οργάνωσης μεταξύ ατόμων που συμμερίζονται ένα συγκεκριμένο πρόβλημα και συχνά επίσης και παρόμοιες συνθήκες ζωής.

Αυτοοργανώμενοι αγώνες που αντιπαράτιθενται στο συνηθισμένο αίσθημα

αδυναμίας και διευκολύνουν την καταξίωση της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας, όχι πλέον σαν αφηρημένων εννοιών αλλά αντίθετα σαν βιωμένων απαιτήσεων και αγωνιστικών πρακτικών.

Αυτό είναι ζήτημα υψίστης σημασίας. Κάτω από το φως των προσφάτων αγγλικών εμπειριών καθώς και εκείνων των γαλλικών αστικών περιφερειών, πριν μερικά χρόνια, είναι περισσότερο από λογικό να αμφιβάλλουμε ότι οι εξεγερμένοι θα μια υποδεχονταν με ανοικτές αγκαλιές.

Μαζικές εκρήξεις σαν και αυτές δεν είναι πολύ πιθανά ο καλύτερος τόπος για να

μιας μαζικής έκρηξης και να μην περιορίζομαστε να συμμετέχουμε σαν φιλοξενούμενοι περισσότερο ή λιγότερο επιθυμητοί, προϋποθέτει πράγματι ότι οι ιδέες μας και οι επισημάνσεις μας θα πρέπει να θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη από πλευράς των άλλων εξεγερμένων. Μια προσοχή που δεν θα εξαρτηθεί αποκλειστικά από την γενναιοότητα των λόγων και των πράξεων μας, άλλα επίσης από την θεώρηση της εικόνας που θα έχουν για εμάς, από την εμπιστοσύνη που θα έχουμε καταφέρει να κερδίσουμε από τα πριν και από την ποιότητα των σχέσεων που θα έχουμε φτιάξει.

Η αξία που αναγνωρίζεται σε ορισμένες προτάσεις, είναι ή δεν είναι αυτές λεκτικτοί χαρακτήρα, δεν εξαρτάται πράγματι μόνο από την ορθότητα τους, άλλα συχνά σε μεγάλο βαθμό επίσης και από το αναγνωρισμένο κύρος και όποιου προωθεί την πρόταση. Μια δυναμική που αφορά τόσο διευρυ-

μένους κοινωνικούς χώρους όσο και πιο περιορισμένους χώρους του κινήματος.

Οι διαπλεκόμενες σχέσεις με άλλους εκμεταλλεόμενους διαμέσου περιορισμένου χαρακτήρα αγώνων, θα μπορούσαν πιθανά να ευνοήσουν μια εκ των προτέρων αναγνωσιμότητα και αναγνωρισιμότητα των προτάσεων μας. Διαμέσου αυτών των αγώνων θα έχουμε τη δυνατότητα να προσδιορίσουμε με σαφήνεια τα διάφορα κομμάτια που συναποτελούν την κοινωνική μηχανή μέσα σε συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο. Τους συνεργάτες των δυνάμεων της τάξης, τις αντιδραστικές δυνάμεις που, μαζί με τις παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις, θα ενσπείρουν ένα πόλεμο μεταξύ των φτωχών και τις οργανώσεις ή τα επιμέρους άτομα που έχουν αναλάβει το ρόλο της ανατροπής και εκτόνωσης των συγκρουσιακών καταστάσεων. Αν οι σπίνες που προκαλούν τις μαζικές εκρήξεις οργής δεν είναι συνήθως εξαιρετικά γεγονότα, αλλά δυστυχώς συμβάντα σχετικά κοινά, όπως η δολοφονία ενός νέου από την πλευρά της αστυνομίας, δεν είναι δυνατό να αγνοείται ότι αυτά τα επεισόδια ρίχνουν βενζίνη πάνω σε χέρια που ήδη εδώ και καιρό καίνε κρυμμένα. Να νιώσουμε έγκαιρα τη θερμότητα τους θα μας επέτρεπε να μην βρεθούμε απροετοίμαστοι, βυθισμένοι στη δική μας καθημερινότητα και με μάτια που πιθανά κοιτούν προς λάθος κατεύθυνση , ενώ οι πρώτες φλόγες αρχίζουν να εξαπλώνονται.

Να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε μαζί με τους άλλους καταπιεσμένους δε θα μας επιτρέψει όμως μονάχα να είμαστε καλλίτερα προετοίμαστοί όταν η οργή θα ξεσπάσει μέσα στις πόλεις όπου ζούμε. Ο προσωπικός αγώνας, να είμαστε

πρωταγωνιστές πραγματικών αγώνων είναι ένα αξιόλογο γεγονός από μόνο του.

Τείνει να παράξει ρήγματα στην κανονικότητα της ύπαρξης μας, απελευθερώνοντας αυτές τις εντάσεις που συνήθως παραμένουν συμπεσμένες στο στο εσωτερικό των υλικών και των ιδεολογικών τοίχων που περικλείουν τις ζωές μας. Γ’αυτό το λόγο η αποκτούμενη εμπειρία διαμέσου ενός αγώνα δεν μπορεί να περιορισθεί μονάχα στο στόχο για τον οποίο διεξάγεται.

Να αγωνιστούμε αυτόνομα από τις θεσμικές δυνάμεις να δράσουμε άμεσα για να ικανοποιήσουμε μια αναγκαιότητα μας, ή για να αντιπαρεθούμε σ’ένα συγκεκριμένο σχέδιο κεφαλαίου, μπορεί να αυξήσει την ικανότητα της τόλμης, να αναταράξει το όριο των δυνατοτήτων μας και να διευρύνει τον ορίζοντα αυτού που επιθυμούμε και μπορούμε να κάνουμε.

Η περιγραφή αυτής της διαδικασίας σαν απόκτηση συνείδησης από πλευράς των εκμεταλλεομένων διαμέσου της αποκτιμένης εμπειρίας κατά τη διάρκεια του αγώνα, θα ήταν όμως λανθασμένη. Δεν πρόκειται για μια γραμμική πορεία μέσα στην οποία άνδρες και γυναίκες φτάνουν σ’ένα καθορισμένο επίπεδο συνείδησης που είναι δυνατό να θεωρηθεί τετελεσμένο. Τώρα “δεν γυρίζουμε πίσω” είναι μονάχα ένα σύνθημα, μια ευγενής πρόθεση που αρκετά συχνά διαβάζεται από πλευράς πολλών συντρόφων σαν διαπίστωση. Έτσι η έκπληξη και τα παράπονα για ενδεχόμενα βήματα υποχώρησης προκαλούν στους συντρόφους απογοήτευση και έλλειψη εμπιστοσύνης γι’αυτα που κάνουμε.

Είναι φυσιολογικό το γεγονός ότι πραγματικά αγωνιστικά κινήματα, όχι ιδεολογικά χαρακτηρισμένα, πραγματοποιούν βήματα προς τα εμπρός σε ιδιαίτερες στιγμές έντονης σύγκρουσης για να πσιωγύρισουν ξανά αργότερα. Τα ανοιχτά ρήγματα μπορούν να ξανακλείσουν. Η σαφήνεια με την οποία , θλιβερές φιγούρες σαν κι αυτές των δημοσιογράφων, σε ακριβείς χρονικές στιγμές θεωρούνται εχθρικές και τυχαίνουν ανάλογης μεταχείρισης, θα αφήσει πολλές φορές τη θέση της σε μια λιγότερο ξεκάθαρη συμπεριφορά.

Οι κοινωνική αγώνες δεν προχωρούν απαραίτητα με προοδευτικό τρόπο, αποτελούνται και πολλές φορές απαιτούν απρόσμενες ριζικές. Αυτή είναι μια από τις πολυπληθεις απόψεις όσο αφορά τη δική μας αποστολή. Αν το δικτυο των σχέσεων και οι ανεπτυγμένες οργανωτικές δομές προμηθεύουν τις υλικές βάσεις για να κατανοήσουμε έναν αγώνα, είναι οπωσδήποτε άλλο τόσο απαραίτητη μια συγκεκριμένη προσοχή ως προς το πρόβλημα και μια οξυμένη διαισθητική ικανότητα ώστε να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τι ακριβώς συμβαίνει γύρω μας, και να αποφασίσουμε τι να κάνουμε.

Δεν πρόκειται μονάχα για την ικανότητα να εκτιμήσουμε αν οι προτάσεις μας θα μπορούσαν να πέσουν στο κενό διότι θα προέκυπταν πολύ προωθημένες σε σχέση με την συγκεκριμένη εξέλιξη του αγώνα, αλλά πρέπει επίσης να μπορέσουμε να διαγνώσουμε ποιες είναι οι κατάλληλες χρονικές στιγμές, κατά τις οποίες, να αποπειραθούμε να προκαλέσουμε ριζικές μέσα στις διαδρομές που επιχειρούμε. Ρηξίς τον οπίων η αποτελεσματικότητα δεν είναι δυνατό έπειτα να αποβεί αποκλειστική πάνω στη βάση των άμεσων και περισσότερο ορατών επιπτώσεων (συχνά ορισμένα αποτελέσματα παραμένουν πράγματι μη ορατά για να επανεμφανιστούν απρόσμενα στην επιφάνεια).

Οι δυναμικές ενός ιδιαίτερου αγώνα είναι άμεσα συννασμένες με την επιλογή του στόχου για ήγ ενάντια στον οποίο αγωνιζόμαστε. Η επαναστατική δυναμική όμως του επιλεγμένου στόχου δε θα

εξαρτηθεί απαραίτητα από τη στρατηγική σημασία του σχεδίου καθαυτού.

Η αντίσταση σε μια στρατιωτική βάση του Ν.Α.Τ.Ο δε θα προκνύει απαραίτητα πιο ενδιαφέρουσα από την αντίσταση ενάντια σε μια κεραία τηλεπικοινωνιών που είναι εγκαταστημένη στην συνοικία της πόλης.

Μ’αυτά δε θέλουμε φυσικά να πούμε ότι οι σύντροφοι δεν πρέπει να δεσμευτούν προς αυτές τις κατευθύνσεις. Αλλά αντίθετα να δηλώσουμε ότι η προώθηση συγκεκριμένων οργανωτικών δομών δεν αποτελεί φυσικά τον μοναδικό τρόπο που διαθέτουμε ώστε να αντιπαρεθούμε σε ορισμένα σχέδια του κεφαλαίου.

Οι αγώνες που θα προωθήσουμε ή μέσα στους οποίους θα συμμετέχουμε δεν έχουν κανένα συνδικαλιστικό χαρακτηριστικό. Δεν έχουμε σαν στόχο μας την ποσοτική αύξηση των οργανωτικών δομών μας στις οποίες θα δώσουμε ζωή. Οι αποτελούμενες συντελέσεις από συντρόφους και εκμεταλλεόμενους γεννιούνται για ένα συγκεκριμένο στόχο και θα σταματήσουν να υπάρχουν όταν ο αγώνας, στην καλή ή στην άσχημη περίπτωση, θα έχει ολοκληρωθεί. Το γεγονός αυτό δεν αποκλείει τη δυνατότητα να συμμετάσχουμε με ορισμένες συντρόφους που γνωρίσαμε στην πορεία, μέσα σε άλλους αγώνες , ανεξάρτητα απ’αυτόν χάρη στον οποίο μας δόθηκε η δυνατότητα να γνωριστούμε. Μια πιθανότητα αυτή η τελευταία που συνδέεται όχι τόσο στη δραστηριότητα μιας ιδεολογικής προπαγάνδας, όσο στην πρακτική αξία των διαδρομών που θα ακολουθήσει.

Δε βρίσκεται μέσα στις προθέσεις μας , και πρέπει να αντιπαρεθεθούμε με αποφασιστικότητα, στην πιθανότητα να φτάσουμε σε συμβιβασμούς με τις αρχές, στην ίδια την ιδέα ότι αυτοί οι αγώνες θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν στη συσώρευση μιας συγκεκριμένης δύναμης που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί διαπραγματευτικά με την εξουσία, ακόμη και από σχετικά ευνοϊκή θέση. Πίσω από την υπόθεση της αντιεξουσίας, πράγματι, κρύβεται η ιδέα μιας άλλης νομιμότητας, ή δυστυχία ενός άλλου κράτους.

Στόχος μας είναι η διάδοση των αυτοοργανωμένων αγώνων οι οποίοι και των οποίων το συγκρουσιακό επίπεδο δεν είναι συνδεδεμένο σε μια a priori ιδεολογικού χαρακτήρα παραδοχή από πλευράς όλων αυτών που συμμετέχουν.

Η εξέγερση είναι σήμερα μια πιο συγκεκριμένη δυνατότητα απ’οτι στο παρελθόν. Η συμμετοχή και η προώθηση από πλευράς μας, ιδιαίτερον χαρακτηριστή αγώνων, δεν απάντα φυσικά σε καμιά απολύτως σταδιακή λογική του τύπου: “λίγο-λίγο”, δε ζητά να βάλουμε στην άκρη τα όνειρα μας και τις επιθυμίες μας σε αναμονή ενός ακαθόριστου αύριου, αλλά αντίθετα μας επιτρέπει να τα οπλίσουμε περισσότερο.

Μετάφραση, επιμέλεια στα ελληνικά Χρήστος Στρατηγόπουλος, από την αναρχική εφημερίδα “INVECE”, αριθμός 13, Μάρτιος 2012.

ο σκοπός, τα μέσα και η στάση της αριστεράς απέναντι στη Χρυσή Αυγή

Η αριστερά αν θέλει να αντιμετωπίσει το φασισμό θα πρέπει πρώτα απ’ όλα να σταματήσει να παίζει κρυφτούλι, είτε στον πόλεμο των ιδεών, είτε -στην προέκτασή του- στο πόλεμο του δρόμου. Η αντιμετώπιση του φασισμού ως μιας “παρεκκλίνουσας εγκληματικής συμπεριφοράς” πρέπει να σταματήσει. Ο φασισμός είναι πολιτικό κίνημα, και η “συμπεριφορά” που είναι οργανικό κομμάτι της συγκρότησής του. Ο φασίστας που καιει το σπίτι μιας οικογένειας μεταναστών και μετά σπάει το κεφάλι ενός κνήτη, ενώ ο αρχηγός του μπουγγελώνει και ρίχνει χαστούκια σε αριστερές βουλευτίνες, το κάνει δημόσια και πάνω σ’ αυτό χτίζει την επιρροή του. Διακηρύσσει ανοιχτά ότι θέλει να επιβάλλει **ειδικό καθεστώς διακρίσεων**, και υπόσχεται σε όσους τον ακολουθήσουν ότι θα έχουν πρόνομα απ’ αυτό το καθεστώς. Όταν υπόσχονται στους “έλληνες” ότι θα ξαναπάρουν πίσω τις δουλειές που τους έκλεψαν οι ξένοι, ή ότι θα βρίσκουν από δω και στο εξής κρεβάτι στο νοσοκομείο και θέση στον παιδικό σταθμό που σήμερα τις έχουν καταλάβει “λαθρομετανάστες” αυτό είναι μια υπόσχεση, ότι αν ταχθείς μαζί τους θα έχεις μια καλύτερη τύχη. Πατώντας έστω πάνω στα πτώματα των υπολοίπων. Όλοι καταλαβαίνουν, και πολύ περισσότεροι η σαπίλα που τους ακολουθεί, ότι τα πτώματα δεν θα είναι μόνοι οι “ξένοι”. Αυτοί δεν φτάνουν. Στα **ειδικά καθεστώτα** που υπόσχονται οι φασίστες την τύχη των “ξένων” θα την έχουν και όλοι όσοι δεν πληρούν τα πρότυπα του καλού πατριώτη. Οι ομοφυλόφιλοι, οι μειονότητες, οι κουλτουριαρήδες, όσοι τους υποστηρίζουν, οι τσιγγάνοι, πιθανόν οι άτεκνοι, ίσως κάποιοι που τα επαγγέλματα τους αλλά και οι απόψεις τους δεν είναι αρεστές στους χοντροβούβαλους που απειλούν με σφαλίρες όποιον έχει άλλη φιλευχέρεια από τη δική του. Ενδεχομένως και τους πιο ικανούς, τους πιο έξυπνους, αυτούς που πουλάνε πνεύμα. Είναι γνωστό ότι το πλεονέκτημα των ηλιθίων δεν είναι η ευφραία τους, ούτε οι ικανότητές τους. Αυτοί λοιπόν οι τενεκέδες θα αναμορφώσουν την κοινωνία. Κάθε ένας που νοιάζει ότι εκεί βρίσκεται ο οικείος χώρος του, θα ανακαλύψει ότι αυτός είναι ένας δρόμος για κοινωνική ανέλιξη. Έστω για να τα βγάλει πέρα σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που για να σε πάρουν σε μια δουλειά πρέπει να έχεις διαδακτοικό από το Harvard University.

Και τότε τι μένει; **Ο μόνος τρόπος για να αποδομηθεί η ΧΑ είναι η αποδόμηση των ομάδων κρούσης.** Αυτό είναι υπεραρκτό για να γίνει η επιρροή της σκορποχώρη. Η συζήτηση για το τι είναι η ΧΑ πρέπει να γίνει, καταρχήν στις γραμμές της αριστεράς και όλων όσων τάσσονται ήδη εναντίον της. Εκεί να γίνει μπλόκι συζήτησης και πάνω απ’ όλα να ξεκαθαρίσουμε τι είναι αυτό που έχουμε απέναντί μας. Και κυρίως ότι απέναντί μας έχουμε καθάρματα, που είναι έτοιμοι να αναλάβουν ρόλο δεσμοφυλάκα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και εθνικής αναμόρφωσης του Μιχαλοκασιδάρη. Αν το συνειδητοποιήσουμε αυτό, τότε έχουμε λύσει τα 3/4 του προβλήματος. Το υπόλοιπο 1/4 είναι να τους ισοπεδώσουμε. Γιατί δεν έχουμε καμία όρεξη να γίνουμε υπήκοοι στην δουλοκτητική κοινωνία που ευαγγελίζονται. Και για να ξεκαθαρίσουμε και κάτι τελευταίο. Τα καθάρματα που ονειρεύονται να γίνουν δεσμοφυλάκες και που στο κεφάλι τους έχουν άχνηρα, ένα πράγμα είναι σίγουρο. Ότι δεν παίρνουν από λόγια.

■/ Κ.Μαραγκός

****Απόσπασμα από το κείμενο “φασισμός,πλάνη ή επιλογή;” που δημοσιεύτηκε στο σάιτ της “κόκκινης ορχήστρας”.***

Ολόκληρο το κείμενο στο link:
http://avantgarde2009.wordpress.com/2012/06/16/12/

Κάθε σχέδιο τώρα χρειάζεται και ένα όραμα, κάτι που να το δένει ιδεολογικά. Ο

από την κοινωνική ληστεία στην εξουσιαστική καισασκευή της εγκληματικότητας

«Μεντόζα: είμαι ληστής, ζω κλέβοντας τους πλούσιους Τάνερ: είμαι ευγενής, ζω κλέβοντας τους φτωχούς»

Μπερνάρ Σω

I

Η κοινωνική ληστεία ως πρωτόλεια μορφή κοινωνικής εξέγερσης είναι αδιάσπαστο τμήμα της παράδοσης ανταρσίας του λαϊκού πολιτισμού πλάσε άλλες όμοιες ή ανόμιες εκφάνσεις της αυθόρμητης κοινωνικής διαμαρτυρίας (λουδιόςμ, καρναβάλι, καραγκιόζης, επαναστατικές αίρέσεις κλπ). Η εξιδανικευμένη μορφή του κοινωνικού ληστή είναι ο εξεγερμένος χωρικός που συγκροτείται με την κεντρική εξουσία και τους πλούσιους, τους πολιτικούς, τους τοκογλύφους και τους ξένους κατακτητές, βοθώντας τους φτωχούς και τους αδικημένους: «Πρόκειται για εκτός νόμου χωρικούς που θεωρούνται κακούργοι για τον άρχοντα και το κράτος, όμως παραμένουν μέσα στην αγροτική κοινωνία και ο κόσμος τούς θεωρεί ήρωες, προστάτες, εκδικητές, αγωνιστές της δικαιοσύνης, ίσως ακόμα και απελευθερωτές και οπωσδήποτε ανθρώπους που αξίζουν θαυμασμό, βοήθεια και συμπαράσταση» (Χομπσπάρουμ).

Η κοινωνική ληστεία δεν είναι ένα εξω-κοινωνικό ή αντι-κοινωνικό φαινόμενο ("παρakoινωνιακή ληστεία"), δε δημιουργεί μια παράλληλη, παράνομη αντι-κοινωνία στον αντίποδα της "επίσημης", αλλά μοιράζεται τον ίδιο αξιακό κώδικα της παραδοσιακής, πατριαρχικής, αγροτο-ποιμενικής κοινότητας των προκαπιταλιστικών σχηματισμών: «η ληστεία, λοιπόν, ως μορφή δράσης και συμπεριφοράς, δε δείχνει να αντιτίθεται στο αξιακό και ιδεολογικό σύμπαν της τοπικής κοινωνίας. Αντίθετα, συμφωνεί με αυτό και ως προς τις τελικές πρακτικές επιλογές της. [...] Η ληστεία ως πρακτική και ή συνακόλουθη της χρήση βίας δε θεωρούνται απ' την τοπική αγροτική κοινωνία μορφές δράσης που αντίκεινται στα δικαιακά της πρότυπα, αλλά μάλλον νομιμοποιούνται στην ευρύτερη προοπτική σύγκρουσης με την κρατική, απρόσωπη νομιμότητα» (Δερμεντζόπουλος).

Το φαινόμενο της κοινωνικής ληστείας χαρακτηρίζεται από μια εντυπωσιακή οικονομικότητα: στην Ινδία συναντάμε τους Δακοίτες και στη Βραζιλία τους Καγκασιέρος, στη Ρωσία τον Ραζίν και τον Πουγκατσέφ και στην Ουρουγουάη τον Αρτίγας, στην Ιταλία τους Μπαντίτι και στην Ιβηρική τους Μπαντολέρος, στο Μεξικό το Βίγια και στην Ελλάδα τον Καραϊσκάκη και τους ελασίτες Καραλβανιάους. Στην Κίνα οι απαγωγές πλουσίων ήταν γεγονότα με ευρύτατη κοινωνική αποδοχή (ή ανοχή) και οι εύποροι πολίτες πάντα αποταμιευαν λεφτά για το ενδεχόμενο της παράδοσης λητρών. Στις ΗΠΑ, οι ληστείες τραπέζιων απέκλινσαν τεράστια λαϊκή δημοφιλία, ως αποτέλεσμα της όξυνσης της δυσάρθειας εναντίον των διεφθαρμένων τραπεζικού συστήματος. Μετά το κραχ του 1929, ο ληστής τραπεζών Ντίλιγκερ, δολοφονημένος απ' το FBI, θάφτηκε ως λαϊκός ήρωας, σε μια κηδεία που άτυπα αποτέλεσε διαδήλωση εναντίον του χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Στο Βυζάντιο συναντάμε τους Απελάτες, που

λητεύουν τσιφλικάδες, αντιμετωπίζοντας το αστυνομικό σώμα των Ακριτών, και στην Οθωμανοκρατία συναντάμε τους έλληνες κλέφτες, τους αλβανούς κατσάκ, τους βούλγαρους χαϊδούκους και τους τούρκους ζείμηκέδες.

Στην Ελλάδα, μετά την απόκτηση της εθνικής της ανεξαρτησίας, το κλέφτικο ανάρτικο αλλάζει μορφή: μετά τη διάλυση των κλέφτικων στρατιωτικών τμημάτων απ' το βασιλιά Όθωνα, οι παλαίμαχοι της επανάστασης διαδηλώνουν έξω απ' τα ανάκτορα. Εκεί συναντάν τη σκληρή καταστολή και απαντούν με το δικό τους "παράδοσιακό" τρόπο. Έτσι, εγκαινιάζεται η περίοδος που έμεινε γνωστή ως "ληστοκρατία", ξεκινώντας ως αντι-Οθωνική εξέγερση: «Χιλιάδες έπαιρναν τα βουναί και η ληστεία πήρε το χαρακτήρα της ανοργάνωτης λαϊκής αντίστασης εναντίον των αστο-κοτζαμπάσηδων» (Νίκος Μπελογιάννης). [1]

Η ληστοκρατία υπήρξε τόσο γενικευμένο φαινόμενο για έναν περίπου αιώνα, ώστε: «μελετώντας το φαινόμενο έχει κανείς την αίσθηση ότι το σύνολο του ελληνικού λαού προσχωρεί στην παρανομία» (Δαμιανάκος).

Όλοι αυτοί οι αγώνες της παραδοσιακής κοινότητας εναντίον της συγκεντρωτικής εξουσίας, που ενσαρκώνονται στο πρόσωπο του κοινωνικού ληστή, όχι μονάχα δε σταματούν με τη μετάβσση απ' τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό, αλλά συνεχίζονται επικαιροποιώντας τη μορφή και το περιεχόμενο τους, προσαρμοζόμενες διαρκώς στις νέες συνθήκες: «ενάντια στο νέο καθεστώς της νόμιμης εκμετάλλευσης της εργασίας αναπτύχθηκαν οι εργατικές ανομίες στα πρώτα χρόνια του 19ου αιώνα: απ' τις πιο βίαιες, όπως η καταστροφή των μηχανών, ή τις πιο διαρκείς, όπως η σύσταση συνεταιρισμών, ως τις πιο καθημερινές, όπως οι συχνές απουσίες, η ασιχλή από την εργασία, η αλητεία, οι κλοπές των πρώτων υλών, οι απατές σχετικά με την ποσότητα και την ποιότητα της τελειωμένης εργασίας. Μια ολόκληρη σειρά από παράνομες πράξεις εντάσσονταν σε αγώνες όπου ο καθενας ξέρει ότι θα αντιμετωπίσει το νόμο και ταυτόχρονα την κοινωνική τάξη που τον έχει επιβάλλει» (Φουκώ).

Οι νέες απαγορεύσεις της αναδυόμενης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας γεννούν και νέες εκνομίες συμπεριφορές των κατώτερων κοινωνικών τάξεων: διαρρήξεις περιφράξεων, λουδιόςμ, εμπρησμοί, ταραχές, σαρμποτάξ. Αυτές οι νέες μορφές λαϊκής παραβατικότητας συναρθρώνονται με τους κοινωνικούς αγώνες και εισχωρούν στη "γενική πολιτική σφαίρα", αποκτώντας ένα δυναμικό επαναστατικό περιεχόμενο (όπως ακριβώς συμβαίνει και με την κοινωνική ληστεία). Παρά τον παραδοσιακο-κεντρικό τους χαρακτήρα, οι μορφές αυτές της πληθειακής ανταρσίας εμπιρεύονταν σε σπριαματική μορφή τη δυνατότητα του επαναστατικού αυτοξεπεράσματος: η ίδια η πραγματικότητα της ωθεί πέρα απ' τον απλοϊκό εκρομαντισμό και τη νοσταλγική διάθεση. Δεν μπορούν να αγνοούν τις εξελίξεις σε έναν κόσμο που αλλάζει με διαμικρικούς ρυθμούς.

Και μια απ' αυτές τις εξελίξεις υπήρξε και η κατασκευή της εγκληματικότητας απ' το ταξικό κολαστικό/ τιμωρητικό σύμπλεγμα, ώστε να χειραγωγηθεί η λαϊκή παραβατικότητα...

II

«Μπορούμε να πούμε πως η εγκληματικότητα, δομημένη πάνω σ' ένα ποινικό σύστημα με κέντρο τη φυλακή, αντιπροσωπεύει μιαν εκτροπή της ανομίας, πρόσφορη για τα αθέμιτα κυκλώματα του κέρδους και της εξουσίας της κυρίαρχης τάξης [...]. Το αρχιπέλαγος των φυλακών εξασφαλίζει στα βάζη του κοινωνικού σώματος, τη διαμόρφωση της εγκληματικότητας, με αφετηρία μερικές μικροπαρνομίες, την επικάλυψη αυτών των παρνομιών απ' την εγκληματικότητα και την εγκατάσταση μιας σαφώς καθορισμένης εγκληματικότητας»

Μισέλ Φουκώ: "Επιτήρηση και Τιμωρία"

Πριν η σωφρονιστική μεταρρύθμιση φέρει τη φυλακή στο επίκεντρο της κολαστικής διαδικασίας, η τιμωρία των παραβατών του νόμου δεν ήταν και πολύ ευχάριστη: εξορία, βασανισμός, δημόσια έκθεση και μαστιγώση, διαμελισμός, παλούκωμα, θανάτωση με συνοδεία βασανισμού (τροχός, αγχόνη,

και μεγαλύτερες επιτυχίες του "σωφρονισμού": «Τη διαπίστωση πως η φυλακή είναι ανίκανη να περιορίσει τα εγκλήματα, θα έπρεπε ίσως να την αντικαταστήσουμε με την υπόθεση πως η φυλακή καθόρθωσε να κατασκευάσει την εγκληματικότητα, εξειδικευμένο τύπο, μορφή πολιτικά ή οικονομικά λιγότερο επικίνδυνη – στα όρια όπου μπορεί να χρησιμοποιηθεί – από την παρνομία? να κατασκευάσει εγκληματίες, περιβάλλον φαινομενικά περιθωριακό, αλλά ελεγχόμενο από το κέντρο? να κατασκευάσει τον εγκληματία ως υποκείμενο παθολογημένο. Η επιτυχία της φυλακής στους αγώνες γύρω απ' το νόμο και τις παρανομίες, εξειδικευση της εγκληματικότητας» (Φουκώ).

Κάπως έτσι, η εξειδικευμένη πειθαρχική εγκληματικότητα αντικαθιστά τη σχετικά ανεξλεγκτική και δυναμική (ή πραγματικά) επαναστατική κοινωνική ληστεία και την προλεταριακή παραβατικότητα: «η εγκατάσταση μιας εγκληματικότητας που αποτελεί ένα είδος κλειστού κυκλώματος ανομίας, παρουσιάζει πράγματι πολλά πλεονεκτήματα. Και πρώτα-πρώτα είναι δυνατόν να ελέγχεται [...] τα άμορφα κινούμενα πλήθη που ασχολούνται ευκαιριακά με ανομίες

Σύμφωνα με την τρέχουσα αντίληψη του

πάντα επιδεκτικές διάδοσης ή ακόμα και τις απροσδιόριστες εκείνες ομάδες αληθών που επιστρατεύουν στο πέρασμα τους και ανάλογα με τις περιστάσεις άνεργους, επαίτες, αναρχικούς και που πολλές φορές διογκώνονται [...] σχηματίζοντας επίφοβες δυνάμεις λεηλασίας και εξέγερσης, αντικαθιστά τώρα μια ομάδα σχετικά περιορισμένη και κλειστή από άτομα στα οποία ασκείται μια σταθερή επιτήρηση. Επιπλέον, είναι δυνατόν η συσπειρωμένη στα πλαίσια της αυτή εγκληματικότητα να διοχετευθεί προς τις μορφές εκείνης της ανομίας που είναι λιγότερο επικίνδυνες: αποθημένοι από τον καταπιεστικό έλεγχο στα έσχατα όρια της κοινωνίας, αναγκαζόμενοι να ζουν μέσα σε επισφαλείς συνθήκες δίχως κανένα σύνδεσμο με τον πληθυσμό που θα μπορούσε ενδεχομένως να τους υποστηρίξει (όπως γίνονταν άλλωστε με τους λαθρέμπορους και με ορισμένες ομάδες ληστών), οι εγκληματίες περιορίζονται μοιραία σε μιαν εντοπισμένη εγκληματικότητα, με ελάχιστη δύναμη έλξης, πολιτικά ακίνδυνη και χωρίς οικονομικές συνέπειες» (Φουκώ).

Μέσα απ' την κεντροκοποίηση του ρόλου της φυλακής μετά τη σωφρονιστική μεταρρύθμιση, δημιουργούνται τέσσερις αλληλεπιδρώντες πόλοι: η αστυνομική καταστολή και επιτήρηση, η δικαστική εξουσία, τα σωφρονιστικά ιδρύματα και η εγκληματικότητα. Μέσα σ' αυτό το αυτο-ενισχυόμενο παράδιδοτα τον στις φυλακές, όπου τον αποθηκεύουν για ένα χρονικό διάστημα, ώσπου να τον ξαναπαράδωσαν στην κοινωνία ως στυγματοποιημένο και εντοπισμένο εγκληματία, για να ξαναρχισοί ο ίδιος φαύλος κύκλος. Σ' αυτό το σύμπλεγμα, λοιπόν, διώκτες και διεκδικητές, τιμωρός και τιμωρούμενος, επιτηρητής και επιτηρούμενος, παρά την εμφανειακή αντιπαλότητα τους, στην πραγματικότητα συναποτελούν τους δυο αντίθετους πόλους της ίδιας μπαταρίας που τροφοδοτεί με ρεύμα την πολύπλοκη διαδικασία κοινωνικής πειθάρχησης. Η κατασκευασμένη εγκληματικότητα μέσα στην οποία εισχωρεί ο ευκαιριακός παραβάτης (συχνά και μέσω της τοξικοεξάρτησης – μιας ακόμα εξουσιαστικής διαδικασίας πειθάρχησης των κολασμένων) γίνεται όργανο εκτροπής και χειρισμού της ανομίας: «η εγκληματικότητα, αντικείμενο, ανάμεσα σε άλλα, της αστυνομικής επιτήρησης, είναι ένα απ' τα προνομιάχα όργανα της».

Με τον τρόπο αυτό αναδύεται μια "εξω-νόμημ" εξουσιαστική λειτουργία που όχι μονάχα οριοθετεί την προλεταριακή και λαϊκή παραβατικότητα μέσα σε ακίνδυνα για την εξουσία πλαίσια, αλλά επιπλέον αντέλγει απ' αυτήν και μια παράνομη αστυνομία, έναν εφεδρικό στρατό εξουσίας εξεθλωμένων λουμπενικών στοιχείων. Η εξουσία στρατολογεί απ' αυτήν τη δεξαμενή ρουφιάνους, συνεργαζόμενους, πληροφοριόδοτες και καταδότες, αλλά και τραμπούκους [3] ή απεργοσπάστες. Το πιο μεγάλο της, όμως, κατόρθωμα είναι η διοχέτευση της παραβατικότητας των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων σε ακίνδυνα για την εξουσία μονοπάτια, μέσα απ' τη σχεματοποίηση του εγκλήματος: οι χιλιάδες προληπτικά φάρμαγα στρέφουν κατά κανόνα την παραβατικότητα τους εναντίον της ίδιας τους της τάξης ή εναντίον της κατώτερης μικροαστικής τάξης (μικρομαγαζάτορες κλπ).

III

Η κατασκευή της σύγχρονης ελεγχόμενης εγκληματικότητας δε σημαίνει απαραίτητα

και πλήρη εξαφάνιση της πληθειακής και προλεταριακής παραβατικότητας με καθαρά ή καλυμμένα ταξικά χαρακτηριστικά. Υπάρχει ακόμα και η παραβατικότητα με υβριδικά χαρακτηριστικά: οι δυο μορφές παραβατικότητας (κοινωνική και αντικοινωνική) συνυπάρχουν πολλές φορές στα ίδια υποκείμενα, μέσα στην αντιφατικότητα τους.

Σήμερα, το παραβατικό προλεταριάτο είναι εγκλωβισμένο στην ελεγχόμενη εγκληματικότητα, με τον ίδιο τρόπο που το εργατικό προλεταριάτο είναι εγκλωβισμένο στη μισωτή εργασία. Όπως ο εργάτης μέσω της εργασιακής δραστηριότητας παράγει πλούτο για τα αφεντικά, έτσι και ο παράνομος μέσω της εγκληματικής δραστηριότητας παράγει τη διαδικασία κοινωνικής πειθάρχησης για την εξουσία. Όπως ο εργάτης πρέπει να στραφεί στην άρνηση εργασίας, έτσι και ο παράνομος πρέπει να στραφεί στην άρνηση του εγκλήματος. Πρέπει αμφότεροι, δηλαδή, να στραφούν στον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό, αν θέλουν να πραγματοποιήσουν την προσωπικότητα τους, καταστρέφοντας το κράτος, την ιδιωτική ιδιοκτησία, τη μισωτή εργασία και την εγκληματικότητα.

Όπως η αλλοτριωμένη και αλλοτριωτική εργασία παράγει ένα υποκείμενο αγώνα, έτσι και η εξίσου αλλοτριωμένη και αλλοτριωτική παρανομία, σε συνδυασμό με τις εσωτερικές αντιφάσεις του σωφρονιστικού συστήματος (άβλιες συνθήκες κράτησης, βαριές ποινές, ψυχοφθόρος εγκλεισμός κλπ), παράγουν ένα άλλο υποκείμενο αγώνα. Και με τα λόγια του Φουκώ: «Μέσα στην κεντρική και ομοκεντρομένη αυτήν ανθρωπότητα, αποτέλεσμα και όργανο περιπλοκων σχέσεων εξουσίας, τα καθυποταγμένα από πολλαπλά συστήματα "κάθειρξης" σώματα και δυνάμεις, αντικείμενα λόγων που και αυτοί είναι στοιχεία αυτής της στρατηγικής, αντιλαλεί καθαρά το μπουμπουνητό της μάχης».

Σημειώσεις

[1] Ο Μπελογιάννης εδώ αναφέρεται στην εξέγερση του 1834 εναντίον του Όθωνα, που αποτέλεσε και την αφετηρία της ληστοκρατίας στην Ελλάδα. Ο πόλεμος μεταξύ ληστών και συγκεντρωτικού κράτους γνώριζε πολλές ανακωχές, αφού οι ληστές συνήθως συμμετείχαν στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα: έτσι στη Θεσσαλία άνοιξαν οι φυλακές, ώστε να συμμετέχουν και οι ληστές στην εξέγερση του 1854, και στη Μακεδονία δίπλα στους αξιωματικούς του ελληνικού στρατού, πολέμησαν ισχυρές συμμορίες ληστών.

[2] Ένα από τα μεγαλύτερα ολισθήματα ενός αναρχίζοντος υπερ-ατομικισμού είναι το έντονο φλερτ μ' αυτό το παράνομο Κεφάλαιο και τους θιασώτες της μαύρης συσσώρευσης, πάνω στη σαθρή βάση ενός επιφανειακού αντιπτατικού – αντισωφρονιστικού λόγου και μιας περί "ελευθερίας" απεραντολογίας για όλες τις χρήσεις. Είναι σαφές πως η έλλειψη οποιασδήποτε, έστω και στοιχειώδους, ταξικής ανάλυσης οδηγεί σε τέτοιου είδους στρεβλώσεις. Ωστόσο, οι στρεβλώσεις αυτές δεν είναι προνόμιο μονάχα του υπερ-ατομικισμού: ο άκρατος υποκειμενισμός της μαρξιστολενινιστικής οργάνωσης "Ανάρτικο Κόμμα", που οδήγησε την ένοπλη αυτή σχέση απ' τηνγκαλιά της ιταλικής μαφίας στη θεαματική αυτοανάφλεξη, έχει να μας προσφέρει πολλά ιστορικά διδάγματα...

[3] Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα στρατολόγησης τραμπούκων απ' τον υπόκομο, είναι η δολοφονία του αριστερού βουλευτή Γρηγόρη Λαμπράκη απ' το καραμανλικό παρακράτος της Ε.Ρ.Ε.

✎/ Πολύκαρπος Γεωργιάδης Φυλακές Κέρκυρας, Μάρς 2012

το πείραμα της εργασιακής καταστολής και οι εργατικές αντιστάσεις

Τα Εργατικά Κέντρα είναι οι χώροι που στεγάζουν κατά βάση τις δραστηριότητες των θεσμικών συνδικαλιστικών οργάνων. Αυτών δηλαδή που επιδίδονται σε πρωτοφανή απραγία, παίζοντας ξεδιάντροπα το παιχνίδι των εργοδοτών και εγκαταλείποντας ουσιαστικά τους εργαζόμενους, μη παρέχοντάς τους καμιά απολύτως στήριξη. Είναι οι εκπρόσωποι ενός συνδικαλισμού, που σε απόλυτη συνεργασία με το καθεστώς έχει αναλάβει να διαφυλάξει με κάθε κόστος την κοινωνική ειρήνη. Την ειρήνη δηλαδή μεταξύ εκμεταλλεόμενων και εκμεταλλευτών, ακριβώς την εποχή που το κεφάλαιο και το κράτος έχουν κηρύξει γενικευμένο πόλεμο σε εμάς. Σε αυτόν τον ταξικό-κοινωνικό πόλεμο οι εργατοπατέρες έχουν αποφορτιστεί από τη μία το ρόλο του αναχώματος και της εκτόνωσης των κοινωνικών εκρήξεων, και από την άλλη το ρόλο του διαμεσολαβητή για την νομιμοποίηση των απαιτήσεων των αφεντικών. Είναι αυτοί οι συνδικαλιστές που **ξεπούλησαν τα όνειρα μιας ολόκληρης κοινωνίας, σπράχνοντάς την στο περιθώριο της ζητνιαίας και της συνδιλλάλης. Είναι αυτοί, που συνάνεσαν στις μειώσεις μισθών και συντάξεων, στην απελευθέρωση των απολύσεων, στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και σε όλους αυτούς τους σχεδιασμούς του καπιταλισμού με στόχο την ανακατανομή του πλούτου, την αναδιοργάνωση της κοινωνίας, την προλεταριοποίηση της, την πορεία προς την εξαθλίωση και τη μιείρια.**

Αυτόν τον χώρο όμως, θεωρούμε ότι έχουμε κάθε λόγο να διεκδικούμε, να χρησιμοποιούμε, και εν τέλει να επανακαταλάβουμε και επανοικειοποιηθείμεσαν εργαζόμενοι, μακριά από τούξες πουλήμενους εργατοπατέρες.

Τα Εργατικά Κέντρα πρέπει να ξαναγίνουν χώροι εργατών

Μπορεί λοιπόν, να ξεκινάμε από διαφορετικές αφετηρίες, μπορεί να έχουμε κάνει διαφορετικές επιλογές απέναντι στη ζωερή αυτή πραγματικότητα, είμαστε όμως εμείς αυτοί που βρισκόμαστε συνεχώς σε θέση μάχης. Μια θέση που ορίζεται άλλοτε από την ταξική μας συνείδηση σαν προλετάρια και άλλοτε από την πολιτική μας διαδρομή σαν αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Για εμάς οι εργατικοί αγώνες αποτελούν την αρχή του δρόματος και εντάσσονται στον συνολικό αγώνα ανατροπής του καπιταλιστικού κόσμου.

Σαν αναρχικοί στηρίζουμε εργατικούς αγώνες και συμμετέχουμε σε αυτούς – όντας εργαζόμενοι αρκετοί από εμάς - όχι απλά διεκδικώντας μία βελτίωση, μέσα σε συνεχνιακά πλαίσια, των συνθηκών εργασίας. Αλλά ούτε διεκδικώντας και μια επιστροφή στην κανονικότητα της προηγούμενης 20ετίας. Οι εργατικοί αγώνες από τη μεριά μας είναι βασικό κομμάτι του συνολικότερου αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, που εμπιρεύει την οριστική κατάρχιση της μισωτής εργασίας ως τρόπο παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών, και την ανάδειξη ενός άλλου οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου ικανοποίησης των αναγκών της κοινωνίας.

Παρόλα αυτά, δεν μπορούμε να συμπορευόμαστε μόνο με αυτούς που εντορνείζονται αποκλειστικά και εξ' ολοκλήρου τις δικές μας αντιλήψεις. Ο αγώνας για ένα καλύτερο μεροκάματο όσο περιορισμένος, ως προς τα πρότάγματά του, και αν φαίνεται, ωστόσο μιας και τις περισσότερες φορές συνοδεύεται και από μερικά άλλα χαρακτηριστικά, κάθε άλλο παρά αδιάφορους μας αφήνει. Έτσι, βλέπουμε ότι οι περισσότεροι εργατικοί αγώνες που έχουν ξεσπάσει, εμπιρεύουν πάντα το βασικό πρόταγμα της

αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζόμενων, προσπαθώντας όχι μόνο να σταθούν στο πλευρό συναδέλφων τους, αλλά κυρίως με στόχο να χτυπήσουν τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Παρατηρούμε επίσης και σημαντικές προσπάθειες για οργάνωση των εργατών από τα κάτω, μακριά από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Και τέλος, σχεδόν παντού γίνεται αντιληπτό ότι υπάρχει ανάγκη για έναν ευρύτερο ταξικό και κοινωνικό αγώνα, καθώς το πρόβλημα δεν είναι ατομικό ή κλαδικό, αλλά συνολικά πρόβλημα της κοινωνίας, προερχόμενο από τους σχεδιασμούς κυβερνήσεων και αφεντικών. Τέτοια ποιοτικά χαρακτηριστικά εμφανίστηκαν και στις απεργίες στην Αριόδη αλλά και στην Ανακύκλωση, με την Ανακύκλωση να έχει το επιπλέον αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της συμμετοχής πολλών μεταναστών διαφορετικής καταγωγής στην απεργία.

Το επίπεδο της ζωής μας λοιπόν, γυρνά 60 χρόνια πίσω και ένας θαυμαστός καινούριος κόσμος ανατέλλει στο Νταγόλο της απαγόρευσης, του φόβου, της τρομοκρατίας, της ανασφάλειας, της ρουφιανίας, της απομόνωσης, του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Η μόνη εφικτή λύση είναι η επανάσταση, το γκρέιμα της κρατικής εξουσίας.

Οι εξεγερμένες συνειδήσεις είναι ο εφιάλτης τους, γι' αυτό και η καταστολή αναβαθμίζεται και η ένοτολη κρατική βία σκληραίνει καθημερινά, διεκδικώντας την επίθεση στον κόσμο της εργασίας και στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα.

Για όλους εμάς, δεν έχουν απομείνει και πολλές επιλογές. Τώρα που αυτοί μας σπράχνουν πίσω, εμείς πρέπει να πάμε μπροστά. Όχι για να ζητήσουμε τα ψυχάλο που μας πετάνε, αλλά για να επιβάλλουμε το αυτονόητο : Το δικαίωμα στην ελευθερία, την ισότητα τη δημιουργία!

Ήρθε η ώρα να πάρουμε πίσω αυτά που μας κλέβουν κάθε μέρα. Η διάχτην δυσαρέσκεια και αγανάκτηση να μετατραπουν σε ταξική οργη και επαναστατική συνείδηση, που θα πνίξει τον χρεοπωλώτατος κόσμο των αφεντικών, του εμπροεψιάματος, της εκμετάλλευσης και της υποταγής.

Να οργανωθούμε στους χώρους δουλειάς, μακριά από τον ξεπουλημένο κρατικό συνδικαλισμό. Να πάρουμε την παραγωγή στα χέρια μας, δημιουργώντας κολεκτίβες και συνεταιριστικές ενώσεις. Να φτάσουμε στο σημείο να καλούμε μόνοι μας και ακηθεμόνευτα Γενικές Απεργίες Διαρκείας, που θα παραλύσουν τον καπιταλισμό και θα αναγάγουν την αυτοοργάνωση, την απελευθέρωση και την αλληλεγγύη σε βασικές αξίες στη ζωή μας.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΥΣ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΚΑΙΑ ΤΩΣ, ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΟ Ι Ο Ν Ι Ν Ι Κ Η Ε Π Α Ν Α Σ Τ Α Σ Η Κ Α Ι ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ομάδα εργασίας για τη δημιουργία της εκδήλωσης, Κατάληψη Ευαγγελισμού, Θεοτοκοπούλου 18

** Απόσπασμα από την εισήγηση της εκδήλωσης στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου στις 07/06/2012 με τίτλο στα πλαίσια των δεκαήμερων εκδηλώσεων της Κατάληψης Ευαγγελισμού*

Υγράμμα από έναν αουτουριανό ανθρακωρύχο

τον κατακλύζουν. Παρά την εκβιομηχάνιση, η οποία υποτίθεται ότι δημιουργεί σταθερές θέσεις εργασίας ώστε να υπάρχει μέλλον στην περιοχή, δεν υπάρχει τίποτα.

2. Εκπλήσσομαι που τόσο πολλοί άνθρωποι μιλούν άσχημα γι αυτήν την επιδότηση, δεν ήθελα να το γράψω αυτό, αλλά επιδοτούνται κι άλλοι τομείς όπως η κτηνοτροφία, η γεωργία, η αλιεία και πολλοί ακόμα που δεν έχω όρεξη να αναφέρω, αλλά εγώ προσωπικά είμαι χαρούμενος γι αυτό, προτιμώ να ενισχύονται οι εργαζόμενοι παρά οι chorizos (στυμ: ισπανικό αλλαντικό, μεταφορικά: οι κλέφτες, οι μαφιόζοι) που μας ληστεύουν κάθε μέρα.

3. Με το πέρασ του εμφυλίου πολέμου, φαίνεται πως πολλοί δε γνωρίζετε ότι ήταν οι ανθρακωρύχοι που εργαζόνταν μια επιπλέον ώρα αμισιθι κάθε μέρα για πολύ καιρό, ώστε να αποκαταστήσουν τις καταστrophές του φρανκισμού στη χώρα, όταν στα ίδια μας τα σπίτια δεν είχαμε καλά-καλά να φάμε.

4. Το έτος 1962, οι ανθρακωρύχοι ξεκίνησαν μιαν απεργία που εξαπλώθηκε σ' όλη την Ισπανία, και στην οποία κατακτήθηκαν πολλά απ' τα δικαιώματα που όλοι οι ισπανοί έχουμε σήμερα και προσπαθούν να μας τα πάρουν πίσω. Στην απεργία αυτή, είχαμε πολλούς τραυματίες, συλληφθέντες, πεινασμένους και εξορισμέους σε άλλες επαρχίες της Ισπανίας, μακριά απ' τις οικογένειές τους, που άρχισαν να επιστρέφουν μόλις το 1980.

5. Όσον αφορά την πρόωγη συνταξιοδότηση, είναι μύθος πως οι ανθρακωρύχοι βγαίνουν στη σύνταξη στα 40, με εφάπαξ ανάλογο του να πιάναμε τον πρώτο λαχνό στο λαχείο. Η πραγματικότητα είναι διαφορετική, οι άνθρωποι που συνταξιοδοτούνται νωρίς έχουν ήδη προκαταβάλει 50% αυξημένες εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, ούτως ώστε για κάθε διετία εργασίας, πληρώνουν εισφορές για ένα ακόμη έτος, έτσι για να παράδειγμα, εγώ που εργάστηκα 25 χρόνια, έχω πληρώσει κοινωνική ασφάλιση για 37μισυ χρόνια. Πιστεύει κανείς από σας ότι θα ήθελα να πληρώνει όσα εμείς σ' αυτήν την κοινωνική ασφάλιση;

6. Ο λιθάνθρακας που εισάγεται απ' το εξωτερικό είναι

σύμφωνα μ' εσάς φθηνότερος απ' τον εγχώριο, προσωπικά δεν είμαι καθόλου πεπεισμένος γι αυτό, όμως ας δεχθούμε ότι έχετε δίκιο. Θέλετε λοιπόν να μας βλέπετε να δουλεύουμε σα σκλάβοι όπως στις χώρες αυτές; Εγώ δεν το θέλω αυτό για κανέναν εργάτη στον κόσμο. Αυτά που θα σας γράφω τώρα είναι πραγματικό-τητα, έχω δουλέψει με συναδέλφους απ' την Τσεχία και την Πολωνία, όταν ήρθαν μερικοί στις Αυστρίας, κι όταν μπήκαν στα καταστήματα να ψωνίσουν τα είχαν παίζει, επειδή μπορούσαν να αγοράσουν κάποια ψυλοπράγματα που στις χώρες τους ήταν όμως αδιανόγητα. Τα πρώτα χριστούγεννα που πέρασαν μαζί μας, κρατούσαν στο κάθε χέρι κι από ένα μαντολάτο...

Τους ρωτήσαμε γιατί αυτό, και μας εξήγησαν πως στις χώρες τους δεν θα άντεχαν με τίποτα οικονομικά να το αγοράσουν, επειδή οι μισθοί τους τους έφταναν ίσα-ίσα για ένα πιάτο φαί, κι αυτό φτωχικό. Θέλω να πω εδώ ότι αν δεν υπερασπιτούμε τα δικαιώματά μας, θα ισχύει σύντομα και για μας το ίδιο.

7. Όσον αφορά τα οδοφράγματα στους αυτοκινη-τοδρόμους, θα ήθελα να απαντήσω σ' όλους εκείνους που διαμαρτύρονται επειδή οι ανθρακωρύχοι τους εμποδίζουν να πάνε στη δουλειά ή στη σχολή τους, και λένε πως οι οι ίδιοι αν έχουν προβλήματα στη δουλειά τους, δεν πάνε να "ενοχλούν" άλλους στην εργασία τους. Θα πώ ότι κάθε φορά που κάποιοι συναδέλφοι από άλλους χώρους εργασίας μας ζήτησαν βοήθεια για να υπερασπιστούν τις θέσεις τους, σταματήσαμε τη δουλειά μας για ολόκληρα 24ωρα, στηρίζοντάς τους είτε βρίσκονταν στη χώρα είτε στο εξωτερικό. Όταν απεργούσαν οι Άγγλοι ανθρακωρύχοι, σταματήσαμε την εργασία μας και μαζέψαμε χρήματα για να στείλουμε στις οικογένειές τους για να μην πεινάσουν. Αμφιβάλλει κανείς ότι δε θα ενωθούμε με οποιονδήποτε κλάδο βάλλεται; Αλλά φαίνεται πως σήμερα είναι ξεπερασμένο να ζητάς τη βοήθεια των άλλων. Κι όμως, το να βοηθάμε ο ένας τον άλλον είναι κάτι θεμελιώδες, ενώ το να τρωγόμαστε ο ένας με τον άλλον ως συνήθως, είναι κάτι που οφελεί μόνο αυτούς που βρίσκονται από πάνω μας.

Αν όλοι οι Ισπανοί εργαζόμενοι ήταν τόσο ενωμένοι όσο οι ανθρακωρύχοι, οι κυβερνώντες αυτής της χώρας θα το σκέφτονταν πολύ καλά προτού προχωρήσουν στις

περικοπές που τώρα κάνουν χωρίς δεύτερη σκέψη, μπορώ να σας διαβεβαιώσω γι αυτό. Σκεφτείτε λοιπόν ποιός πραγματικά σας εμποδίζει να πάτε στη δουλειά ή στη σχολή σας, ποιός είναι αυτός που απολύει εργαζομένους και πραγματοποιεί περικοπές στην εκπαίδευση, δεν είναι άλλοι απ' τους πολιτικούς μας.

Θα ήθελα επίσης να πω σ' αυτός που λένε ότι πρέπει να πάμε να διαμαρτυρηθούμε στην Μαδρίτη αν θέλουμε, στις πόρτες του υπουργείου και να τους αφήσουμε αυτούς "στην ησυχία τους", ότι αυτό το έχουμε κάνει προ πολλού, αλλά η λογοκρισία των ΜΜΕ φροντίζει να μην ενημερώνει με διαφάνεια για τίποτα.

Πιστεύω ακράδαντα ότι ένας εργαζόμενος που υπερασπίζεται τα δικαιώματά του δεν είναι τρομοκράτης, όπως μας αποκαλούν σήμερα επειδή αγωνιζόμαστε για τη ζωή των οικογενειών μας.

Σας καλώ όλους να βγείτε απ' τα σπίτια σας και να υπερασπιστείτε τις ζωές όλων μας. Όσο μας κρατούν κλεισμέ-νους στο σπίτι, τους επιτρέπουμε να μας ριξούν λίγο-λίγο, μέτρα μετά από άλλα μέτρα, στην πείνα.

Θέλουν τα παιδιά σας και τα παιδιά μας να μείνουν αμμόφορα σαν εμάς, που βλέπαμε τους τοίχους των σχολείων περισσότερο απ' έξω παρά από μέσα, καθώς ένας αμμόφορτος άνθρωπος είναι πιο εύκολο να υποταχθεί.

Να ενημερώνεστε, να αμφισβητείτε τα πάντα όσα βλέπετε στην τηλεόραση, τώρα που έχετε το διαδίκτυο, τα κινητά τηλέφωνα, μπορείτε μ' αυτά να είστε σε συνεχή επαφή, να οργανώνεστε με όποιον τρόπο επιθυμείτε, ειρηνικά, στα οδοφράγματα απευθείας, όπως και να 'χετε οργανωθεί! Θέστε στόχους και πραγματοποιήστε τους γρήγορα. Η κυβέρνηση κινείται κι αυτή πολύ γρήγορα όταν η κατάσταση είναι προς όφελός της και το ζέρετε. Αφαιρέστε τη λέξη "φόβος" και τη φράση "και τί θα αλλάξει μ' αυτό;" απ' το μυαλό σας και πάρτε το μέλλον σας στα χέρια σας.

Αν κάποιος δεν καταλαβαίνει οτιδή-που απ' όσα έγραψα ή έχει κάποια συγκεκριμένη ερώτηση, ευχαριστώ να μπορώ να σας απαντήσω.

Πολλές ευχαριστίες σε όλους και όλες που μας στηρίζουν από κάθε επαρχία της χώρας και από άλλες χώρες.

Χαιρετισμούς!

Juan Jose Fernandes.

Rioters.info

Matthias Sindelar

κάτι πολύ πιο οπουδαίο από ένας μεγάλος σεντιερ φορ

Στην εποχή της πλήρους εμπρευ-ματοποίησης του ποδοσφαίρου – και του αθλητισμού γενικότερα – όπου η δουλική συμπόρευση με τις επιταγές και τις αξίες της κυριαρχεί απόλυτα, στάσεις αξιοπρέπειας και αντίστασης αθλητών απέναντι στην κρατούσα κατάσταση είναι σχεδόν ανύπαρκτες και φαντάζοιιν ως εξωπραγματικές. Μια τέτοια ιστορία, αλλά απ’ τα παλιά, είναι και η στάση (ζωής τελικά, όπως αποδείχτηκε) του αυστριακού ποδοσφαιριστή Ματίας Ζιντελαρ. Μια ιστορία, που όπως και οι άλλες λίγες παρόμοιες που μας έρχονται απ’ το παρελθόν, έχει περιέλθει στην σφαίρα του μύθου και τείνει να ξεχαστεί σήμερα. Η υπενθύμισή της (τους) χαλάει τη σούπα ότι δήθεν στο χώρο του αθλητισμού δεν χωράνε οι πολιτικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις και ότι είναι μόνο ένα θέαμα (όπου όμως παίζονται πολλά πολλά φράγκα, ε κύριοι!). Να θυμηθούμε μόνο ότι πριν λίγους μήνες έτρεχαν να καταβέσουν απ’ τις κερκίδες τα πανύ δυ έγραφαν ενάντια στα μνημόνια. Αλλά ες ξαναγυρί-σουμε στον Ζιντελαρ.

Γεννήθηκε το 1903 στο Κοσλόφ της σημερινής Τσεχίας που τότε ακόμα αποτελούσε μέρος της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας. Σύντομα η οικογένειά του – πιθανόν εβραϊκής καταγωγής – ήρθε στη Βιέννη. Ο πατέρας του σκοτώθηκε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και ο μικρός Ματίας βγήκε στη βιοπάλη. Εκεί, στην ομάδα της γειτονιάς του άρχισε να ξεχωρίζει για το ταλέντο του και το 1924 μεταγράφηκε στην Λούστρια Βιέννης.

Οι περιγραφές της εποχής σχετικά με το φανταστικό ποδοσφαιρικό του ταλέντο αναφέρονται σ’ έναν παίχτη λεπτοκαμωμέ-νο και ντελικάτο, «αεράτο» με αρμονικές-δαντελένιες κινήσεις και ντριπλέρ με άριστη τεχνική κατάρτιση, που έβλεπε γρήγεδο και ως σέντερ φορ σκόραρε συχνά και με θεαματικό τρόπο. Για όλα αυτά τον αποκαλούσαν “Μότσαρτ των γηπέδων”. Χαρακτηρίζεται ως ένας απ’ τους καλύτερους ποδοσφαιριστές στον κόσμο προπολεμικά, αν όχι ο καλύτερος. «Το γκολ του Ζιντελαρ ήταν ένα έργο τέχνης που κανείς πριν ή μετά απ’ αυτόν δε θα μπορούε ν’ αντιγράψει. Ο κόσμος στο Λονδίνο σιώπηθηκε όρθιος για να το χειροκροτήσει και κάθισε ξανά μετά από 20 λεπτά». Λόγια του Βέλγου διατητήτη που δημήθηνε τον αγώνα Αγγλίας-Αυστρίας (4-3) το ’32, για το γκολ που έβαλε ο “Μότσαρτ” περνώντας σχεδόν όλη την αντίπαλη ομάδα! Ο Μαραντόνα αργότες ακόμα!

Με ηγέτη τον ίδιο και μαζί με άλλους μεγάλους αυστριακούς παίχτες της εποχής σχημάτισαν την Wunderteam (Βούντερτμ-ομάδα όνειρο) της εθνικής Αυστρίας της δεκαετίας του ’30. Εκεί ήταν που διέπρεψε ο Ζιντελαρ ως ποδοσφαιρι-στής και ως άνθρωπος. Αυτή η ομάδα ήταν φυσικά μια απ’ τις καλύτερες στον κόσμο ομαδικής αυτοκτονίας προκειμένου να διαμαρτυρηθούν για τις αντίξοες εργασιακές συνθήκες και για το χαμηλό επίπεδο των αμιβιβών. Η διαπίστωση αυτή έρχεται να προστεθεί στα ευρήματα της Κινεζικής Ιατρικής Εταιρείας (ΚΙΕ), η οποία ανακάλυψε πριν από ένα χρόνο, πως εργαζόμενοι γραφείου υποφέρουν από υπερκόπωση λόγω πολλών ωρών καθημερι-νής αποσάθρωσης. Η ΚΙΕ έδειξε επίσης στη δημοσιότητα τους ενένα εργασιακούς τομείς, όπου οι Κινέζοι υπάλληλοι υποφέρουν πιο πολύ από κόουραση. Κατά σειρά, οι ενένα τομείς είναι: κατασκευαστικός, οικονομικός, παιδεία, ΜΜΕ, νομικός, πληροφορική, διαφήμιση, υπηρεσίες εξυπρέτησης καταναλωτών και μμοειτικές επιχειρήσεις.

Matthias Sindelar

κάτι πολύ πιο οπουδαίο από ένας μεγάλος σεντιερ φορ

πολλοί «δημοκράτες» πριν –αλλά και μετά– απ’ αυτούς, έτσι και οι φασίστες χρησιμοποίησαν το ποδόσφαιρο για να προβάλλουν τα ιδανικά της ανωτερότητας της φυλής και του έθνους, του μιλιταρισμού και του ανδρικού τσαμπουκά.

Το ’38 είναι το μεγάλο φαβορί για την κατάκτηση του Μουντιάλ της Γαλλίας. Αλλά λίγους μήνες πριν την έναρξή του ο Χίτλερ εισβάλει στη Αυστρία και την προσαρτά εν ονόματι της εθνικής ολοκλήρωσης του γερμανικού έθνους! Οι αυστριακοί διεθνείς, λοιπόν, μπορούν να συμμετάσχουν μόνο με την ομάδα της ναζιστικής Γερμανίας. Κορυφαιοί παίχτες όπως οι Μπίνερ, Μπίκαν, Γερούσλεμι και Ζιντελαρ το αρνούνται. Οι Ναζί, γνωρίζο-ντας ότι με την συμμετοχή τους έχουν μεγάλες πιθανότητες να πάρουν τον τίτλο

και θέλοντας να εκμεταλλευτούν πολιτικά ένα τέτοιο γεγονός, προσπαθούν να τους δελεάσουν με χρήμα, φήμη και αξιώματα, αλλά συναντούν ξανά την άρνηση. Λίγους μήνες αργότερα, οι Ναζί κάνουν μια τελευταία προσπάθεια να προσεταιριστούν

ΦΙΛΑΘΛΗΤΙΚΑ

Παρίσι 1968:

Το ποδόσφαιρο στους ποδοσφαιριστές

Στην παρισινή εξέγερση του Μάη του ’68, όταν χιλιάδες εργάτες απεργούσαν, οι φοιτητές είχαν καταλάβει τα πανεπιστήμια, ο πρόεδρος είχε εγκαταλείγει τη χώρα και η Γαλλία βρισκόταν στο χείλος της επανάστασης, οι ποδοσφαιριστές δεν μπορούσαν να μείνουν εκτός της κατάστασης. Ποδοσφαιριστές κατέλαβαν και κεντρικά γραφεία της Γαλλικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας και εξέδωσαν μια ανακοίνωση:

«Εμείς, οι ποδοσφαιριστές, που ανήκουμε σε διαφορετικές ομάδες της επικράτειας του Παρισιού, αποφασίσαμε να καταλάβουμε τα κεντρικά γραφεία της Γαλλικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας. Όπως ακριβώς οι εργάτες καταλαμβάνουν τα εργοστάσιά τους και οι φοιτητές τις σχολές τους. Γιατί;

Για να επιστρέψουμε στους 600.000 ποδοσφαιριστές στη Γαλλία και στους χιλιάδες φίλους τους αυτό που τους ανήκει: το ποδόσφαιρο, το οποίο τους καταλήστεψαν οι ποντίφικες της Ομοσπονδίας για να εξυψηφρήσουν τα εγωτιστικά τους συμφέροντα ως κερδοσκόποι του αθλητισμού...

Τώρα είναι στο χέρι σας, ποδοσφαιριστές, γυμναστές, προπονητές μικρών ομάδων, αμέτρητοι φίλοι και οπαδοί του ποδοσφαίρου, φοιτητές και εργάτες, να διατηρήσετε την ποιότητα του αθλήματός σας. αρκεί να ενωθείτε μαζί μας όστε...

- να απαιτήσουμε (μέσω δημοψηφίσματος των 600.000 ποδοσφαιριστών, που θα ελεγχθεί απ’ τους ίδιους) την άμεση παύση των κερδοσκοπών του ποδοσφαίρου και όσων προσβάλλουν την υπόσταση των ποδοσφαιριστών.

- ν’ απελευθερώσουμε το ποδόσφαιρο από την κηδεμονία του χρήματος των ελεεινών ψευτο-ενεργετών του, που είναι η ρίζα όλης της σήψης του ποδοσφαίρου. Και να απαιτήσουμε από το κράτος τις επιδοτήσεις που παραχωρεί σε όλα τ’ άλλα αθλήματα και τις οποίες οι ποντίφικες της Ομοσπονδίας δε διεκδίκησαν ποτέ.

Για να παραμείνει το ποδόσφαιρο δικό σας, σας καλούμε να έρθετε χωρίς καθυστέρηση στα κεντρικά γραφεία της Ομοσπονδίας, η οποία έγινε ξανά τέγγη σας, στον αριθμό 60 της λεωφόρου Ιενά στο Παρίσι.

Ενωμένοι, θα κάνουμε πάλι το ποδόσφαιρο αυτό που ποτέ δεν έπρεπε να σταματήσει να ’ναι – το άθλημα της χαράς, το άθλημα τα κελύσματα των κυρίαρχων ιδεολογικών σειρήνων της κάθε εποχής. Τέτοιες στάσεις έχουν να μας πουν πολλά σήμερα, γι’ αυτό και πρέπει να τις ανασφύριμε απ’ τη λήθη και να τις μετατρέψουμε σε μνήμη.

Ποδοσφαιρική Επιτροπή Δράσης

μπφρ. λισσασαμένοι προλετάριοι

Contra info -(μεταφραστικό δίκτυο ανηπληροφόρησης)-

http://gr.contrainfo.espin.net/

Καναδάς Ποινικοποίηση των ιδεών, διαδλωσεων και της μάσας

Εν μέσω της μεγαλύτερης φοιτητικής κινητοποίησης της ιστορίας του Καναδά οι κυβερνήσεις, σε όλα τα επίπεδα (ομοσπονδιακή, επαρχιακή και τοπική αυτοδιοίκηση) περνούν νόμους που ποινικοποιούν τις ιδέες και τις διαδηλώσεις.

Συγκεκριμένα, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση περνά νόμο που τιμωρεί με 10 χρόνια φυλάκιση την κάλυψη του προσώπου διαδηλωτών, είτε είναι με μάσκα, είτε με φουλάρι, είτε με ιατρική μάσκα. Οι παραβάτες θα τιμωρούνται με 10 χρόνια φυλάκιση.

Η επαρχιακή κυβέρνηση περνά νόμο όπου:

Υποχρώνει τους φοιτητές να επιστρέφουν στην τάξη με την απειλή φυλάκισης και εξαντλητικών προσημών,

Ποινικοποιεί την συμμετοχή σε διαδηλώσεις που δεν έχουν "εγκριθεί" από την αστυνομία και τιμωρεί τους οργανωτές (ακόμη και μέσω Facebook) με 150 χιλιάδες \$ πρόστιμο εάν είναι συνδικάτα ή ενώσιες και με 35000\$ εάν είναι φυσικά πρόσωπα. Οι συμμετέχοντες τιμωρούν-ται με πρόστιμα έως 5000\$.

Γαυτοχρόνος ποινικοποιείται και το να δείχνεις ότι "συμπαρστέκεσαι" σε διαδηλωτές. Π.χ. εάν έχεις διακριτικά επάνω σου που είναι τα ίδια με αυτά ανθρώπων που συμμετέχουν σε συγκεκριμένη διαδηλώ-ση, τότε μπορείς να τιμωρηθείς ακόμη κι αν δεν συμμετείχες απευθείας σε αυτήν. Στο Κεμπέκ οι ποίμε

εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου φορά στο πέτο ένα κόκκινο τετράγωνο/καρφίτσα το οποίο είναι το σύμβολο της φοιτητικής κινητοποίησης. Αυτοί οι άνθρωποι θα θεωρούνται στο εξής συμμετέχοντες σε παράνομες κινητοποιήσεις.

Απαγορεύεται η συνάθροιση πάνω από 9 άτομα χωρίς άδεια από την αστυνομία. Εάν 10 άτομα μαζευτούν για οποιονδήποτε λόγο, πρέπει να ειδοποιηθούν την αστυνομία και να τους ενημερώσουν για το που θα βρίσκονται και ποια στιγμή.

Η δημοτική αρχή του Μόντρεαλ πέρασε νόμο που ποινικοποιεί την κάλυψη του προσώπου, την συμμετοχή σε διαδηλώσεις που δεν έχουν ενημερώσει για την πορεία τους την αστυνομία και την χρήση μάσκας σε οποιαδή-ποτε περίπτωση.

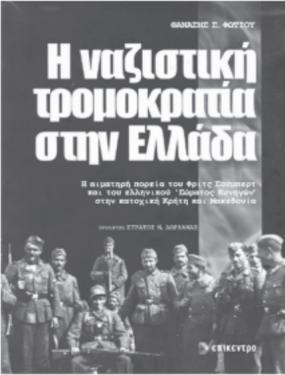
Η δικτατορίες με δημοκρατικά προσώπεια όταν βρίσκονται αντιμέτωπες με πραγματικές απειλές για την επιβίωση τους αναγκάζονται να βγάλουν τα προσώπεια και να δείξουν ποιοι πραγματικά είναι. Εδώ στο Κεμπέκ οι φοιτητές αναγκάσαν τη κυβερνήσεις να ρίξουν τις μάσκες και να δείξουν το πραγματικό τους ολοκληρω-τικό, φασιστικό πρόσωπο. Ταυτοχρόνος αναγκάσαν με τις δράσεις τους πολλούς πολιτές να βγάλουν στην επιφάνεια τα φασιστικά πιστεύω τους κλώνοντας την κυβέρνηση να στείλει τον στρατό για να σταματήσει η απεργία και να απαγορευσει κάθε συγκέντρωση και απεργία.

Η μετωπική σύγκρουση φασισμού-ανθρώπιμού έχει ξεκινήσει και κανείς δεν θα μείνει αλώβητος.

«η ναζιστική τρομοκρατία στην Ελλάδα»

Η αιματηρή πορεία του Φριτς Σούμπερτ και του ελληνικού «Σώματος Κυνηγών» στην κατοχική Κρήτη και Μακεδονία.

Θανάσης Σ. Φωτίου εκδόσεις: *Επίκεντρο*

πολιτών στην Κρήτη και στη Μακεδονία για να επιβάλει τη Νέα γερμανική Τάξη.

Ο Θανάσης Φωτίου αποπειράται με τη παρούσα μελέτη, η πρώτη για το θέμα, την αποδόμηση του μύθου στηριζόμενος σε στέρεο πραγματολογικό υλικό, προϊόν πολύχρονης έρευνας που συνίσταται τόσο σε γραπτές όσο και σε προφορικές πηγές. Κυρίως, όμως, επιχειρεί στο μέτρο του δυνατού την ένταξη του Γερμανού επιλοχία μέσα στο ιστορικό πλαίσιο της τραγικής εκείνης περιόδου και την αποκάλυψη αγνώστων μικρών και μεγάλων γεγονότων που αφορούν το βίο και τη δράση του αμοιόβου Επιλοχία και των στεγνών συνεργατών του.

Για τον διαβόητο λοιπόν Σούμπερτ, κυκλοφόρησαν πολλές ιστορίες στους τόπους όπου έδρασε. Το όνομά του έγινε συνώνυμο του απόλυτου Κακού και οι άνθρωποι που συνεργάστηκαν μαζί του και συμμετείχαν στις ομάδες του θεωρήθη-καν η απόλυτη κατάντια για Ελλάδα. Ως και σήμερα σε περιοχές της Κρήτης ο χαρακτηρισμός «σουμπερίτης» είναι βρισιά συνώνυμη με την προδοσία και τη βαναυσότητα.

Το βιβλίο είναι χωρισμένο σε τέσσερις ενότητες. Στην πρώτη και μεγαλύτερη παρουσιάζεται η σταδιοδρομία του δεκανέα Σούμπερτ, ο οποίος, από μεταφραστής και κατάσκοπος, εξελίχθηκε σε έναν πανίσχυρο διοικητή σώματος στην περίοδο 140-150 ανδρών. Ο Σούμπερτ παρέμεινε στην Κρήτη από τον Αύγουστο του 1941 ως τον Ιανουάριο του 1944. Σύμφωνα με την έρευνα του συγγραφέα, σε αυτό το διάστημα ο Σούμπερτ πρόλαβε να εμπλακεί στην εκτέλεση άνω των 200 ατόμων και σε αναριθμητούς βασανισμούς σε αρκετές δεκάδες χωριά.

Το δεύτερο μέρος εξετάζει τη δράση του στη Μακεδονία, όπου βρέθηκε μετά την Κρήτη. Εκεί ο Σούμπερτ έδρασε ιδιαίτερα στα χωριά της Χαλκιδικής και στην περιοχή της λίμνης της Βόλβης. Αφησε τη σφραγίδα του στα γερμανικά αντίποινα του Ασβεστοχωριου, στο ολοκαύτωμα του Χορτιάτη και στις θηριωδίες στην πόλη των Γιαννιτών.

Το τρίτο και το τέταρτο μέρος ακολουθούν τον Σούμπερτ από τη στιγμή της φυγής του από την Ελλάδα με τη γερμανική υποχώρηση ως την επιστροφή του, τη σύλληψή του στη Θεσσαλονίκη, τη δίκη και την εκτέλεσή του στη Θεσσαλονι-κη στις 22 Οκτωβρίου 1947.

Πέρα από την αφήγηση της αιματηρής διαδρομής του Φριτς Σούμπερτ, ο Θανάσης Φωτίου επιχειρεί να καταγράψει αυτούς που συμμετείχαν στις δολοφονικές ομάδες του και τα κίνητρα της συμμετοχής τους. Παρατηρεί ότι μια σειρά παρά-γοντες, όπως τα δίκτυα συγγένειας, προηγούμενες συγκρούσεις, τοπικές ή προσωπικές διαφορές και διάθεση για πλουτισμό, συνέργησαν στην απόφαση αυτή.

Το βιβλίο αποτυπώνει με συστηματικό-τητα και εξαιρετικά λεπτομερή τρόπο την τραγωδία μιας εποχής μέσα από την κτηνώδη δράση ενός εγκληματία πολέμου.

▲/ Α.Μελιγαλάς

Do It Yourself

μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

Dala Sun “Gegenschein”

Νέο (δύετο) άλμπουμ από τους πατριούς stoners Dala Sun με έναν δίσκο που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από ανάλογες μπάντες που κυκλοφορούν δίσκους σε πολυεθνικές και ανεξάρτητες εμπορικές εταιρίες. Κλασσικό stoner με doom καταβολές σε πιο γρήγορες ταχύτητες σε σχέση με τον πρώτο τους δίσκο “Sala Dun” κι εξίσου “βρώμικη” παραγωγή. Για την ιστορία ο τίτλος του δίσκου μεταφράζεται στην αστρονομία σαν το “αντιζωδιακό φως” (διεθνώς Gegenschein, από τον γερμανικό όρο) το οποίο είναι ένα αμυδρό διάχυτο φως που αυξάνει ελαφρώς την επιφανειακή λαμπρότητα του νυκτερινού ουρανού κατά την κατεύθυνση αντίθετα από τον

Ήλιο. Δεν γνωρίζω από αστρονομία και ούτε θα παραστήσω τον “ειδικό μουσικοκριτικό” ώστε να ντύσω με γλωσσικούς μανιερισμούς τη μουσική τους. Το Rock’n Roll ανέκαθεν ήταν μια “επικίνδυνη” μουσική για τη κυριαρχία και γι’αυτό την εμπορευματοποίησε, ώστε εκτός από το να την ελέγχει να της αποφέρει και κέρδη. Οι Dala Sun συμβάλουν μαζί με άλλες αντιεμπορευματικές μπάντες στο να το τοποθετήσουν πάλι εκεί ακριβώς που γεννήθηκε και ανήκει, στους δρόμους. Ο δίσκος όπως μας πληροφορεί η μπάντα κυκλοφορεί και σε μορφή 12” βινυλίου. Μπορείτε να κατεβάσετε τον δίσκο δωρεάν από το σάιτ της μπάντας στο link: http://dalasun.org/ ή να επικοινωνήσετε μαζί τους ώστε να σας τον στείλουν στο e-mail : dalasun@gmail.com

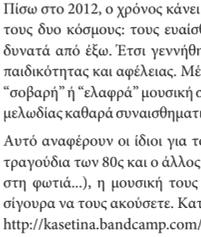

Timetrapp “who’s to blame”

Νέος δίσκος μετά από έξι χρόνια από το δυναμικό power trio των Αθηναίων Timetrapp. Διαφορετικοί ηχητικά προς το καλύτερο, προσεγγίζουν πιο Hard Rock “μονοπάτια” χωρίς φυσικά να εγκαταλείπουν το Hardcore στοιχείο που πάντα τους διέκρινε, με οξύ αγγλικό πολιτικό στίχο. Πολύ σημαντικό είναι επίσης το γεγονός ότι η μπάντα συμμετέχει μαζί με άλλες diy μπάντες στο αυτοοργανωμένο στούντιο-κολεκτίβα “ήχου-λόγου” όπου και ηχογραφήθηκε ο δίσκος με τη σημαντική βοήθεια στην ηχοληγία και στις μίξεις του Γιώργου Π. Κιθάριστα των “Χάσιμα”, ο οποίος εξελίσσεται σε έναν καταπληκτικό μηχανικό ήχου. Επαγγελματική ηχογράφηση και πάρα πολύ καλές συνθέσεις μας δίνουν ένα συνολικό αποτέλεσμα που που “κοντράρει” στα ίσα ανάλογες “επαγγελματικές” εμπορικές παραγωγές, αποδεικνύοντας ότι η αυτοοργανωμένη αντιεμπορευματική σκηνή δεν διακρίνεται ούτε από προχειρότητα ούτε από έναν “εμφθικό” ερασιτεχνισμό, αλλά προκαλεί τη μουσική καπιταλιστική βιομηχανία, δίνοντας την απάντηση ότι η καλή μουσική μπορεί να υπάρξει χωρίς τη “βοήθεια” της και τα εμπορικά της “παχιύνια”. Δυστυχώς όσο και αν έναξια δεν βρήκα κάποιο link για να κατεβάσετε τον δίσκο σε mp3 μορφή. Μπορείτε φυσικά να τον βρείτε σε καταλήψεις (και στη κατάληψη του Ευαγγελισμού) με ελεύθερη χρηματική συνεισφορά.

Κασετίνα I & II

“Το 2012, οι χαρακτήρες της ιστορίας μας - η Μαρία, ο Φίλης και ο Νίκος - βρίσκονται σε πόλεις μακρινές. Ηχογραφούν ήχους και μουσικές στη Νέα Υόρκη, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο. Πού βρίσκονταν, όμως, το 1992, είκοσι χρόνια πριν; Έπαιζαν με τις κασέτες τους, γραμμένες στο χέρι. Κασέτες που έφερνε ο μεγάλος ξάδερφος με μουσικές καινούριες. Στα ραδιόφωνα η ελληνική pop φωνάζε, αλλά οι χαρακτήρες της ιστορίας μας δεν άκουγαν - ανακάλυπταν τότε την dream pop και το shoegaze. Τους κρατούσε συντροφιά και τους ταξίδευε σε μέρη μακρινά, άγνωστα. Σ’ αυτά ίως που θα βρίσκονταν είκοσι χρόνια μετά.

Πίσω στο 2012, ο χρόνος κάνει τον κύκλο του και οι τρεις τους αποφασίζουν να φέρουν διπλα-δίπλα τους δυο κόσμους: τους εναίσθητους ήχους του δοματίου τους και του ραδιοφώνου που ερχόταν δυνατά από έξω. Έτσι γεννήθηκε η Κασετίνα: ένα project μνήμης και αναζήτησης της εσωτερικής παιδικότητας και αφέλιας. Μέσα στον αναδημιουργημένο χωροχρόνο της Κασετίνας, έννοιες όπως “σοβαρή” ή “ελαφρά” μουσική σταματούν να έχουν αξία και δίνουν τη θέση τους σε μια κατανόηση της μελωδίας καθαρά συναισθηματική.”

Αυτό αναφέρουν οι ίδιοι για το project τους, έχουνε βγάλει 2 δίσκους με δισκευές, ο ένας με pop τραγούδια των 80ς και ο άλλος με ροκ-πανκ τραγούδια (γενιά του χάους, πίσσα και πούπουλα, μωρά στη φωτιά...), η μουσική τους είναι ολιγον chill out, ολιγον μίνιμαλ, ολιγον ebm... αζίζει πάντως σίγουρα να τους ακούσετε. Κατέβαστε και τους δύο δίσκους των Κασετίνα δωρεάν από το σάιτ τους: http://kasetina.bandcamp.com/

▲/ Igitur

Indico “Πριν το τελευταίο σύμπτωμα”

Οι Indico είναι μια punk μπάντα με αρκετά hardcore περάσματα. Η μπάντα ξεκίνησε το 2006 στην Αθήνα και γίνονται τα πρώτα live. Το 2007 γίνεται η πρώτη επαφή με τις ηχογραφήσεις για το tribute cd των αντίδραση συμμετέχοντας με το “Ξανά στη ζωή”, μια συλλογή που εν τέλη δεν κυκλοφόρησε ποτέ . Το 2008 ηχογραφείται το πρώτο τους ομώνυμο mini cd και ακολουθεί μια σειρά live στην Αθήνα. Αποφασίζουν πλέον συνειδητά να κινηθούν αντιεμπορικά και αδιαμεσολάβητα και ξεκινάνε οι εμφανίσεις σε αυτοοργανωμένα πλαίσια. Μακριά δηλαδή από μαγαζιά και στηρίζοντας πλέον την DIY σκηνή σε στέκια καταλήψεις και ελεύθερους χώρους. Τέλη του

2010 κυκλοφορεί η δεύτερη δουλειά τους “Πριν το τελευταίο σύμπτωμα” και ακολουθούν πολλές συναυλίες σε Αθήνα και επαρχία. Μπορείτε να κατεβάσετε όλες τις δουλειές τους και τον τελευταίο δίσκο τους δωρεάν απο το σάιτ της μπάντας στο link: http://indico.espinblogs.net/ ενώ το cd υπάρχει και στο distro Της κατάληψης Ευαγγελισμού με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

▲/ Igitur

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι τα πράγματα συμβαίνουν έτσι από μόνα τους.

Συνηθίσαμε πια την άνιση οργάνωση του κόσμου που εξευτελίζει την ανθρώπινη ζωή και ανήκει στην αιώνια τάξη των ισχυρών.

Συνηθίσαμε πια ότι η αδικία είναι ένα πεπρωμένο που είμαστε υποχρεωμένοι ή να το δεχτούμε ή να το αποδεχτούμε.

Συνηθίσαμε πια να ακούμε τους ισχυρούς του πλανήτη να μας λένε ότι η αδικία είναι φυσικός νόμος.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι οι κατώτεροι οφείλουν αιώνια υπακοή στους ανώτερους τους, οι γυναικες οφείλουν απόλυτη υπακοή στους άνδρες, οι γεννημένοι κατώτεροι γεννήθηκαν για να υπηρετούν τους γεννημένους ανώτερούς.

Συνηθίσαμε πια να σκύβουμε το κεφάλι στις διαταγές των αφεντικών αποδεχόμενοι να δουλεύουμε όποτε αυτά θέλουν, με ότι αντίτιμο αυτά θέλουν, να μας πετάνε στον δρόμο όποτε αυτά θέλουν, χωρίς να διαμαρτυρόμαστε, να αντιστεκόμαστε, να έχουμε αντιρρήσεις, να θέλουμε μόνο ότι αυτά θέλουν.

Συνηθίσαμε πια να θεωρούμε ότι οι φτωχοί είναι φτωχοί επειδή έτσι το θέλησε η μοίρα τους, ότι είναι ανίκανοι να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που είναι, γιατί είναι γεννημένοι να χάνουν και αποκλειστικά υπεύθυνοι για τη κατάσταση τους.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι η διάσωση του περιβάλλοντος μπορεί να προέλθει μόνο από τις πολυεθνικές εταιρίες μέσω των εμπορικών επενδύσεων τους που καταληστεύουν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της γης, την εμπορική εκμετάλλευση του νερού, του αέρα, της τροφής και όποιος δεν έχει να τα αγοράσει να αντιμετωπίζεται σαν στατιστικό περισευούμενο πλεόνασμα που πρέπει να οδηγηθεί στην οργανική ανακύκλωση παραγωγής εδαφικού λίπασματος.

Συνηθίσαμε πια να ζούμε συνεχώς με αυταπάτες ότι κάθε νόμος είναι σωστός επειδή είναι απλά και μόνο νόμος.

Συνηθίσαμε πια το κράτος της πανοπτικής επιτήρησης να μας ζητά υποχρεωτικά να γίνουμε οι ρουφιάνοι του καρφώνοντας όποιον αντιστέκεται και πολεμά την εξάθλιωση που μας επιβάλει.

Συνηθίσαμε πια να βλέπουμε χωρίς να μιλάμε τα σκυλιά της δημοκρατίας τους, να ξεσκίθουν τις σάρκες και τις ψυχές όσων αγωνίζονται, να στοιβάζουν ανθρώπινα κορμιά στις φυλακές-αποθήκες της, να εξοντώνουν κάθε απόπειρα αντίστασης μέσα από νόμους, βασανιστήρια και διαφορών ειδών κρατικούς δολοφόνους, δικαστές και αστυνομούς.

Συνηθίσαμε πια να ασφυκτιούμε από τα χρέη και τα δάνεια ώστε να μην χάσουμε, το αυτοκίνητο μας, το εξοχικό μας, το κινητό μας, τις διακοπές σε “in” μέρη, τα αντικείμενα μας, όλα αυτά που θεωρούμε ότι αν δεν τα έχουμε ή δεν τα κάνουμε δεν υπάρχουνε.

Συνηθίσαμε πια να μας προστάζουν μέσα από τη διαφήμιση να καταναλώνουμε ότι δεν έχουμε τη δυνατότητα να αποκτήσουμε γιατί αυτό είναι το “πραγματικό νόημα της ζωής”.

Συνηθίσαμε πια να μας έχουν δεμένους με μια αλυσίδα όπου η άκρη της καταλήγει στο πόδι του τραπεζιού της τηλεόρασης και να αποδεχόμαστε ότι είναι φυσικότατο να ζούμε μια

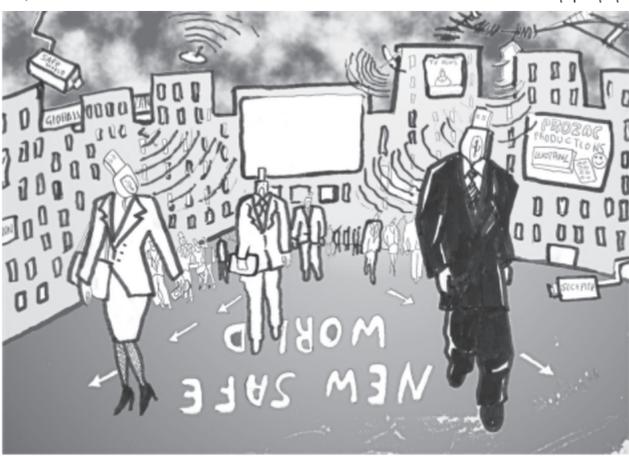
συνηθίσαμε πια...

ζωή φυλακισμένοι σε τέσσερις τοίχους με μοναδικό παράθυρο την οθόνη της υποχρεωμένοι μόνο να ακούμε ένα κουτί που έχει μόνο φωνή και καθόλου αυτιά.

Συνηθίσαμε πια τη τρομοκρατία της μιντιακής κυριαρχίας η οποία διατάζει ότι ο μόνος τρόπος για να “σωθεί η χώρα” είναι η πλήρης και πειθαρχημένη ανέχεια των κατώτερων τάξεων της.

Συνηθίσαμε πια τις αυτοκτονίες συνανθρώπων μας που προτιμούν την έξοδο από τη ζωή παρά τον αργό θάνατο της ανέχειας.

Συνηθίσαμε πια τις διαπομπεύσεις από τους μιντιακούς διαούλους, εξαθλιωμένων τοξικομανών-ιερόδουλων που πουλάνε σε “καθωστρέπει πολίτες-θύματα” το ζωντανο-νεκρό

σώμα τους για λίγο ψεύτικο όνειρο σε ενέσιμη μορφή.

Συνηθίσαμε πια να ακούμε την αυτοκρατορία του χρήματος να διακηρύσσει ότι η καταδυνάστευση και η κατοχή μιας αδύναμης χώρας και η μαζική δολοφονία του λαού της από μια άλλη δυνατή, είναι “ανθρώπινη αρετή”, “αποκατάσταση της ελευθερίας”, “διάσωση της δημοκρατίας”, αλλά όταν ένας πεινασμένος κακομοίρης πρόσφυγας που αυτή δημιουργήσε ψάχνει για λίγο φαγητό και αναγκάζεται να κλέψει είναι ένα κτήνος που δεν σέβεται την ανθρώπινη ζωή και τον τόπο που τον “φιλόξεει”.

Συνηθίσαμε πια να θεωρούμε ηθικό και δικαιο ότι οι χώρες που “διαφυλάττουν τη παγκόσμια ειρήνη” είναι μόνο αυτές που κατασκευάζουν και πουλούν τα περισσότερα όπλα, εισβάλουν σε άλλες χώρες κατακρεουργώντας τον φτωχό πληθυσμό τους.

Συνηθίσαμε πια σαν μοναδικό δεδομένο ότι η αιτία του ρατσισμού και της φαλκοκρατίας είναι η γενετική κληρονομιά και ότι δεν ευθύνεται η ιστορία που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα οι φτωχοί, αλλά η βιολογία.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι οι καραβιές των προσφύγων, των κτηνηγμένων, των πεινασμένων μεταναστών από την Αφρική και την Ασία έχουν στη φύση τους τη βία, το έγκλημα, το κακό που είναι ενταγμένα βιολογικά στο αίμα τους και στη θρησκευτική τους πίστη.

Συνηθίσαμε πια να είμαστε σίγουροι ότι οι φτωχοί κουβαλάνε το πεπρωμένο τους μέσα στο αίμα τους, γιατί όταν τα χρωμοσώμα-τα της κατωτέρωτητας αναμειγνύονται με τον κακό σπόρο του εγκλήματος έχουμε τη τηλεοπτική “διαπίστωση” ότι όσο πιο σκούρο δέρμα έχει ένας φτωχός τόσο πιο επικίνδυνος βάρβαρος και απάνθρωπος είναι.

Συνηθίσαμε πια να θεωρούμε σωστό ότι οι έμποροι των εθνών, οι πολιτικοί, οι τραπεζίτες, οι κυρίαρχοι γης νερού και αέρα, που

ζουν στις ισχυρές χώρες έχουν το δικαίωμα να επιβάλλουν στις υπόλοιπες χώρες στρατιωτικές ή οικονομικο-βουλευτικές δικτατορίες και κυβερνήσεις ανδρείκελα. Οι μπορούν να τους υπαγορεύουν την οικονομική και κάθε άλλη πολιτική τους, να τις διατάζουν να αποδέχονται χωρίς αντιρρήσεις καταστροφικές συναλλαγές και τοκογλυφικά δάνεια, τρόπους διαβίωσης του ανθρώπινου υποκειμένου τους, πότε θα αναπνέει και πότε πρέπει να πεθάνει.

Συνηθίσαμε πια να υποτιμάμε τη ζωή και να μας απαγορεύουν να θυμόμαστε.

Συνηθίσαμε πια η μοναδική μας μνήμη να είναι αποκλειστικά η μνήμη της εξουσίας των λίγων. Αυτή που μας κάνει να μη θυμόμαστε ότι ο πλούτος των λίγων ευθύνεται για τη φτώχεια των πολλών. Αυτή που μα λέει ότι αυτό το αταίριαστο ζευγάρι συζεί αρμονικά από τα βήθη των αιώνων και ότι ήταν πάντα έτσι γιατί “αυτό είναι το θέλημα του Θεού”.

Συνηθίσαμε πια να ξεχνάμε ότι οι επιχειρήσεις με τα μεγαλύτερα κέρδη στον πλανήτη είναι εκείνες που δολοφονούν τον περισσότερο κόσμο στον πλανήτη, αποφασίζουν για την τύχη του και έχουν τα μεγαλύτερα οφέλη από την εξολόθρευση του.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι η “ελεύθερη αγορά” είναι η μοναδική πηγή ευημερίας, η μοναδική εγγύηση της δημοκρατίας και να ξεχνάμε ότι όπου σηκώθηκε η σημαία του “ελεύθερου εμπορίου” αυτή υποχρέωνε τους υπηκόους να παράγουν και να καταναλώνουν μόνο τα δικά του εμπορεύματα, να υποτάσσο-νται στους δικούς του νόμους. Στο “όνομα της ελευθερίας”, του, που αναπαύεται περνά από τη σκληριά των υπηρετών του.

Συνηθίσαμε πια να ονομάζουμε “ανα-πτυσσόμενες” τις φτωχές χώρες που τις έχει συνθλίψει η ξένη ανάπτυξη των ισχυρών χωρών και οι πολυεθνικές εταιρίες. Αυτές που μονοπωλούν και καταληστεύουν τον πλούτο των “υπό ανάπτυξη”, την επιστημονική γνώση, τη τροφή, την τεχνολογία, πουλώντας τους πανάκριβα, μολυσμένη μεταλλαγμένη τροφή, πολιτισμό το απόλυτου κενού της σκέψης, πανάκριβα οπτικά συστήματα που θα τις “προστατεύσουν” από ανύπαρκτους εχθρούς.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι η ανάθεση συνολικά της ζωής μας στα χέρια των επαγγελματιών της πολιτικής και των κομματικών “ειδικών” υψφίγοντας τους είναι το μοναδικό μοντέλο που διαφυλάττει την κοινωνική ευμάρεια και ειρήνη.

Συνηθίσαμε πια να θεωρούμε τους εαυτούς μας ανώριμους και ανήμπορους να συνδιαχειριζόμεσασ ισότιμα και συλλογικά τη ζωής μας.

Συνηθίσαμε πια να πιστεύουμε ότι είναι αδιανόητος ένας κόσμος χωρίς οι λίγοι να κανοναρχούν και να εξουσιάζουν τους πολλούς.

Συνηθίσαμε πια να μας λένε “πήδηξε τώρα” και να απαντούμε “πόσο ψηλά;”

Συνηθίσαμε πια να μας ρωτούν “τι ώρα είναι;” και να απαντούμε “ότι ώρα διατάξετε”.

Συνηθίσαμε πια να συνηθίζουμε σε κάθε απαίτηση που μας υποχρεώνουν να συνηθίσουμε.

Δεν συνηθίσαμε ποτέ να θυμόμαστε ότι αργοπεθαίνει όποιος γίνεται σκλάβος της συνθίβειας.

▲/ **Ευάγγριος Αληθινός**

Ευτοπία

περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό

T.Θ. 3102 T.K. 10200 Αθήνα

www.eutopia.gr
e-mail: info@eutopia.gr

ΠΑΝΟΠΤΙΚόν

Τετραδίο ολικής αντιπαράθεσης κυκλοφορεί σε άσπια χρονικά διαστήματα

για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespinadis@gmail.com
www.panoptikon.gr